

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Restrain Me
• CORRUPTED ROYALS •

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
MICHELLE HEARD

Adanmışlık

Sheri,

Sen dünyadaki en iyi halkla ilişkilercisin ve hayatım boyunca benimle kalacaksın. Candi Kane PR'daki 5. yıl dönümünüz için tebrikler.

Sinopsis

Hobilerim alışveriş yapmak, yemek yemek ve uyumaktan ibaret. Evet, biliyorum, kulağa pek bir şey yapıyormuşum gibi gelmiyor ama bir kız sosyetik olmaktan başka bir şey yapmasına izin vermeyen zorba bir babaya sahipse ne yapsın?

Göz önünde olmaya alışkınım ama babam hayatımla ilgili tehditler almaya başlayınca bir koruma tuttu.

Maxim Levin, yoğun gözleri ve taştan oyulmuş yüzüyle Rus Tanrısı. Adamın bir kez bile gülümsediğini sanmıyorum. Otoriter, düşünceli ve cehennem gibi korkutucu.

Onunla ne kadar çok vakit geçirirsem, sırları da o kadar gün yüzüne çıkıyor.

Sıradan bir koruma olmadığı ortaya çıktı.

Babam bir suikastçı tuttu.

Bir suikastçı! Aka, yaşamak için insanları öldüren bir adam.

Maxim'in henüz ortaya çıkarılmamış bir sırrı daha var ve sonunda onun acımasız dış görünüşünün sert kabuğunu kırdığımda, hayatımın şokunu yaşayacağım.

Kısıtla Beni

Mafya / Organize Suçlar / Gerilim Romantizm

BOZUK KRALİYETLERDE STANDALONE **Kitap 4**

Yazarların Notu:

Bu kitap bazı okuyucular için hassas olabilecek konular
içermektedir.

Tetikleyici içerik bulunmaktadır: İstismar
ve şiddet.

Aile kaybı.

Depresyondan bahsediliyor.

Silah oyunu.

**Max bir anti-kahraman değil ve bu, kahramanın
kadını için değiştiği bir hikaye de değil.**

Sadece 18 yaşından büyükler.
Lütfen sorumlu bir şekilde okuyun.

*"Savaşın en yüce sanatı, düşmanı savaşmadan alt
etmektir."*

-- **Sun Tsu.**

Bölüm 1

Maksimum

Maxim Levin; 38. Camille DuBois; 27.

En iyi arkadaşım Nikolai'nin geçen hafta gönderdiği dosyaya bakıyorum. Suçlunun kim olduğunu görene kadar koruma işini kabul etmemeye kararlıyım.

Camille DuBois.

Hay sikeyim.

Ben bir suikastçıyım. Hayatları alırım, onları kurtarmam.

Kadının güzel yüzüne bakarken suçluluk duygusu göğsümde kabarıyor.

Yollarımız bir kez kesişti. Tanrım, yüzünü son gördüğümünden bu yana neredeyse on yıl geçti. On yedi yaşındaydı ve hayatına yeni başlamıştı.

Ve neredeyse ondan alıyordum.

Sarı saçları eskiden kışına kadar uzanırken şimdi kısa, dalgalı bir bob şeklinde kesilmiş. Bu stil kalp şeklindeki yüzüne çok yakışıyor. Yüz hatları genç kızlık dönemindeki son görünümünü de kaybetmiş, geriye her erkeği nefessiz bırakacak ve sertleştirecek bir kadın kalmış.

Gözlerinin rengini ilk kez görüyorum. Yeşil. Yosun rengi. O kadar parlaklar ki sanki ruhumun karanlık derinliklerini, şeytanlarımın yaşadığı yeri görebiliyor.

Ve ben sadece bir fotoğrafa bakıyorum.

Onunla yüz yüze gelmek nasıl bir his olurdu?

Düşünceleri yasakladım ve babasının aldığı ölüm tehditlerinin ayrıntılarını okudum. Siyasetten uzaklaşmazsa Camille öldürülecek.

On kereden dokuzunda bunlar boş tehditlerden başka bir şey değildir.

Gözlerim yine, yolu benimkiyle asla kesişmeyecek olan Camille'in fotoğrafını buluyor. Yine de ikinci kez burada.

Ona borçlusun. Bu onu neredeyse öldürdüğün için ona borcunu Ödemek için bir şans olacak.

Sandalyemde arkama yaslanırken ağır bir iç çekiyorum. Otel odasının penceresinden dışarı bakıyorum ve onun hayatından uzak durmanın en iyisi olup olmayacağını düşünüyorum.

Yüzümü hiç görmedi ve kim olduğum hakkında hiçbir fikri yok.

Babası da bilmiyor.

Nikolai bile bir suikastçı olarak kariyerimdeki tek başarısızlığı bilmiyor.

Kimse bilmiyor. Mezarıma götürmeyi planladığım bir sır.

Bir suikastçının itibarı en önemli şeydir. Eğer çuvallarsanız ve insanlar bunu öğrenirse, bu kariyeriniz için iyi olmaz.

O kadından uzak durmalısın. Ateşle oynama.

Ama bu işi kabul etmezsem ve o ölürse, bu zaten hissettiğim suçluluk duygusunu daha da artıracak.

Ağır bir iç çekiyorum ve elimi alnıma götürüyorum. *Sen zaten yapılmış yukarı için ne sen Yaptım. Sen var Kadına tıbbi yardım. On yıl oldu. Unutun onu.*

ve işi reddetmek.

Klasörü kucağıma çekip tüm bilgileri tekrar okurken bir iç geçirdim. Şu anda Tarım Bakanı olan Maurice DuBois'ya gönderilen ölüm tehdidi mektuplarının ve kayıtlarının kopyaları var. Eğer her şey planlandığı gibi giderse, önümüzdeki ay Fransa Başbakanı olacak.

Nikolai Vetrov, sahip olduğum tek dost, elmas kaçakçılığı işi için Fransa'da sağlam bir dayanak istiyor. Maurice, kızının güvenliği karşılığında ona bunu verebilir.

Maurice, dünyanın bel altı ile politika arasında ince bir çizgide yer alıyor olabilir ama o bir suçlu değil. Adam daha iyi ve daha yeşil bir dünya yaratmak istiyor ve bunu gerçekleştirmek için bratva ile pazarlık yapmak zorunda kalıyor. Bratva, rüzgar türbinlerinin dikilebileceği bir araziye sahip ve satış sırasında bir ilişki kuruldu.

Ama bunun bu işi neden düşündüğümle hiçbir ilgisi yok.

On yıldır taşıdığım suçluluk duygusunun yanı sıra, en iyi arkadaşıma bir iyilik borcum var. On beş yıl önce, küçük kız kardeşime lösemi teşhisi kondu. Son arzusu Nikolai ile evlenmekti. Ondan ölmek üzere olan kız kardeşimin dileğini yerine getirmesini istediğimde hiç tereddüt etmedi. Onu gerçekten sevip sevmediğinden bir kez bile şüphe etmedi.

Son günlerinde mutluydu. Nikolai'ye borçluyum ve istediği iyilik bu.

Hayır demek yok.

Kaderimi kabullenerek ölüm tehditlerini inceledim. Mektuplar eski tip. Kelimeler için dergi ve gazetelerden kesilmiş parçalar kullanılmış. Dürüst olmak gerekirse, yıllardır böyle bir şey görmemiştim.

Kayıtlar farklı seslerle bir araya getirilmiş, bu nedenle sesin izini sürmeye çalışmanın bir faydası yok. Sosyal medyada sonsuz sayıda video varken, böyle bir tehdidi bir araya getirmek çok kolay.

Maurice, Camille'e karşı ilk kez bir tehdit alıyor ve görünüşe göre bu gezegende ondan daha çok sevdiği bir şey yok.

Kızını tehdit eden şerefsizleri korkutacağını düşünerek, suç dünyasında adı olan birinin onu korumasını istiyor.

Bratva'nın önceki başkanının yanı sıra, dünyadaki en iyi suikastçı benim. Camille'in hayatını tehdit eden kişi suç dünyasından biriye, benim kim olduğumu kesinlikle biliyordur.

Onu benimle gören biri ona saldıracak kadar aptal olur.

Nikolai'ye

borçlusun.

Camille'e

borçlusun.

"Blyad'," diye mırıldanıyorum ayağa kalkarken.

Ceketimi sandalyenin arkasına asılı olduğu yerden alıp omuz silkiyorum. Silahlarımı güvenle kasaya koyduktan sonra otel odasından çıkıyorum.

Silaha ihtiyacım yok ki. Her dövüş stilinde eğitim aldım ve çıplak ellerimle adam öldürebilirim. Ben en kötülerin en kötüsünün kiraladığı bir avcıyım.

dünyanın kaçındığı. Ben yüz yüze gelmek istemeyeceğiniz bir kabusum.

Ve önümüzdeki birkaç ay boyunca Camille'in vasisi olmak zorundayım.

Lobiye doğru ilerlerken cebimden telefonumu çıkarıp Nikolai'ye bir mesaj gönderiyorum.

Tamam. Kıza ben bakarım.

Nikolay mesajı hemen okur ve çok geçmeden cevabı gelir.

Nikolai: Sana borçluyum. Önümüzdeki hafta sonu eve gidiyorum. Bana katıl ki arayı kapatıp sözleşmeyi konuşalım.

Nikolai'nin evim dediği Finlandiya yakınlarındaki adayı ziyaret etmeyeli uzun zaman oldu. Ailesi, büyükanne ve büyükbabası ve kız kardeşi de orada yaşıyor. Ada, Vetrov'ların milyar dolarlık elmas kaçakçılığı imparatorluğunu yönettikleri bir kaleden başka bir şey değil.

Maxim: Cumartesi sabahı orada olacağım.

Cihazı cebime geri sokuyorum ve kaldığım otelin zemin katında bulunan bir konferans salonuna doğru yürüyorum. Küresel ısınma için para toplamak amacıyla bir etkinlik düzenleniyor ve Fransa'daki tüm sosyetikler orada olmalı.

Camille de dahil.

Diğer işlerde olduğu gibi Camille'in rutinini öğrenmem gerekiyor. Toplum içindeyken nasıl olduğunu görmek istiyorum.

Kapıda iki nöbetçi var ve onlara satın aldığım çok pahalı bileti gösterdikten sonra odaya girmeme izin veriliyor.

Bu etkinlikte elde edilen fonların çoğu zimmete geçirilecek ve küresel ısınma bir kuruş bile görmeyecek. Bu beni kızdırıyor. Suikastçi olarak milyonlar kazanmış olsam da, para israfından nefret ederim.

İnsanlar küçük gruplar halinde ayakta durup hiç ilgimi çekmeyen şeyleri tartışırken klasik müzik havayı dolduruyor.

Bakışlarım, iyi bir şaplak yiyebilecek kadar dolgun ve seksi bir kalçaya takılıyor. Siyah ipek bir elbise vücuduna ikinci bir deri gibi oturuyor, kumaş belinin kıvrımlarına kadar iniyor.

Yüce İsa.

Camille DuBois'ı kanlı canlı gördüğüm için içimde fiziksel bir darbe hissediyorum. Gözlerim sırtının ortasında, kurşunun isabet ettiği yara izinde duruyor.

Akciğerini delmiş ve kalbini bir saç teli genişliğinde iskeletlenmiş.

O günün anısı kök salmasın ve beni göğsümde on yıldır iltihaplanan suçluluk havuzuna sürüklemesin diye başımı sallıyorum.

Eğer kişi kafasına bir kurşun yemeyi hak eden kötü bir herifse can almakta bir sorun görmüyorum. Ama masum birini öldürmek bana göre değil. Yapmayacağım tek şey bu.

Camille dönüyor ve konuştuğu çifte başıyla selam verirken kibar bir gülümseme yakalıyorum.

Tanrım, melek gibi görünüyor.

Güzelliği güneş gibi parlıyor ve bir grup kıza doğru süzülürken insanların ona doğru çekildiğini görebiliyorum. Onlara katıldığında gülümsemesi biraz daha parlıyor.

Camille topuklularla ıslak bir rüya gibi görünüyor.

Bara doğru yürüyorum ve sipariş veriyorum, "Votka. Temiz. Buzsuz."

Barmen başını sallıyor ve o içkiyi doldururken ben de Camille'in 'arkadaşlarını' incelemeden önce diğer insanlara bakıyorum. Camille'in solunda, bir milyarderin oğluyla evlenecek olan kızıl saçlı Juliette Faure duruyor. Diğer üç 'arkadaş', Brigitte Bancel, Sophie Renoir ve Liliane De Rothschild, statü olarak Camille ve Juliette'in altındalar ve iki kadını fino köpeği gibi takip etme eğilimindedir.

Arkadaşlar diyorum çünkü bu kadınların hiçbiri birbirini umursamıyor. Her şey statüyle ilgili. Kiminle takıldığınız ertesini gün dergilerde ve gazetelerde yayınlanıyor ve bu insanlar için bu çok önemli.

Sanırım benim dünyamda da durum aynı. Gerçek bir arkadaşa sahip olduğunuz için nadiren şanslısınızdır.

Gözlerim tekrar Camille'e kilitleniyor ve onun en ince ayrıntısına kadar inceliyorum. Diğer insanların yanında kendini nasıl taşıdığını. Sahte gülümsemesi. Omurgasındaki sertlik. Keyif aldığı bir i kiden çok bir dekor gibi görünen yarısı dolu şampanya kadehi.

Hiç eğlenmiyor.

Onu telefonuna bakarken yakalıyorum ve yüz hatlarında bir rahatlama beliriyor.

Camille diğer kadınlarla vedalaşıp flütü masaya bıraktığında, kendi içkimi unutup onu konferans odasından çıkarken takip ediyorum.

Meraklı gözlerden uzaklaştığı anda omuzları biraz çöküyor ve derin bir nefes alıyor.

Bitkin gÖrÜnÜyor.

Onu otelden çıkarken takip ediyorum ve bir Bugatti'ye doğru yürümesini izliyorum. Etrafına bakmıyor, sonra araca tırmanıyor ve uzaklaşıyor.

O kolay bir hedef.

Arabasına ulaşması için geçen beş dakika içinde onu on farklı şekilde öldürebilirdim. Boş ver, evine giderken onu dışarı çıkarırdım.

Tanrım, bu iş sahip olmadığım sabrı gerektirecek.

Bölüm 2

Cami

(Bir hafta sonra...)

Her köşesi çocukluk anılarımla dolu olan aile evime
girdiğimde vücudum rahatlıyor.

Bu gezegende rol yapmak zorunda olmadığım sadece iki
yer var - çatı katım ve babamın evi.

Başka her yerde, mükemmel bir sosyetik olmak
zorundayım.

Kızarmış tavuk ve sarımsak kokusu havada asılı duruyor.
Midem gurulduyor ve Philippe'in en sevdiğim yemeği
hazırlamakla meşgul olduğu mutfağa gidiyorum. Yirmi yılı
aşkın süredir babamın aşçılığını yapıyor ve neredeyse
ailenin bir üyesi.

Mutfağa girdiğimde altın rengi kızarmış tavuğu görünce
yüzüme bir gülümseme yayılıyor.

Philippe beni fark ediyor ve hemen başını sallıyor.
"Hayır, *prenez*. On dakika bekleyebilir ve babanızla yemek
yiyebilirsiniz."

Yanağına bir öpücük konduruyorum ve kirpiklerimi
kırıştırıyorum, bu da onun kıkırdamasına neden oluyor.

İşaret parmağını kaldırıyor. "Sadece bir patates."

Hiç vakit kaybetmeden tepside çıtır çıtır kızarmış bir
patates alıyorum. "Kimse bunları senin kadar iyi yapamaz,"
diye övdükten sonra dişlerimi çıtır çıtır patateslere
geçiriyorum.

Diğer sosyetikler gibi bir sopa böceği olamayacak kadar yemekten zevk alıyorum. Birkaç kez diyet yapmayı denedim ama hep mutsuz oldum, bu yüzden vazgeçtim ve vücudumla barıştım. Ayrıca, yemekte bulunabilecek bu kadar çok iyilik varken hayat kendimi aç bırakmak için çok kısa.

Philippe bir iç geçiriyor ama gülümsemesi ağzını kapatıyor. Patatesi mideye indirdikten sonra, "Nasılsın?" diye soruyorum.

"Seni son gördüğümdeki gibi," diye mırıldanıyor tavuğu parçalara ayırırken.

Philippe her zaman az konuşan bir adam olmuştur, bu yüzden verdiği cevap beni rahatsız etmedi.

Oyma bıçağını kapıyı işaret etmek için kullanıyor. "Baban bekliyor."

Philippe'i kutsal alanında bırakmadan önce ona bir gülümseme veriyorum ve babamın genellikle öğleden sonra güneşinin altında oturup haberleri takip ettiği gayri resmi salona gidiyorum.

Bir erkeğin gürleyen sesini duyduğumda kaşlarım havaya kalkıyor. Babam öğle yemeğinde misafirimiz olacağından bahsetmemiştii. Genelde sadece ikimiz oluruz.

Odaya girdiğimde babamın koltuğunda oturduğunu ve yüzünde ciddi bir ifade olduğunu görüyorum. Onun görüş açısını takip ediyorum ve gözlerim yabancıya takıldığı anda donup kalıyorum.

Tanrı'nın Annesi.

Çılgınca bir tahminde bulunmam gerekirse, adamın otuzlu yaşlarının başında ya da ortasında olduğunu söyleyebilirim. Düzgün bir şekilde kesilmiş kestane rengi saçları var, bir haftalık kıllar saçlarını kaplıyor.

Çene. Burnu bir noktada kırılmış olabilir, ancak bu sadece çekici özelliklerine karakter katıyor.

Şaşkın bir aptal gibi bakmama neden olan şey onun gözleri.

Tanrım, gözleri.

Gri mi yoksa yeşilin şimdiye kadar gördüğüm en açık tonu mu emin değilim. Emin olmak için yaklaşmam gerekecek.

Koyu renk kaşları renkleri öne çıkarıyor ve onlara beni kıvrandıran bir yoğunluk katıyor.

Delici, ısı güdümlü bir füze gibi bana kilitlenmiş delici bakışlarını tanımlamak için düşünebildiğim tek kelime.

Tanrım.

Sertçe yutkunuyorum ve gözlerimi çekici adamdan ayırıp babama bakmak için sahip olduğumdan daha fazla irade gücü gerekiyor.

Babama doğru yürürken dudaklarımda bir gülümseme belirliyor ve ona doğru eğilerek yanağına bir öpücük konduruyorum. Boğazımı temizlemeden önce "Merhaba baba," diye fısıldıyorum. "Bugün misafirimiz olduğunu bilmiyordum."

Babam kendi koltuğunun yanındaki koltuğu işaret ediyor. "Otur, aşkım."

Babama sorgulayan bir bakış atıyorum ve yerime otururken, sanki içimdeki evrenin cevaplarını bulacakmış gibi bana bakan heybetli çekici güce bakıyorum.

Babam elini benimkinin üzerine koyup sıkıyor, sonra da endişeyle bana bakıyor. "Bu Max Levin. Senin koruman olacak."

Beklenmedik haberin yarattığı şok dalgasının vücuduma yayıldığını hissediyorum.

Ne?

Ağzım açık kalıyor ve kaşlarım çatılıyor.

"Neden?" Gözlerim Max Levin'e kilitlenirken sormayı başarıyorum.

Max Levin.

İsmi ona yakışmıyor. Hunter ya da daha yırtıcı bir şey beklerdim.

Max.

Bu kadar yoğun bir adam için ne kadar normal bir isim.

Papa boğazını temizliyor, sonra açıklıyor: "Ölüm tehditleri aldım. Eğer siyasetten çekilmezsem, seni öldürecekler."

Babamın sözlerinin şoku on kiloluk bir çekiç gibi çarparken gözlerim açılıyor. Bu kez kalp atışlarım hızlanıyor ve ürkütücü bir his tenimin üzerinde hayalet gibi dolaşırken nefeslerim sığlaşıyor.

Bu da ne böyle?

Ciğerlerimdeki hava buharlaşıyor. "Ama... bu delilik," diye soluk soluğa kalıyorum, söyleyecek başka bir şey bulamıyorum.

İnsan her gün hayatına yönelik bir tehdit olduğunu duymuyor. Bu haberle nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

Babam tekrar elimi okşuyor ve kaşlarını birbirine çarparak bana doğru eğiliyor. "Özür dilerim, *aşkı*m. Bay Levin en iyisidir. Size zarar vermek isteyen herkesten sizi koruyacaktır."

Her zaman sahip olduğum güvenlik balonu sallanıyor.

Babam istediklerini yapmazsa beni öldürecek birilerinin olduğunu bilmek dehşet verici. O kadar tedirgin edici ki, nasıl sindireceğimi bilemiyorum.

Histerikleşip saklanıyor muyum?

*Hayatıma devam edip Tanrı'dan tehditlerden bir şey
Çıkmamasını mı umuyum?*

Tanrım, nasıl tepki vermem gerekiyor?

Yine de bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu biliyordum. Papa siyasette yükseldikçe daha da tehlikeli olmaya başlıyor ve bir noktada başkanlığa adaylığını koymayı planlıyor.

Babamın güneş panelleri üreten milyar dolarlık bir şirketi olduğu gerçeği de var. Paramız, birinin beni fidye için kaçırmaya çalışması için yeterli bir sebep.

Yirmi yedi yaşına korumasız gelmek başlı başına bir başarı.

Babamın üzerime bıraktığı bombayı hâlâ sindirmeye çalışırken başımı sallıyorum. "Bu benim için ne anlama geliyor?" Gözlerim babam ve Max arasında gidip geliyor. "Hâlâ özgürce hareket edebilecek miyim?"

Babam başını sallar. "Max yirmi dört-yedi saat senin yanında olacak. Yine de tüm etkinliklere katılacak ve hiçbir sorun yokmuş gibi görünmeye devam edeceksin. Medyanın tehditlerden haberdar olmasını istemiyorum."

Max'e doğru bir el salladım. "Ama bir korumaya sahip olmak dikkat çekecek ve soru işaretlerine yol açacaktır."

Babamın yüzüne sabırlı bir ifade yerleşir. "Kızımın bir koruması olması kabul edilebilir bir şey. Yakında başbakan olacağım. Ne zaman bu ani değişikliğin nedenini yorumlamanız istense, bunun normal bir durum olduğunu söylüyorsunuz."

Önlem." Babam başını sallıyor. "Senin için daha önce koruma ayarlamalıyım."

Hayatım tehlikedeyse, tartışmayacağım. Bu benim için aptallık olur.

"Ne kadar süre korumam olacak?" Ben soruyorum.

Babam sandalyesinde arkasına yaslanır ve başını sallar. "Sana bir zaman sınırı veremem. Ben tehditlerle uğraşırken sen de hayatına devam et."

Kapı aralığındaki hareketlilik dikkatimizi Philippe'e çekiyor. "Yemek hazır."

Ayağa kalkarken derin bir nefes alıyorum. Max'in tek bir kelime bile etmediği gerçeğinin aşırı derecede farkındayım.

Havadaki gerginliği biraz olsun azaltma ihtiyacıyla yüzüme kibar bir gülümseme yerleştiriyorum ve adama elimi uzatıyorum.

Bir an için gözleri aşağı kayıyor, sonra Philippe'in en sevdiği soyma bıçağına rakip bir keskinlikle benimkine yerleşiyor.

Bir keresinde kullandım ve neredeyse parmağımın ucunu koparıyordum.

Ondan sonra Philippe'in bıçaklarına dokunmam yasaklandı. Max'in parmakları benimkilere dolandı, sıkıca ve serin bir şekilde kavradı.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum" derken gergin bir his midemi sıkıyor. Başka ne diyeceğimi bilemeden elimi onunkinden çekiyorum.

"Zevk benimdir," diye mırıldanıyor, sesi alçak ama emredici.

Sesinin derin tınısı tenimde dalgalanıyor, vücudumda tüylerimi diken diken ediyor.

Yutkunuyorum ve hızla oturma odasından çıkıyorum.

Öğle yeme ğine kalacak mı?

Tabii ki. Yirmi dört-yedi senin yanında olacak.

Bunu fark edince gözlerim açılıyor ve kendimi rahatsız hissederek Philippe'in hazırladığı tüm lezzetli yemeklerin yenmeyi beklediğı yemek odasına yöneliyorum.

Gergin olduğumda yemek yerim. Rahatlatıcı yiyeceklerle sağlıklı bir ilişkim var. Ya da sağlıklı. Muhtemelen nasıl baktığınızla bağlı.

Yemek yemeyi seviyorum ve erkeklerin aksine beni asla tatmin olmamış hissettirmiyor.

Ben soluna otururken babam her zamanki gibi masanın başındaki yerini alıyor.

Max için bir yer ayarlandığını fark ettim. Tam karşımda, yani önüme her baktığımda onu göreceğim.

Garip.

Max sandalyesini çektiğinde, onun tertemiz siyah takım elbisesine bakıyorum. Ceketini silkiyor ve sandalyenin arkasına asıyor. Arkasına sıkıştırdığı silahı görüyorum ve ağzım anında kuruyor.

Su bardağıma uzanıp bir yudum aldıktan sonra beni koruması için tutulan adamı incelemeye devam ediyorum. Saçının tek bir teli bile yerinde değil ve gömleğı beyaz, üzerinde tek bir leke bile yok. Adam en az geliyorlar.

En azından bakılacak bir şey. Yüzünü görmekten sıkılmayacağım.

Arkadaşlarım kıskanacak. Juliette muhtemelen ailesinden kendisine de bir koruma almasını isteyecek. Onu gölgede bırakmamak için sahip olması gereken başka bir aksesuar olarak görecek.

İçimi çekerken başımı sallıyorum.

Zamanlamam berbattı çünkü Max başını hafifçe eğdi ve ardından "Düzenlemeyle ilgili bir sorunun mu var?" diye sordu.

"Ha?" kelimesi ağzımdan çıktı ve ne yaptığımı anlamadan önce bir an için kafam karıştı. Başımı salladım ve Max'e bakarken iç çektim.

"Oh hayır. Ben de tam Juliette'in muhtemelen bir koruma isteyeceğini düşünüyordum." Elimi salladım. "O bir... arkadaş, daha iyi bir kelime bulamadım."

Babam Max'e bakarken kıkırdıyor. "Sosyetikler her zaman birbirlerini alt etmeye çalışırlar."

Bu konuşma, açık... yeşil gözleriyle beni iğneleyen Max'ten bir tepki almıyor. Şimdi ona daha yakın olduğum için kesinlikle açık yeşil olduklarını görebiliyorum.

Vay canına. Daha önce hiç onunki gibi gözler görmemiştim.

Adamı merak ederek soruyorum: "Hayatınız boyunca koruma olarak mı çalıştınız?"

Aksanı yok. En azından benim anlayabileceğim bir aksanı yok.

Max başını sallıyor. "Ben güvenlik alanında çalışıyorum. İnsanları takip etmek benim uzmanlık alanım."

İlginci.

Bıçağımı ve çatalımı elime aldığımda, "En azından insanları korumak için eğitim aldınız mı?" diye soruyorum.

Babam Max'in beni korumak için neden doğru adam olduğuna dair detaylı bir açıklama yaparken Max bana sadece sinir bozucu bir bakış atıyor.

"Bay Levin her türlü dövüş stilinde son derece eğitilidir. Hiçbir hedefi ıskalamama konusunda etkileyici bir sicili var. Yanında ondan daha güvende olacağınız başka bir insan olmadığına inanıyorum."

Papa hayati bir bilgiyi atlıyor gibi geliyor ama bundan bahsetmiyorum.

Merakımı gidermek için "Nerelisiniz Bay Levin?" diye sordum.

Hafifçe başını sallar. "Bana Max de."

Tavuğun orta göğsünden bir parça kesiyorum ve eti ağzıma atıyorum.

"Moskova'da doğdum" diye yanıtlıyor.

Rus mu?

Bu beni neden etkiliyor?

"Rus aksanınız yok," diyorum. "Çok seyahat ettim. Yol boyunca kaybettim."

İçimden bir ses bunun tamamen doğru olmadığını söylüyor, ama bir aksan hakkında konuştuğumuz için cevabını sorgulamıyorum.

Dikkatimi babama çevirerek soruyorum: "Her şey nasıl olacak? Ne zaman dışarı çıksam Max'e haber vermek zorunda mıyım?"

Çıtır çıtır bir patatesten bir ısırık alıyorum ve tadının güzelliğinden neredeyse inleyeceğim.

Philippe'i babamdan çalmalıyım ki bana yemek yapabilsin.

"Bay Levin yanınıza taşınacak, böylece asla yalnız kalmayacaksınız," diye duyurdu babam.

Patates ısırdığı yanlışı deliğe giriyor ve öksürmeye başlıyorum, gözlerim anında sulanıyor. Patates boğazımda kalıcı bir yer edinmiş gibi hissediyorum.

Tam boğuluyorum diye paniğe kapıldığım anda Max sandalyemin yanına geliyor ve beni ayağa kaldırıyor. Göğsü sırtıma bastırıyor, kolları etrafımda kilitleniyor. Yumruğu karnımla kaburgalarım arasındaki boşluğu itiyor ve patates odanın diğer ucuna uçuyor.

Bir öksürük nöbeti beni ele geçiriyor ve Max emredici bir ses tonuyla "Burnundan nefes al" diyor.

Bedenim tereddüt etmiyor ve söyleneni yapıyor. Ciğerlerime biraz hava çekmeyi başarıyorum ve boğazımdaki gıcık hissini öksürerek çıkarıyorum. Önümde bir bardak su beliriyor ve Max'ten alıyorum. Sıvı boğazımı temizliyor ve tekrar normal nefes almaya başlıyorum.

Tanrım.

"Daha iyi misin?" Babam soruyor.

Başımı sallıyorum ve Max koltuğuna dönerken ona bir bakış atıyorum. Bir parça patatesi boğazıma tıkadığım için bacaklarım titriyor ve hızla sandalyeme çöküyorum.

Birkaç derin nefes alıyorum, gözlerim az önce beni utanç verici bir ölümden kurtaran adama kilitleniyor.

Onunla tanışalı bir saat bile olmadı ve şimdiden kışımı kurtarmaya başladı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, sesim boğuk çıkıyor.

Yemeğini yemeye devam etmeden önce "Sadece işimi yapıyorum," diye mırıldandı.

Ancak o zaman babamın ne dediğini hatırlıyorum ve gözlerim babamın yüzüne kayıyor. "Max benim yanıma mı taşınıyor? Neden? Buna gerek olduğunu sanmıyorum."

"Bu konu tartışmaya açık değil, *aşkım*," diyor Papa. "Tehdit ortadan kalkana kadar Bay Levin gece gündüz yanınızda olacak. Bu sizin güvenliğiniz için. Size bir şey olmasına izin veremem."

Sinir krizi geçirmek çocukça ve aptalca olur. Bunların hiçbirinden memnun değilim ama hayatım tehlikede, bu yüzden uyum sağlamanın bir yolunu bulmam gerekecek.

Babam otoriter bir adamdır. İyi anlamda tabii ki. Aşırı korumacıdır ve hayatımı tamamen kontrol etmekte ısrar eder.

Bazen çok fazla oluyor ve kendimi boğulmuş hissediyorum ama bunu beni sevdiği için yaptığını biliyorum.

Otoriterlikten bahsetmişken.

Gözlerim yemeğinin tadını çıkaran Max'e kayıyor. Çiğnerken çenesini sıkmasını izliyorum ve bunu çekici bulduğumda biraz irkiliyorum.

Bir insanın yemek yeme şeklini daha önce hiç çekici bulmamıştım.

Mutfak eşyalarımı tekrar elime alarak, hayatımda meydana gelen büyük değişikliği düşünürken sebzelerimin bir kısmını yiyorum.

Tanrım, bu delilik ve sinir bozucu.

Yirmi dört-yedi saat etrafımda bir insan olması çok zor olacak. Bunun benim güvenliğim için olduğunu anlıyorum.

babamın beni korumak için elinden gelen her şeyi yapmasını engelleyecektir.

Ayrıca, birçok insanın koruması var. Tıpkı onlar gibi, ben de başa çıkmanın bir yolunu bulacağım.

Bölüm 3

Cami

Yalan söylemeyeceğim. Babamla huzurlu bir öğle yemeğinden mahrum bırakılmış hissediyorum. Yoğun programı nedeniyle, ayda iki kez yediğimiz öğle yemekleri arayı kapatabildiğimiz tek zaman oluyor.

Ortam gergindi ve babamın düşüncelerinin kilometrelerce uzakta olduğunu görebiliyordum.

Philippe'in yemek kaplarıyla dolu bir çanta taşıyarak Bugatti'ne doğru yürüyorum. Daha küçük bir arabayı tercih ederim ama sahip olduğum her şey görünüşü korumak için. Maurice DuBois'nın kızı her şeyin en iyisine sahip olmalı.

Şanslı olduğumu biliyorum ama bazen basit bir hayat arzuluyorum.

Araca tırmanıyorum ve çantayı yolcu koltuğuna bırakıyorum, dikiz aynasına bakıyorum ve Max'in renkli camlı bir SUV'ye bindiğini görüyorum.

Diğer sosyetikler benim yerimde olsalardı küplere binerlerdi. Öte yandan, böylesine çekici bir adam onları koruduğu için muhtemelen havalara uçarlardı. Onunla flört ederlerdi.

Motoru çalıştırırken başımı sallıyorum.

Bir korumam olmasından memnun değilim ama olay çıkarmayacağım. Bu anlamsız ve zaman kaybı olur.

Bugatti'yi malikânedен uzaklaştırarak Paris'in kalbindeki Zafer Takı'nın yakınındaki çatı katıma doğru ilerliyorum. İnsanları mabedime nadiren davet ederim.

Burası sütyensiz dolaşabildiğim ve eşofman giyebildiğim tek yer. Canımın istediği atıştırmalıkları yerken bir yandan da dizi izleyebildiğim tek yer.

Ugh.

Artık Max benimle kalacak.

Sürekli sütyen takmak zorunda kalacağım için inliyorum ve sakın öğleden sonram gidiyor. Geçen hafta çektiğim fotoğrafları çerçeveletmeyi planlıyordum.

Beni tanıdığını düşünen herkes hobilerimin alışveriş yapmak, yemek yemek ve uyumaktan ibaret olduğunu varsayar. Bunları sevmediğimden değil. Seviyorum. Hem de çok.

Ama fotoğraf çekmeyi de seviyorum. Çoğunlukla rastgele insanların, yapıların ve temelde dikkatimi çeken her şeyin. Bir zamanlar profesyonel bir fotoğrafçı olabileceğimi düşünmüştüm ama Papa'yı geçmenin mümkün olmadığını fark ettiğimde bu fikirden vazgeçtim. Cesedini çiğnemediğimden çalışmama izin vermezdi.

Artık fotoğrafçılık sadece kendi zevkim için yaptığım bir şey.

Binamın park alanına döndüğümde nöbetçi kulübesinde duruyorum ve nöbetçi görevliye gülümsüyorum. "Cip benimle birlikte. Onu içeri alın."

Bom kalkıyor ve ben Bugatti'mi özel park yerime doğru yönlendirirken Max güvenlik görevlisine bilgilerini veriyor. Yiyecek çantamı alıp dışarı çıkıyorum ve Max'in SUV'u çatı katım için ayrılan diğer park alanına çekmesini izliyorum.

Babam yirmi beş yaşıma geldiğimde taşınmama izin verdi. Onu yalnız yaşayabileceğime ikna etmem dört yılımı aldı. Beni buraya getirdiği ve anahtarları teslim ettiği gün hayatımın en mutlu günlerinden biriydi.

Babam kontrolcü ve aşırı korumacı olsa da bu gezegende ondan daha çok sevdiğim kimse yok. Hep ikimiz olduk çünkü annem beni doğururken vefat etti.

Babam onu o kadar çok sevdi ki bir daha çıkmayı denemedi ve tüm zamanını ve dikkatini şirketine ve beni büyütmeye verdi.

Yaşayan en şanslı insanlardan biri olduğumu biliyorum ve zaman zaman şikayet etsem de hayatımı hiçbir şeye değişmezdim.

Max cipten indiğinde, "Sizin için bir park kartı ayarlayacağım" dedim.

"Gerek yok," diye yanıtlıyor silahını arkasına sakladığı yerden çıkarırken. "Bugünden itibaren birlikte seyahat edeceğiz."

Kaşlarım kalkıyor. "Silaha gerek yok."

Gözleri bana kayıyor, sonra başıyla asansörlere doğru işaret ediyor.

Ugh, az konuşan bir adam.

Gergin olduğumda konuşmaya eğilimliyim ve Max'in kapalı tepkileri durumu daha da kötüleştiriyor.

Derin bir nefes alarak çantamdan anahtar kartımı çıkardım ve tarayıcıya bastırdım. Asansörün kapıları açılıyor ve katımın düğmesine basıyorum.

Garip bir sessizlik içinde dururken alan inanılmaz derecede küçük geliyor. Benim katıma yaklaşırken Max önüme geçiyor ve ben de onun sırtına ve geniş omuzlarına iyice bakıyorum.

Fena de ğil.

Kapılar açıldığında asansörden çıkıp evime giriyor ve "Burada bekle" diye emrediyor.

Merdivenlerden yatak odalarına çıkmadan önce oturma odamda ve mutfakta saklanabileceği her yeri aramasını izlerken neredeyse gözlerimi deviriyordum.

Yatak odaları.

Kahretsin.

Koşmaya başlıyorum, topuklarım fayanslara çarpıyor. Merdivenleri uçarak çıkıyorum, bağıryorum. "Ana yatak odasına girme!"

Max yatak odamın kapısının hemen önünde duruyor, ben de içeri giremesin diye önüne atılıyorum.

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve çenesini sıkarak "Kımıl da" diye emrediyor.

Başımı salladım. "Hayır. Yatak odamda saklanan kimse yok."

Sadece bir ton çamaşır, bir paket kraker ve sarıldığım bir kutu çikolata. Bir de Christine Feehan romanı.

Yüz hatları uyarıcı bir şekilde geriliyor ve bu kaslarımın gerilmesine neden oluyor. Birdenbire tehlikeyle yüz yüze olduğumu hissediyorum ve bu beni sertçe yutkunmaya itiyor.

"Odam darmadağınık," diye itiraf ediyorum.

"Umurumda değil." Max başını iki yana sallar. "Çekil ki işimi yapabileyim."

Hayatımı sikeyim.

Mahremiyetimi ihlal etmeye kararlı olmasından memnun değilim, yoldan çekilirken ona ters bir bakış fırlatıyorum. Max kapıyı açıyor ve ilk gördüğüm şey koltuğun arkasına asılmış bir sürü sütyen oluyor.

Evet. Hayatımı sikeyim.

Sonra yatağımın ayak ucunda duran dün gece giydiğim külotu fark ettim. Şekil değiştiren bir belalının beni sahiplendiğini hayal ederken klitorisime saldırmadan hemen önce onları çıkardım.

Vibratör.

Tanrım.

Olimpik bir atlet gibi odama giriyorum ve yatağımı ele geçiriyorum. Vibratörümü kaptığım gibi, yüzümü yastığa gömmeden önce yastığımın altına sokuyorum.

"Her şey yolunda," diyor Max ses tonunda bir parça eğlenceyle. "Normal rutininize devam edebilirsiniz."

Teşekkürler. Şimdi öleceğim.

Kapının kapandığını duyuyorum ve başımı kaldırıp yatak odam olan dağınıklığa bakarken bir inilti çıkarıyorum.

Ayağa kalkıp vibratörümü başucumdaki çekmeceye koyduktan sonra yerdeki ve koltuktaki tüm iç çamaşırlarını topluyorum. Onları çamaşır sepetine koyduktan sonra yüksek topuklu ayakkabılarımı çıkarıyorum.

Olan oldu.

Onu etkilemek zorunda değilsin. O kiralık bir koruma.

Sadece hayatına devam et.

Pembe ve altın rengi mini elbiseyi çıkarırken "Tabii. Söylemesi kolay," diye mırıldanıyorum.

Max'in yatak odamdaki dağınıklığı görmesine sinirlenerek sütyenimi çıkardım ve en yakın tişörtü ve şortu kaptım.

Boş ver bunu. Kendi alanımda rahat olacağım. O bana uyum sağlayabilir.

Yatağımın kenarına oturup kraker paketini alıyorum ve kapalı yatak odamın kapısına kaşlarımı çatarak bakarken bir tanesini ağızma atıyorum.

O her gün her saniye benim alanımdayken ne yapmam gerekiyor?

Bir simit daha almak için çantayı karıştırırken içimi çektim.

Philippe'in bana verdiği yemeği buzdolabına koymalıyım.

Çantayı örtülerimin üzerine bırakıyorum ve ayağa kalkıp kapıya doğru yürüyorum ve açıyorum.

Bir kazıma sesi duyuyorum ve bir tarafında benim çektiğim çerçeveli fotoğraflarla dolu bir duvar, diğer tarafında ise cam bir korkuluk bulunan koridora doğru ilerlerken Max'in kanepemi pencerelerden uzaklaştırdığını görüyorum.

"Ne yapıyorsun?" Nefes nefese kaldım ve hızımı artırarak merdivenlerden aşağı koştum. "Mobilyalarımın yerini öylece değiştiremezsin."

Bu koruma olayının arkasında durmak için elimden geleni yaptım, ama bu pastayı alıyor ve üstüne kiraz koyuyor.

Tabii ki hayır.

Max'in önünde durduğumda öfke üzerime çöküyor. "Eşyalarımı taşıyarak ne halt ettiğini sanıyorsun?"

etrafta?"

Artık yalınayak olduğumdan, gözleriyle buluşmak için başımı arkaya eğmek zorundayım.

Lanet olsun, adam dağ gibi inşa edilmiş.

Max pencereyi işaret ediyor. "Pencerenin önündeki kanepe sayesinde herkes sizi net bir şekilde görebilir."

Oh.

Gözleri benimkilerle kilitlendi. "Pencerelerden uzak dur. Mutfağın yanındaki hariç tüm teraslardan uzak dur. Orayı kullanabilirsin."

Adama aklını kaçırmış gibi bakıyorum. "Hâlâ. Eşyalarımı öylece taşıyamazsın. En azından benden izin isteyebilirsin."

Max söylediklerini düşünüyor gibi görünüyor, sonra başını sallıyor. Beni şaşırtarak, "Kanepeyi nereye istiyorsun?" diye sordu.

Açık alana şöyle bir bakıyorum ve pencereyi de hesaba katınca omuzlarım düşüyor çünkü gidebileceği tek bir yer var. "Orası iyi," diye mırıldanıyorum.

Arkamı dönüp kapların olduğu çantayı alıyorum ve mutfığa doğru yürüyorum. Yiyecekleri buzdolabına yerleştiriyorum ve kapıyı kapattığımda hemen arkasında duran Max'i görünce sıçıyorum.

"Hareket ederken ses çıkarabiliyor musun?" Daha önceki iyi ruh halim çoktan gitmişken tersliyorum.

Söylediklerim hakkında yorum yapmak yerine, "Sen evdeyken perdeleri kapalı tutarsak daha kolay olur" diye mırıldandı.

Güneş ışığı yok.

"Ben vampir değilim." Hemen sert ses tonumdan pişman oldum ve bir i çektim. "Kusura bakmayın, bütün bunlar benim başıma geldi. İnsanların benim yerimde olmasına alışık değilim."

Max'in yüz hatları yumuşamıyor ve okunamaz halde kalıyor.

Tanrım, o taştan mı yapılmış?

"Eğer kendini daha iyi hissedeceksen perdeleri kapat." Merdivenlere doğru yürümeye başlıyorum, sonra duraksayıp "Mutfakta ne isterseniz alın ve..." diyorum. Daireye el sallıyorum. "Kendini evinde hisset."

Yalnız kalmaya ihtiyaç duyarak merdivenlerden yukarı çıkıyorum ve karanlık odaya dnştrdğm odaya yürüyorum. Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve ışığı yakıyorum. Yeni banyo edilmiş fotoğraflarım kurumaları için bıraktığım yerde asılı duruyor.

Bir fotoğrafı banyo ederken kullandığım tüm kimyasalların neden olduğu metalik benzeri kokuyu derin bir nefesle içime çekiyorum. Çoğu kişi bunu sevimsiz bulabilir ama ben seviyorum.

Gitar alan yaşlı bir işportacının çektiğim fotoğrafını incelerken sinirlerim yatışıyor. Yüzündeki çizgiler belirgin, yüz hatları ise rüya gibi bir hal almış. Sanki müziğe olan aşkı onu başka bir dünyaya taşımış gibi.

Eyfel Kulesi yakınlarında çektiğim bir sonraki fotoğrafa geçiyorum. Babasının omuzlarında oturan küçük bir kız çocuğu yakaladım. Bu bana, bacaklarım yorulduğunda babamın beni nasıl taşıdığını hatırlattı.

Bir köprünün üzerinde duran ve aşağıdaki suya bakan bir adamın fotoğrafını incelediğimde gözlerim açılıyor. Fotoğrafı asılı olduğu yerden çekip alıyorum ve

tezgahımın üzerine bıraktım. B y tecimi kapıp daha yakından bakıyorum.

Arka planda duran Max mi?

Bana doğru bakıyor, bu da geçen hafta beni izlediği anlamına geliyor.

Kapının alınmasıyla kafamı kaldırdım. "Evet?"

Max kapıyı açıyor ve "Fotoğrafları banyo etmediğin zaman kapıyı açık bırak" diyor.

Onu yakaladığım görüntüyü işaret ediyorum. "Ne zamandır beni izliyorsun?"

Yaklaşırken gözlerinin arasında belli belirsiz bir kaş çatma çizgisi belirliyor. Fotoğrafa bakıyor ve cevap veriyor: "Bir hafta. İnsanların içinde nasıl olduğunu görmem gerekiyordu." Gözleri benimkine yerleşmeden önce diğer fotoğraflara dokunuyor. "Ben cipten kıyafetlerimi almaya gidiyorum. atı katının  n tarafındaki pencerelerden uzak dur."

Gözlerim onu odadan çıkarken takip ediyor ve çatı katından ayrıldığını duyduğumda koridora çıkıp oturma odasına bakıyorum. Genellikle pencereden s z len öğleden sonra güneşinin altında kanepeye kıvrılır ve uykuya dalana kadar kitap okurum.

Hayal kırıklığı göğsümde kabarcıklar oluşturuyor ve birden ağlayacak gibi oluyorum. Her şey çok hızlı değişiyor ve bu durum beni derinden sarsıyor.

Uyumlu olmaya çalışıyorum ve neden bir korumam olması gerektiğini anlıyorum ama bu hiç hoşuma gitmiyor.

Birkaç saat içinde hayatım altüst oldu.

Max Levin hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Babamın önce araştırmadan birini işe almayacağını biliyorum ama kişisel alanımda bir yabancının olması rahatsız edici.

Karanlık odama geri dönüp kapıyı kısmen kapatıyorum ve bir yabancının evime girdiğini görmezden gelmeye çalışıyorum.

Bölüm 4

Maksimum

Aylarca yalnız kalmaya alışkınım. İnsanlardan hoşlanan biri değilim, bu yüzden yirmi dört-yedi saat etrafımda birinin olması zor olacak.

Camille için de zor olacak.

Takım elbiselerimi içeren giysi torbalarını misafir odasına taşıırken, düşüncelerim Camille'in yatak odası olan kasırgaya dönüyor. Tanrım, yerde dolapta olduğundan daha fazla kıyafet olduğuna eminim.

Ve pembe vibratör.

Camille'in cihazı yastığının altına sakladığını hatırlayınca neredeyse kıkırdayacaktım. Utanç duygusu havada asılı kalmıştı.

Bir kadının kendini tatmin etmesinde yanlış bir şey yok.

Camille'in bu yönünü, etrafındaki herkesi etkilemek için sofistike bir maske takmayan sıradan bir kadın olduğunu görmek beni sosyetik rolünden çok daha fazla etkiliyor.

Geçen haftaki etkinlikte gördüğüm sosyetik, abartılı bir dekora sahip lüks çatı katına uyuyor.

Şortlu ve tişörtlü kız çok daha gerçekçi ve ilişkilendirilebilir.

Dürüst olmak gerekirse, hayatı çok yüzeysel görünüyordu. Sonra fotoğraf çekmeyi ve onları geliştirmeyi çok sevdiğini öğrendim. O

Big Bang Theory ve *How I Met Your Mother* izlemeye bayılıyor. Ağzına attığı kalorileri saymıyor.

O bir insan.

Çok ferahlatıcı.

Çatı katı pahalı mobilyalar ve zevkli bir dekorla kaplı olsa da, her yerde duran yarısı yenmiş atıştırmalık paketleri burayı ev gibi hissettiriyor.

Perdeleri kapattım ama yüksek tavandaki tavan pencerelerinden hâlâ bol miktarda doğal ışık geliyor.

Üzerinde çikolata lekesi olan bir tişört ve dolgun poposunu sımsıkı saran bir şortla aşağıya indiğinde, uzun zamandır hissetmediğim bir çekim dalgasına kapıldım.

Öğle yemeğinde giydiği elbise ve topuklu ayakkabılar beni hiç etkilemedi. Ama lanet olsun, o şortlar.

Takım elbiselerimi giysi torbalarından çıkarıp dolaba asıyorum. Spor çantasını açarak silahları çıkarıyorum ve iki silah alarak birini yatağın altına, diğerini de ebeveyn banyosundaki dolabın üstüne saklıyorum.

Spor çantasını alıp misafir odasından çıkıyorum, aşağıya iniyorum ve çatı katının planını ezberlerken stratejik olarak silahları oturma odasına ve mutfığa saklıyorum.

Camille'in ayak parmaklarına basmak istemediğim için birinci kata geri dönüp kapıyı çalıyorum.

"Evet?"

Kapıyı sonuna kadar açıyorum. "Buraya ve yatak odana bir silah saklamam gerekiyor."

Bir an için bana göz kırptı. "Ne?" Alnında kaşları çatıldı. "Boş ver." Elini odanın içinde gezdiriyor, sonra da Perşembe gecesi çalgıcının çektiği fotoğrafı çerçevelemeye devam ediyor.

Tüm malzemelerinin bulunduğu dolabın üstüne bir Magnum yerleştiriyorum. "Dairenin herhangi bir yerinde bir silah bulursanız, görmezden gelin."

Yüz hatları gerilir, ama tartışmak yerine başını sallar ve işine devam eder.

Göğsüme huzursuz bir his yerleşiyor ve gözlerim onun yüzünde keskinleşiyor.

O mutsuz.

Derin bir nefes alıyorum ve yavaşça bırakıyorum. "Yolundan çekilmek için elimden geleni yapacağım."

Parmakları çerçeveye oynamayı bırakıyor ve bir an için sadece masasına bakıyor, sonra "Her şey çok ani oldu" diyor. Omzunun üzerinden bakarken gözleri benimkilerle buluşuyor. "Babamın seni işe almasını anlıyorum ama seni tanıyabilirsem kendimi daha iyi hissedeceğim. Şu anda kişisel alanımda yabancı bir adam var ve bu gerçekten rahatsız edici."

Dürüstlüğüne saygı duyuyorum ve kapıya doğru bir el hareketi yapıyorum. "Sana kendimden bahsederken kahve iyi olurdu."

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirliyor ve hızla masasındaki sandalyeden kalkıyor. Onu koridorda takip ettiğimde, koridorun tüm duvarını kaplayan fotoğraflara bakıyorum.

aşağıdaki oturma odası ve mutfağın açık alanına bakıyor.
"Bunların hepsini sen mi çektin?"

"Evet. Boş zamanlarımda yapmaktan hoşlandığım bir şey."

Merdivenlerden inmeden önce, "Yatak odanızda silah saklayabileceğiniz güvenli bir yer var mı?" diye sordum.

"Benim çekmecelerim değil," diye cevap veriyor hemen.

Yatak odasına girdiğimde tüm iç çamaşırlarının olmadığını fark ettim. Yatağının yanında durdum ve "Yatağının altında bir silah olması senin için sorun olur mu?" diye sordum.

"Temizlik görevlileri bulabilir."

Tanrım, Maurice ona söylememiş.

Silahı şiltenin altına koyuyorum ve "Geçmiş kontrollerini yapacak zamanım olana kadar temizlik hizmeti iptal edildi" diyorum.

Yüzünde sinirli bir ifade beliriyor ama tek kelime etmeden arkasını dönüp odadan çıkıyor.

Her ne kadar işimi yapmayı ve Camille ile kişisel düzeyde etkileşime girmemeyi tercih etsem de, bunun imkansız olduğunu biliyorum.

Dürüst olmak gerekirse, onu vurduğumu ve gerçekte kim olduğumu bilmediğini bilerek kadının etrafında olmak düpedüz rahatsız edici.

Benim bir suikastçı olduğumu ve neredeyse hayatını sona erdiren kurşunun sorumlusunun ben olduğumu öğrenirse çılgına döner.

Onu mutfağa kadar takip ediyorum ve "Ben kahve yapacağım" diyorum. Dolaptan iki fincan alırken, "Ne bilmek istiyorsun?" diye soruyorum.

"Ailen var mı? Rusya'da mı?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Kız kardeşimi on beş yıl önce kanserden kaybettim, annem de bir yıl sonra öldü. Babam da ben küçükken vefat etti ve onu pek hatırlamıyorum."

Benim dünyamda, yaşlanmak nadir görülen bir şeydir. Sonunda, yaşam tarzı sizi yakalar ve avcı av olur.

Sözlerimi sessizlik takip ediyor, sonra Camille mırıldanıyor, "Bunu duyduğuma çok üzüldüm. Çok zor olmalı."

Bardağın koyu renkli sıvıyla dolmasını izlerken omuz silkiyorum. "Hayat bu." Soğuk kalpli bir piç gibi görünmek istemediğimden ekliyorum, "Elbette, hala etrafımda olmalarını isterdim, ama olan oldu. Ben hayatıma devam ettim."

Boğazını temizlemeden önce rahatsız edici bir sessizlik oluyor. "Arkadaşların var mı?" diye sorarken sesi şefkatle doluydu.

Kahveyi önüne koydum, gözlerim onunkilerle buluştu. "Bir arkadaşım var."

Bir yudum almak için bardağı eline aldığında rahatlamış görünüyor. "Demek Moskova'da büyüdün?" diye soruyor.

Başımı salladım. "On üç yaşıma kadar. Finlandiya'da özel bir okula gittim ve ondan sonra birkaç yılımı İsviçre'de geçirdim."

Camille rahatlamış görünüyor, yeşil gözleri ilgiyle parlıyor ve yüzüme yapışmış durumda. "Seyahat etmeyi sever misin?"

"Bir süre sonra cazibesini yitiriyor," diye itiraf ediyorum.

Dürüst olmak gerekirse, kırk beş yaşında emekli olmayı ve bir ada ya da ormanda bir kulübe bulmayı planlıyorum.

insanlarla birlikte olmak istemiyorum.

Bir sonraki sorusuyla dikkatimi tekrar konuşmaya çekiyor. "Kaç yaşındasın?"

"Otuz sekiz."

"Gerçekten mi?" diye nefes nefese kalır. "Daha genç görünüyorsun. Otuz üç yaşlarında olduğunu sanıyordum."

Son kahvemi de içtikten sonra tezgahın üzerindeki tabak ve bardaklarla bulaşık makinesini doldurmaya başlıyorum.

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

Neredeyse kıkırdayacaktım ama hemen bastırdım. "Yatak odana bakılırsa, ev işlerini pek sevmiyorsun. Ben her şeyin düzenli olmasını severim, bu yüzden evi temiz tutacağım."

Camille'in gözlerinin üzerimde yandığını hissediyorum ve ona baktığımda yüz hatlarını sıkılaştıran bir öfke görüyorum.

Bir an için öfkeleni ve sonra tersledi: "Bunların hiçbirini ben istemedim. Hayatımdan memnunum ve onu eleştirmene ihtiyacım yok. Eğer her gece bulaşık yıkamak ve kıyafetlerimi ortalıkta bırakmak istiyorsam, yapacağım şey bu." Ayağa kalkıp uzaklaştıktan sonra durdu ve bana doğru yürüdü. "Mutluydum. Kendi alanımda istediğimi yapabiliyordum ve şimdi onu Kuzey Kutbu'ndan daha soğuk bir dağla paylaşmak zorundayım."

Nefes almak için durakladığında, ağzımın köşesi kalkıyor ve mırıldanıyorum, "Omurgalı olmadığından endişelenmeye başlamıştım."

Yüzünde bir şok ifadesi beliriyor ve aklımlı kaçırılmışım gibi bana göz kırıyor. "Ciddi misin?" Bana bir adım daha yaklaşıyor. "Tüm hayatım altüst oldu ve sen

"Omurgam yok diye mi endişeleniyorsun?" Ağzında tiksinti dolu bir ifade beliriyor. "Cehenneme kadar yolun var."

Camille arkasını dönüp mutfaktan çıktı, sonra mırıldandığını duydum, "Bu ne lan? Buna inanamıyorum."

Bulaşık makinesini doldurmaya ve tezgahları silmeye devam ediyorum. Tam işleri bitirmiştım ki Camille hızla mutfağa geri geldi.

Yanakları kızarmış, gözleri parlıyor ve ağlamamak için kendini zor tuttuğu izlenimini veriyor.

"Bunların hiçbirini ben istemedim. Mahremiyetimi seviyorum. Hayatımdaki tüm sahte şeylerle başa çıkabilmek için buna ihtiyacım var. Evim, olmadığım biri gibi davranmak zorunda olmadığım tek yer. Size karşı misafirperver ve hatta hoşgörölü olmaya çalıştım ama nasıl yaşamayı seçtiğimi yargılayacaksanız, gidebilirsiniz."

Lafını bitirdiğinde, "Seni yargılamıyordum. Temizlikle ilgileneceğimi söyledim."

"Yatak odamın halinden ev işlerinden hoşlanmadığının belli olduğunu söylemiştin," diye karşılık veriyor.

"Bu benim yaptığım bir gözlemdi."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve benimle bakışmaya başlıyor.

Üzgün olduğunda gözleri koyu yeşile döner. Bu çok güzel.

Garip bir dakikadan sonra, bir huff sesi çıkarır. "Benim bir omurgam var. Sadece yanlış giden her küçük şey için sinir krizi geçirmemeyi seçiyorum."

"Not edildi."

Bu onun sevdiğim bir yönü. Çoğu sosyetik gibi saçmalamıyor.

Yüz hatlarında yine hayal kırıklığı dalgalanıyor, sonra da içindeki mücadele tükeniyor gibi görünüyor. "Kötü bir durumdan en iyi şekilde yararlanmaya çalışıyorum. Bugün çok stresliydi. Birinin beni öldürmek istediğini öğrenmek hiç eğlenceli değil ve şimdi sen sürekli benim alanımdasın. Bunu hazmetmek çok zor ve şimdi de senin kendini rahat hissedip hissetmediğin konusunda endişelenmem gerekiyor. Tek yapmak istediğim televizyon izlerken vücut ağırlığım kadar atıştırmalık yemek."

İsa. İnsanlarla iletişim kurmak benim sahip olduğum bir yetenek değil. Birinden bilgi almak için işkence yapmadığım sürece.

Tezgâha yaslanıp Camille ile gözlerimi kilitliyorum. "Bu bir iş, Camille. Senden beni eğlendirmeni beklemiyorum. İstediyin kadar atıştırmalık al ve git televizyon izle."

Kaşları yine hayal kırıklığıyla çatılır, ama başka bir şey söylemek yerine bir paket jambonlu ve peynirli cips, bir paket tuzlu ve sirkeli Lays ve bir çikolata alır, sonra mutfaktan çıkmadan önce bir soda almak için buzdolabına gelir.

Neden sığıp batırmışım gibi hissediyorum?

Bölüm 5

Cami

Tanrım, sanki tuğladan bir duvarla iletişim kurmaya çalışıyormuşum gibi hissediyorum. Televizyonu açtım ve *Big'i* izlemeye devam ettim. *Bang*

Teori. Komedileri ve sitcomları severim ve bu muhtemelen Bu diziyi dördüncü kez izliyorum.

Lays cips paketini açıp, televizyona odaklanmak için elimden geleni yaparken yemeye başlıyorum. Max mutfaktan çıktığı anda gözlerim ona takılıyor.

Adam sinir bozucu. Kapalı ve düpedüz soğuk tavırları bana çalışacak bir şey vermiyor. Sanki bir robotla iletişim kurmaya çalışıyormuşum gibi hissediyorum.

İç çekişimi bastırıp ağzıma bir cips daha atarken bir yandan da onun merdivenlerden çıkışını izliyorum.

Aslında soru sormama izin verdiğinde umutlanmıştım. Ama sonra adam bana hakaret etmek zorunda kaldı ve şimdi hayal kırıklığına uğradım ve sinirlendim.

Temizlik delisi değilsem ne olmuş yani? Yargılanmaktan nefret ediyorum ve sosyetik biri olarak bununla sık sık uğraşmak zorunda kalıyorum.

Bu yüzden insanları evime davet etmiyorum. Buranın yargılamasız bir bölge olması gerekiyor.

Terasımdaki saksı bitkilerimin görünmesini engelleyen kapalı perdelere bakıyorum.

Cips paketini sehpanın üzerine bıraktıktan sonra programı durdur tuşuna basıp koltuktan kalkıyorum.

Çatı katımda hiç klostrofobik hissetmemiştim. Bugüne kadar. Ve sadece birinci gün.

Bu sizin güvenliğiniz için.

Zaten bir kez vuruldum, bu da bana iki ömür yetecek kadar travmatikti.

Bu düşünce aklıma gelir gelmez başımı sallıyorum ve kutuya geri koyuyorum.

Dışarı çıkmam lazım.

"Max?" Merdivenlere doğru koşarken seslendim. Odasından çıktı. "Evet?"

"Dışarı çıkmam lazım. Sadece biraz yürüyeceğim." Yatak odama daldım ve kapıyı arkamdan kapattım. Göğsüm daha önce hiç hissetmediğim bir duyguyla doluyor. Sanki kalbimin atması için yeterli alan yokmuş gibi hissediyorum.

Hemen krem rengi bir pantolon ve ona uygun bir kazak giyiyorum. Siyah botlarımı alıp giyiyorum ve odamdan çıkmadan önce aynada makyajımı kontrol ediyorum.

Max asansörün yanında bekliyor ve ona doğru yürüdüğümde kaşlarını çatıyor. "Yürüyüşe çıkacağını sanıyordum."

"Öyleyim."

Asansör kapılarının açılması için anahtar kartını okutuyor. "Bunu mu giyiyorsun?"

İçeri girip kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururken oflayıp pufluyorum. "Eşofman altı People dergisinin ön sayfasında iyi görünmeyecek."

"Tamam," diye mırıldanıyor lobinin düğmesine basarken.

Asansör aşığı inerken, beni koruyan sadece bir adam olduğu düşüncesi aklıma geliyor. Kelimeleri durduramadan soruyorum, "Sen sadece bir kişisin. Bir grubu nasıl durduracaksın?"

Max hiç tereddüt etmeden, sıkılmış bir ses tonuyla cevap verir: "Beş kişilik bir grubu hiç terlemeden haklayabilirim. Yanında ben olursam güvende olursun."

Vay can ına. Kendine g üvenden bahsediyorsun.

"Sen öyle diyorsan," diye mırıldanıyorum kapılar açılırken. Lobiye adım atıyorum ve binanın kapıcısı Pierre'e gülümsüyorum.

"Her zamanki gibi güzel görünüyorsun," diye iltifat ediyor yaşlı adam.

"Ve her zamanki gibi yakışıklı görünüyorsun," diyorum parlak bir gülümsemeye. "Geneviève nasıl?"

"Hâlâ son sinirime kadar çalışıyorum," diye mırıldanıyor.

Kapıcıyla korumam arasında bir işaret yapıyorum. "Bu Max Levin. Kendisi benim korumam, yani onu sık sık göreceksiniz."

Ben "Yürüyüşe çıkıyoruz" demeden önce iki adam el sıkışıyor.

Pierre bize gülümsüyor. "Dışarıda güzel bir gün. Temiz havanın tadını çıkarın."

Binadan çıktığımızda, hangi yöne gideceğimden emin olamadan caddeye bir aşığı bir yukarı bakıyorum. Birkaç blok ötede bir park olduğunu düşünüyorum, bu yüzden sola dönüp o yöne doğru ilerliyorum.

Max, yolla benim aramda yürümeye başlarken, "Binaya yaklaşın," diye emrediyor.

Sessizlik içinde devam ediyoruz ve temiz hava göğsümdeki gergin hissi kovmak için hiçbir şey yapmıyor.

Çünkü klostrofobik hissin nedeni hemen yanı başımda.

Bu berbat bir şey.

Yürümekten vazgeçip arkamı döndüm. "Hadi eve gidelim."

Max'in gözleri yüzüme kilitleniyor. "Neden? Güvenliğinden endişeleniyorsan, endişelenme. Ben seni korurken hiçbir şey olmayacak."

"Endişeli değilim," diyorum binama doğru geri yürürken. "Kendimi kalabalık hissediyorum ve sen yanımdayken ne kadar yürürsem yürüyeyim bu his geçmeyecek."

Söylediklerim hakkında yorum yapmayınca, "İnsanları seven biri değilsin, değil mi?" diye soruyorum.

Başını sallıyor. "Hiç de değil."

"O zaman neden koruma oluyorsun? Elbette koruduğun kişiyle iyi geçiniyor olman gerekir?"

Tekrar başını sallar. "Hayır, sadece seni hayatta tutmam gerekiyor."

Lanet olas ı tu ğ la duvar.

"Unut gitsin," diye mırıldanıyorum, kendimi her zamankinden daha sinirli hissediyorum.

Adamın iletişim becerisi sıfır. Burada değilmiş gibi davranmak için elimden geleni yapacağım.

Umarım Papa tehditlerin arkasında kimin olduğunu bulur ve o kişiyi hapse attırır, o zaman hayatım normale dönebilir.

Evet, böyle bir şey olmayacak. Kişi ifşa olsa bile, Papa korumayı çıkarmayacak.

Binama geri dönüp asansöre bindik.

Başımı kaldırıp baktığımda Max'in kapalı kapılara kayıtsızca baktığını görüyorum.

"Birini en uzun süre ne kadar korudun?"

Gözleri benimkilerle buluşmak için aşağı kayıyor. "Merak etme Camille. Uzun süre buralarda olmayacağım. Baban seni tehdit eden kişiden kurtulur kurtulmaz, seni koruması için başka birini ayarlayacaktır. Ben sadece saldırı riski yüksekken buradayım."

Asansör kapıları açılıyor ve "Burada bekle." diye emrediyor.

"Eve her geldiğimizde tüm çatı katını mı arayacaksın?"

"Evet." "Evet tek kelime o dolu ile a Dünya rahatsız edici.

Belki de onun beni sinirlendirdiği kadar ben de onu sinirlendiriyordum. Kişiliklerimiz çatışıyor.

Daireyi aramasını bekliyorum ve aşağıda bana tekrar katıldığında, "Kuralların üzerinden geçelim" diyor.

"Kurallar mı?"

"Bensiz hiçbir yere gitmiyorsun," diye açık açık söylüyor. "Hiçbir kapıyı kilitlemezsin ve tuvaleti kullanmadığın ya da fotoğraf çekmediğin sürece kapıların açık kalmasını beklerim."

Başka bir deyişle, mahremiyetim gitti.

Hayal kırıklığım öfkeye dönüşüyor ve ona bakarken kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Ne zaman evden çıksak, verdiğim her emre tereddüt etmeden itaat edeceksin. Eğer aşağı in dersem.

Yerle bütünleşin ve ben güvenli olduğunu söyleyene kadar başınızı kaldırmayın."

Gözlerim ona dikildi.

"Siz bir tuvaleti kullanmadan önce ben umumi tuvaletleri arayacağım."

*Tanrım, yok o Hatta var Duygular mı?
Ben asla Daha önce bu kadar katı biriyle
tanışmamıştım.*

"Ya bir randevum varsa?" Ben soruyorum.

Aylardır bir tanesine çıkmadım ama benden hangi kurallara uymamı beklediğini duymak istiyorum.

"Şu anda kimseyle görüşmüyorsun."

"Her an çıkma teklifi alabilirim," diye itiraz ediyorum.

"Eğer böyle bir şey olursa, adam iyice incelenecek. Bir tehdit oluşturmadığına ikna olduğumda, onunla çıkmanıza izin vereceğim."

Kaşlarım kalkıyor. "Sen de mi bize katılacaksın?" "Evet."

Gözlerim yine kısıldı. "Ben üçlü yapmam."

Max'in yoğun bakışlarında bir kızgınlık titreşimi var, ama az önce söylediklerim hakkında yorum yapmıyor.

Ortam gergin ve söyleyeceğim hiçbir şeyin ondan bir tepki almayacağını bildiğim için uzaklaşıyorum ve rahat kıyafetlerimi giymek için yatak odama gidiyorum.

Nimetlerimi saymam gerektiğini biliyorum ama kontrollü hayatım dayanılmaz hale geliyor. Monoton ve yorucu.

İşin boktan tarafı, hayatımın her ayrıntısının neden babam ve şimdi de Max tarafından bu kadar kontrol edildiğini anlıyorum.

Ama yine de hayatta kurallardan ve katılmam gereken sonsuz bir etkinlik listesinden daha fazlası olmasını isterdim. Keşke doğallık ve heyecan olsaydı. Keşke daha fazlası olsaydı.

Bölüm 6

Maksimum

Camille'i korumaya başladığımdan beri boktan bir hafta geçti.

Ev işi yapmaktan hoşlanmadığı yönündeki gözlemime çok içerlediği açık, çünkü o zamandan beri çatı katını tertemiz tutuyor.

Bir kez bile fotoğraf çekmek için dışarı çıkmamış, bunun yerine tüm zamanını yatak odası ile karanlık oda arasında geçirmiş.

Sabahları birbirimizi selamlamak ve yemek yediğimden emin olmak dışında neredeyse hiç iletişim kurmuyoruz.

O mutsuz ve sebebi benim.

Bana nasıl işkence yapacağımı ve öldüreceğimi sorarsanız saatlerce sohbet edebilirim. Ama *normal* insanlarla etkileşim kurmak çok zor.

Ben şiddete alışığım, bir kadını şımartmaya değil.

Yaşamak için öldürmek duygularımı köreltti ve beni anti-sosyal yaptı. Camille sık sık sosyalleşmek zorunda olduğu farklı bir dünyadan geliyor. Aramızdaki uçuruma neden olan şeyin sert dış görünüşüm olduğunu biliyorum ama bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum.

Yine de tehdidin üstesinden gelinmesi haftalar, hatta aylar sürebilir. Camille bu şekilde yaşayamaz. Bir noktada, kendini kaybedecek.

Gergin ortam beni rahatsız ediyorsa, onu da delirtiyor olmalı.

Nikolai ile adasında buluştuğunuzda bu kadını korumaya söz vermiştiniz. O güvende olana kadar geri adım atmak yok.

Bu akşam Sophie Renoir'ın doğum günü partisine katılması gerekiyor, böylece en azından çatı katından çıkabilecek.

Eve gittiğimizde, onu oturtup aramızdaki havayı temizlemem gerekecek. Tabii bu mümkünse.

Oturma odasında beklerken Camille'in yatak odasının kapısının açıldığını duyuyorum. Gözlerim koridora kayıyor ve o görüldüğünde vücudumdaki tüm kaslar geriliyor.

Kıçını zar zor örten siyah bir elbise giyiyor. Siyah yüksek topuklu ayakkabılar bacaklarını uzun ve belirgin gösteriyor.

Merdivenlerden inerken, yakasının ne kadar düşük olduğunu görüyorum, fazlasıyla cömert bir dekolteyi açığa çıkarıyor.

Camille bana yaklaşıyor ve başını kaldırıyor. Gözlerinin yeşilini ortaya çıkaran dumanlı göz farı ve dolgun dudaklarının etrafındaki kırmızı ruju görünce aletim sertleşti.

Topuklularla porno gibi görünüyor.

Tanrım, erkekler akın akın ona akın edecekler.

Kesik kesik saçları ince boynunu açıkta bırakıyor ve aklımdan dişlerimle tenini işaretlediğim bir görüntü geçiyor.

Hayır.

Tabii ki hayır.

Bu kadın için sertleşerek dolaşmayacaksın.

Bu kesinlikle bir iş.

"Hazır mısın?" Ses tonum her zamankinden daha sert.

Başını sallamadan önce yüzünde bir hayal kırıklığı beliriyor.

Asansör açıldığında, ona katılmadan önce içeri girmesini bekliyorum. Kapılar kayarak kapanıyor ve parfümünün hafif kokusu etrafımdaki havayı dolduruyor.

Taze yeşil elma gibi kokuyor.

Kahretsin, bir daha asla yeşil elmaya aynı gözle bakamayacağım.

"Asansörden çıkmanın güvenli olduğunu söyleyene kadar bekle," diye emrediyorum.

Camille'den bir cevap gelmedi ve itiraf etmeliyim ki bu beni çok rahatsız etmeye başladı.

Park alanında kapı açıldığında, önce dışarı çıkıyorum ve "Gel" diye mırıldanmadan önce temiz olduğundan emin oluyorum.

"Ben köpek değilim," diye mırıldanıyor nefesinin altında.

Arabaya doğru yürürken, "Anahtarları bana ver. Sen sürmeyeceksin."

Camille çantasından aracın anahtarlarını çıkarıyor ve bir an için onları bana fırlatacakmış gibi görünüyor, ama sonra fikrini değiştiriyor ve onları havaya kaldırıyor, anahtarlık işaret parmağından sarkıyor.

Anahtarları alırken gözlerim onunkilere kilitlendi.

"Arkadaşlarımla yanında daha az robotik ve daha insani olursan memnun olurum. İhtiyacım olan son şey onlardan birini rencide etmen."

Başımı salladım. "Ben ancak bu kadar insan olabilirim."

Başını sallar ve Bugatti'nin yolcu tarafına tırmanmadan önce bir iç çeker.

Direksiyonun arkasına geçtiğimde, "Arada bir gülümsesen ölür müsün?" diye mırıldandı.

Sözlerime engel olamadan, "Gülümsemek benim işim değil," diye cevap verdim.

"Doğru," diye iç geçiriyor.

Dürüst olmak gerekirse, en son ne zaman gülümsediğimi hatırlamıyorum. Belki Nikolai ile konuşurken?

Arabayı çalıştırıyorum ve Camille'in emniyet kemerini takıp takmadığını kontrol ettikten sonra elimi kafalığının arkasına koyup park yerinden geri geri çıkıyorum.

Tam arabayı çalıştırmak üzereyken gözlerim Camille'inkilere kilitleniyor. Park alanının loş ışığında çok seksi görünüyordu.

Derin bir nefes alıyorum ve parfümünü içime çekiyorum.

O an bana samimi geliyor, ki bu benim pek rahat olmadığım bir şey.

Gözlerimi hızla ön tarafa çeviriyorum ve bizi park alanının dışına yönlendiriyorum. Kolumu kolçağa dayıyorum ve yanlışlıkla Camille'e çarpıyorum. Hızla geri çekiliyor ve camdan dışarı bakıyor.

Partinin yapılacağı gece kulübüne doğru yol alırken rahatsız edici bir sessizlik var ama benim konuşmaya başlamaya hiç niyetim yok.

Gerçekten Camille ile ortak bir noktamız olduğunu sanmıyorum.

Gece kulübüne yaklaştığımızda, "İçeri girdiğimizde beni gözden kaybetme. Çok fazla insan olacak ve herhangi biri tehdit oluşturabilir."

"Anladım," diye fısıldıyor.

İşi kabul ettiğimde, Camille'in yirmi dört-yedi yaşındayken yanında bir koruma bulundurduğu için sinir krizi geçirmesini bekliyordum. Onun yerine, oldukça anlayışlı davrandı.

Kulübe çok uzak olmayan bir park yeri buluyorum. Bugatti'den inmeden önce "Kapınızı açmamı bekleyin," diye emrediyorum.

Neyse ki Maurice benim için özel bir ruhsat aldı, böylece halka açık bir yerde gizli bir silah taşıyabiliyorum.

Ceketimin Heckler & Koch'umu örttüğünden emin oluyorum ve yolcu kapısını açmadan önce etrafta herhangi bir tehdit olup olmadığına bakıyorum. Camille dışarı çıktığında, kolumu beline doluyor ve onu vücuduma yaklaştırıyorum, böylece onu anında hareket ettirebiliyorum.

"Vay canına," diye nefes nefese kalıyor, elini göğsüme bastırıyor. Ancak o zaman bunun ne kadar samimi görünebileceğini fark ediyorum.

"Sadece içeri girene kadar bana yakın olmanı istiyorum." "O zaman sor."

Kolumu geri çekiyorum ama elimi sırtının alt kısmında tutuyorum. "Yürü."

"Tanrım," diye fısıldıyor.

Kulübe girmeye çalışan insanların oluşturduğu uzun kuyruğu inceleyen fedainin yanına geldiğimizde Camille'in dudakları kibar bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

"Merhaba Louis," diye selamlıyor onu. "Bu benim korumam."

Fedai, geçebilmemiz için kırmızı ipi çözmeden önce bana bakıyor. Kulübün içinde başka bir koruma tarafından durdurulduk ve bu kez üzerim arandı. Adam benim yanımda biraz tedirgin görünüyor.

Taşıdığım silahın ruhsatını gösterdikten sonra dans pistine gitmemize izin verildi.

Kulüp zaten dolu ve bu sefer Camille'i yanıma çektiğimde terslenmiyorum. Onu daha sessiz olan VIP bölümüne götürüyorum ve arkadaş grubunu gördüğümde bırakıp geri çekiliyorum.

Cidden, bu sosyetikler birbirlerinin karbon kopyası gibi görünüyor. Ama hiçbirisi Camille gibi mini bir elbisenin iini doldurmuyor.

Etrafımızdaki herkesi tek tek taramadan önce gözlerim onun kıvrımlı poposuna bir saniye kadar uzun süre takılıyor.

Onun kışını kontrol etmeyi bırakmalısın.

Camille'e tekrar baktığımda, Sophie'ye mutlu yıllar dilediğini görüyorum. Diğer arkadaşlarını selamlıyor ve oturuyor.

Juliette Faure beni fark etti ve Camille'e bir şey sordu. Muhtemelen benim kim olduğumla ilgili.

Bara doğru yürürken bir şişe su istedim. Tam kapağı çevirmek üzereydim ki Camille bana yaklaşmamı işaret etti.

"Tanrım," diye iç geçirdim. "Bu benim maaş derecemi aşıyor."

Kadın grubuna yaklaşıyorum ve Camille'e bir kaşımı kaldırıyorum.

"Juliette hangi şirket için çalıştığını bilmek istiyor," diye beni bilgilendiriyor.

"Ben bağımsız bir yükleniciyim," diyorum, ilk kez gerçek işim hakkında yalan söylemiyorum.

Bu kadınlardan herhangi birinin bunun ne anlama geldiğini bildiğinden şüpheliyim. Muhtemelen bratva, mafya, suikastçılar, kaçakçılar ya da seks tacirlerinden haberleri bile yoktur. Bu yüzden bu kadar kolay hedef oluyorlar.

Düşüncenin çatlaklarından bir anı kayıyor ve Camille'in sırtına isabet eden kurşunun görüntüsü beliriyor.

Hemen suçluluk duygusunun lağım çukuruna geri atıyorum ve etrafıma dikkat kesiliyorum.

Juliette'in gözleri çok fazla ilgiyle bana bakıyor. Bu onu kolay ve çaresiz gösteriyor ve hiç de klas değil.

"Çok yazık," diye mırıldanıyor ve açık bir sandalyeyi işaret ediyor. "Bize katılın. Barın yanında durmak zorunda değilsin."

Kadını görmezden gelerek Camille ile göz göze geliyorum. "Hepsi bu kadar mı?"

Başını sallarken sorumlumun gözlerinde bir memnuniyet parıltısı var. "Teşekkür ederim, Max."

İlginç. Juliette'e zaman ayırmamam hoşuna gidiyor.

En azından de ğişiklik olsun diye do ğru bir şey yaptım.

Ben uzaklaşırken Juliette'in mırıldandığını duyuyorum, "Çok kaba. Korumanı onun yerine koymalısın."

Camille, "Onun işi beni korumak, seni eğlendirmek değil," diye beni savunuyor ve uzun zamandır ilk kez gülümsediğimi hissediyorum.

Bölüm 7

Cami

Yalan söylemeyeceğim, Max'in Juliette'i görmezden gelmesi beni çok mutlu etti.

Hiçbir erkek ona soğuk davranmamıştır, hele de toplum içinde.

Yine de haklıydım. Max'in korumam olduğunu öğrendiği anda o da bir tane istedi, sanki yanımda taşıdığım bir aksesuarmış gibi.

Keşke adamın ne kadar sinir bozucu olabileceğini bilseydi.

Sophie bizi etkilemek için, "Yirmi yedi bin değerinde bir tenis bileziğim var," diyor. "Bakın."

Tanrım, ruhumun b ü z ü l d ü ğ ü n ü hissedebiliyorum.

Bir haftadır çatı katımda sıkışıp kaldım ve şimdi de birbirlerine üstünlük sağlamaya çalışan bu kadınları dinlemek zorundayım.

Hepimiz onun bileziğine yaltaklanıyoruz ama sonra Juliette konuyu tekrar Max'e getiriyor.

"Neden bir koruman var?"

Herkesin tehditlerden haberdar olmasını istemediğim için, "Babam bir tane almamın zamanı geldiğini düşünüyor" diyorum.

Üç kadın, barın yanında oturan ve VIP bölümündeki herkese neredeyse ters ters bakan Max'e bakıyor.

Adamın cidden sıfır insani becerisi ve çok fazla saldırganlığı var.

"O çok ateşli," diye iç geçiriyor Liliane.

"Hepiniz onun gözlerini gördünüz mü?" Sophie soruyor. "Bana baktığında tüylerim diken diken oldu."

"Sana bakmadı," diye Juliette onu azarlıyor. "Gözleri benim üzerimdeydi."

Yüce Tanrım.

Tam o sırada Henri Durand ve arkadaşları bize yaklaştı ve ben rahat bir nefes aldım.

Henri'nin babası benimkiyle golf oynuyor ve ben onu birkaç yıldır tanıyorum. Rastgele durumlarda takıldık ama aramızda asla ciddi bir şey olmayacak.

"Hanımlar." Her zamanki şakacı sırtışını takınıyor. "Neyi kutluyoruz?"

Sophie ona "Doğum günüm," diye bilgi verdi. "Neden bize katılmıyorsun?"

Henri, André ve Laurent otururlar ve bir şişe pahalı şampanya sipariş ederler.

André hemen doğum günü kızımıza yakınlaşır. Laurent, Juliette birçok kez hiçbirinin kendisi için yeterince iyi olmadığını açıkça belirttiği için Liliane'e ilgi gösterir.

Tanınmış bir iş adamının oğlu olan Ranier Olivier ile evlenmek için direnmektedir.

Henri kolunu koltuğumuzun arkasına dayıyor ve parmakları pazumun üzerinde geziniyor. "Nasılsın, *ma chérie*?"

Gözlerim Henri'yi avını yutmak üzere olan bir şahin gibi izleyen Max'e kayıyor.

Aslında bir tehlike hissi duyuyorum ve Max'le göz göze geldiğim anda, bu gece biriyle yatma şansımı mahvetmemesi için ona güven verici bir gülümseme veriyorum.

Bir kadın pille çalışan arkadaşından ancak bu kadar tatmin olabilir. Bazen gerçek bir şeye ihtiyacım oluyor ve şu anda Henri olabildiğince gerçek.

Dikkatimi Henri'ye çevirerek sorusunu yanıtlıyorum: "Her zamanki gibi. Seni bir süredir görmedim."

"İşle meşguldüm. Babam emekli olmayı planlıyor."

Bir kaşımı kaldırdım. "O kadar yaşlı değil. Öyle mi?" "Bu yıl elli beş yaşına giriyor."

Başımı salladım. "Hey, bu senin için iyi bir haber. Tebrikler."

Servis görevlisi şampanya şişesini getirir ve çok geçmeden köpüklü sıvı bardaktan bardağa akmaya başlar.

Hepimiz birer flüt alıyoruz, sonra André kadeh kaldırıyor, "Kulüpteki en güzel doğum günü kızına. Daha nice yıllara."

Bir yudum aldıktan sonra Henri yakınımı eğilip fısıldıyor, "Bu gece için uygun muyuz, yoksa başka birini mi bulmalıyım?"

"Ne kadar romantik," diye takılıyorum ona.

Açık sözlülüğü beni hiç rahatsız etmedi. Aslında akıl oyunları oynamamasını takdir ediyorum.

Gözlerim tekrar Max'e kayıyor, o da herhangi bir tehdit var mı diye odayı tarıyor.

Her ne kadar iyi bir servise ihtiyacım olsa da, Max duyma mesafesindeyken bu biraz garip olacak.

Orgazm olurken çığlık attığım ve ardından Max'in silahını çekmiş bir şekilde odaya dalıp zavallı Henri'yi kazara vurduğu görüntü kafamı sallamama neden oluyor.

Üzülerek reddediyorum, "Bu gece pas geçeceğim."

İşte seks hayatım gidiyor.

Henri ayrılmadan önce ekliyorum, "Avlanmaya çıkmadan önce bizimle birkaç içki iç."

"Tabii ki."

André, Sophie'nin tenis bileziğine hayranlıkla bakıyor ve Laurent çoktan Liliane'i öpüyor. Juliette bana sıkılmış gibi bakıyor.

Onu eğlendirecek havamda değilim.

Biraz enerji yakmaya ihtiyacım vardı, "Hadi dans edelim." dedim.

Juliette, "Terlemek istemiyorum," diye itiraz ediyor ama Henri'yle ben masadan kalkmaya başlayınca hemen bize katılıyor. "Sadece bir şarkı."

"Bize katılmak zorunda değilsin," diye hatırlatıyorum ona. "Masadaki PDA'yı izlemiyorum."

Bir kahkaha attım çünkü dans pistinde izlemek üzereydi.

Dans alanına ulaştığımda, havayı dolduran hızlı tempolu bir tekno ritmi var ve Henri önümde durmaya geldiğinde, kollarımı havaya kaldırıyorum ve müzikle birlikte hareket etmeye başlıyorum.

Henri'nin ellerini kalçalarımnda hissediyorum ve kendimi ritmin içinde kaybediyorum. Zaman üzerimdeki baskısını bırakıyor ve bir şarkı diğerine karışıyor, ta ki terin tenimi ıslattığını hissedene kadar.

Henri arkama geçip bedenini bedenime bastırıyor, sonra kulağımda onu duyuyorum. "Beni başka birini aramak zorunda bırakma. Bu gece seni istiyorum."

Yalan söylemeyeceğim, onun sözlerini duymak iyi hissettiriyor.

Henri'yi eve götürerek bir felaketi göze almamın imkânı yok ama bu gece kulübünde ateşli ve ağır olabileceğimiz pek çok karanlık köşe var.

Elini tutarak onu kalabalıktan uzaklaştırıyorum ve tuvaletlerin olduğu koridora yöneliyorum. Tuvaletler alt katlardaki gibi kabin değil, kapıları kilitlenebilen lüks odalar.

Daha önce bir tanesinde takılmıştık ve çok heyecan vericiydi. Yüksek sesli müzikten kimse inlemeleri ve çığlıkları duyamaz.

Tuvalete ulaşıyoruz ve Henri'yi içeri çekerek dönüyorum ve kendimi parmak uçlarıma kaldırırken diğer elimi boynuna koyuyorum.

Henri kapıyı iterek kapatıyor, ama ağzı benimkini alamadan kapı çarpılarak açılıyor. Henri'nin sırtına çarptı ve sendeleyerek ileri atıldı, vücudu benimkine çarptı. Dengemizi kaybediyoruz ve bir saniye sonra Henri üzerime yığılıyor.

Popom ve kalçalarım düşmenin acısıyla titriyor ve sersemlemiş bir halde az önce olanları anlamaya çalışıyorum.

"Ne oluyor lan?" Henri tersliyor ama daha omzunun üzerinden bakamadan Max onu benden çekip kenara itiyor.

Kolumdan tutulup ayağa kaldırılıyorum. Elleri saçlarımı yumrukluyor ve Max ile yüz yüze geldiğimde daha önce hiç karşılaşmadığım bir tehlike dünyası görüyorum.

Parmakları saçlarımı o kadar sıkı kavriyor ki birkaç tel kopuyor. Yoğun bakışları öfkeyle yanıyor

"Oda aranmadı." diye homurdanıyor.

Bu utanç verici durum yüzünden öfkem göğsümde bir volkan gibi patlıyor. Tutuşundan kurtulmaya çalışıyorum ama o sadece tutuşunu sıkılaştırıyor.

"Ne oluyor be adam?" Henri sesinin öfkeyle gerginleştğini söylüyor. "Bırak onu gitsin."

Bu delice durum hakkında ne hissettiğimi ifade edemedim Henri Max'e yaklaştı.

Max'in yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade beliriyor. Ölümcül ve düpedüz dehşet verici ve Henri anında kararsız görünüyor, birkaç adım geri atıyor.

Korumamdan gelen tehlikeli titreşim yüzünden vücudumdaki minik tüyler diken diken oluyor.

Vay anasın!

Max'in ölümcül bakışları tekrar bana dönüyor ve içgüdüsel olarak ondan uzaklaşmaya çalışıyorum. Tepkimi fark ediyor ve öfkesini dizginlerken yüzündeki dehşet verici ifade siliniyor.

Bu da neydi böyle? Bir an için Max'ten korunmaya ihtiyacım varmıŞ gibi hissettim.

"Neler oluyor?" Henri soruyor.

Beni yalnız bırakmadığı için adamın hakkını vermeliyim çünkü Max'in kim olduğu hakkında hiçbir fikri yok.

"Sorun değil. O benim korumam," diye açıklıyorum.

İşler iyi olmaktan çok uzak. Eve döner dönmez babamı arayacağım.

"Oh." Henri bana mahcup bir gülümseme verdikten sonra kapıya doğru yöneldi. "Bu benim için çok karmaşık. Seninle görüşürüz."

etrafta."

O aceleyle tuvaletten çıkarken hayal kırıklığına uğramış bir iç çekiyorum, sonra gözlerim Max'inkilere kilitleniyor. "Bırak beni" derken sesim öfkeden kısılmıştı.

Emre itaat ediyor ve etrafı aramak için tuvaletin derinliklerine doğru bir adım attığında, "Zahmet etme. Biz gidiyoruz."

Koridora çıkıyorum ve masaya doğru ilerleyip çantamı alıyorum. Mutlu bir sosyetikmişim gibi davranmaya zahmet etmiyorum. Kimseyle vedalaşmadan merdivenlere koşuyor ve alt kata iniyorum.

Max'i tam arkamda hissediyorum ve bir grup sarhoş bara doğru sendeleyerek yürürken neredeyse bana çarpacakken, Max'in kolu etrafımı sarıyor ve göğsüyle aynı hizaya gelene kadar beni geri çekiyor.

Ki bu çok zor.

Öfkem tekrar su yüzüne çıkmadan önce bir an için arkamdaki kas duvarından gerçekten etkilendim.

Max hala sırtıma yapışmış, vahşi bir pitbull gibi ensemde nefes alıp verirken, sanki bir kuklaymışım gibi nereye yürüyeceğim konusunda yönlendiriliyorum.

Kalabalık gece kulübünden çıkar çıkmaz Max'ten uzaklaşıyorum ve Bugatti'me doğru ilerliyorum, vücudum ne kadar üzgün olduğum için titriyor.

Yine kolumdan tutuyor ve arabama tırmanmaya çalışırken durduruluyorum. Tüm bu itiş kakış yüzünden kendimi kaybedemedem Max homurdanıyor: "Arabayı kontrol etmem gerek."

"Ne için?" Feveran ediyorum. "Kilitliydi. Sen Henri'yle benim için işleri berbat ederken öcünün içeri girdiğinden şüpheliyim."

Gözleri benimkilere takılıyor ve sanki beni öldürmesine bir saniye kalmış gibi görünüyor. "Bir bomba olabilir."

Bundan cidden şüpheliyim, ama Max bir çubuk üzerindeki bir tür ayna ile aracı kontrol ederken Bugatti'nin yanında durun.

Tehdit olmadığına kanaat getirdikten sonra yolcu kapısını açmaya geliyor. Ona ters ters bakarak aracın içine tırmanıyorum ve emniyet kemerimi takıyorum.

Max direksiyonun arkasına geçer geçmez, "Babamın evine git" diye bağırdım.

Her zamanki gibi Max cevap vermez. Motoru çalıştırır ve gözleri yolda, babasının evine doğru sürer.

Ne oluyor be? Bir erkekle baş başa vakit bile geçiremiyorum. Korumaları olan başka insanlar da gördüm ve korumaları onları hiç böyle utandırmamıştı.

*Cidden, Max bir korumadan en uzak şey.
Babam bu adamı nereden buldu?*

Bölüm 8

Cami

Max Bugatti'yi malikânenin önünde durdurur durdurmaz kapıyı iterek açtım ve dışarı çıktım. Eve girerken babamın korumalarını selamlayamayacak kadar üzgünüm.

Gecenin bu saatinde babamın ofisinde olacağını bildiğim için o yöne doğru ilerliyorum. Odaya girdiğimde, babam bir belgeyi okuduğu yerden başını kaldırıyor.

"Camille? Sorun ne?" diye soruyor, sözlerini endişe kaplıyor.

Yanımda durmakta olan Max'e elimle işaret ediyorum. "Bu gece beni utandırdı ve düpedüz imkânsız. Güvenliğim için olduğunu anlıyorum ama bazı sınırlar olmalı. Geçtiğimiz hafta boyunca yumurta kabuklarının üzerinde yürüdüm."

Babam bana sabırlı bir bakış attı. "Bu gece ne oldu?"

"Tuvalete gitmiştim ve bir anda içeri daldı.

Çılgın Terminatör."

Babamın gözleri Max'e kayıyor. "Açıklamak ister misin?"

"Camille, Henri Durand ile tuvalete gitti. Ona bir odaya girmeden önce arama yapmam gerektiğini söyledim."

Sinirli bir şekilde içimi çektim. "Baba, sanki bir kuklaymışım gibi beni çeğiştirip duruyor. Asla izin istemiyor ve canı ne isterse onu yapıyor. Bu çok sinir bozucu."

Babam benim tarafımı tutmak yerine, "Bu senin güvenliğin için,
mon amour."

Göğsüm öfkeyle kabarıyor. "Korumalık deneyimi var mı ki?"

Babam iç geçirdi. "Hayır, ama senin için en iyi koruma o." Şok dalgaları üzerimde. "Hiç koruma olmadı mı?" Babam başını sallıyor. "Hayır, seni koruyarak bana iyilik yapıyor, bu yüzden onu biraz rahat bırakmaya çalış."

Tanrım.

"Beni biraz rahat bırakmasını istiyorum," diye karşı çıkıyorum. "Bu şekilde yaşayamam. Korunmaya ihtiyacım olduğunu anlıyorum ama siz bu tehditle uğraşırken benim de hayatıma devam edebilmem gerekiyor." "Bu mesele herkesin sabırlı olmasını gerektirecek." Babam sanki siyasi konuşmalarından birini yapıyormuş gibi konuşuyor.

"Denedim," diye neredeyse ağlayacağım çünkü mesele çözülecek gibi görünmüyor.

Babam Max ile göz göze geldi. "Camille'in işini kolaylaştırmak için yapabileceğin bir şey var mı?"

Max kollarını göğsünde kavuşturur ve başını sallar. "Onu hayatta tutmayı garanti edebilmemin tek yolu bu. Her durum üzerinde tam kontrol sahibi olmalıyım."

Tanrı yardımcım olsun.

Hayal kırıklığına uğramış bakışlarımı ona çeviriyorum. "Lanet bir robot gibi davranarak mı? Bana hiç mahremiyet tanımayarak mı?"

Max'in yoğun gözleri benimkilere kayıyor ve bir kez daha gölgelerde saklanan tehlikeyi görüyorum.

"Beni korumayı kabul etmeden önce ne yapıyordun?"

Babam sandalyesinden kalktı ve Max'in cevap vermesine fırsat vermeden, "Eminim bu işi ikiniz arasında yürütmenin bir yolunu bulabiliriz," dedi. Babam bana bakıyor ve sonra soruyor: "Bunu senin için ne kolaylaştırır?"

Tekrar Max'i işaret ediyorum. "Ondan biraz duygu görmek harika olurdu. Nasıl gülümseyeceğini bildiğinden bile emin değilim."

Babam ona yalvaran bir bakış attığında Max sıkılmış gibi bir iç çeker.

"Deneyeceğim," diye mırıldandı Max. "Hiçbir şey için söz veremem."

"Bunun sizin için alışılmadık bir durum olduğunu biliyorum Bay Levin, ama kızımı rahatlatmak için göstereceğiniz her türlü çabayı takdir ediyorum."

Babamın Max'e neden diğer çalışanlarından farklı davrandığını anlayamadığım için, "Tanrım, sadece biraz insani etkileşim istiyorum, her ihtiyacımı beklemesini değil," diye mırıldanıyorum.

Babam ciddi bir bakışla beni iğneliyor. "Bay Levin bana bir iyilik yapıyor, Camille. Her an çekip gidebilir ve o zaman başımız ciddi belaya girer. Onun seninle seni öldürmek isteyen kişi arasında duran tek şey olduğunu anlamalısın."

Babam masasından fotoğraflar alıp Max'e uzatıyor. "Bunları yeni aldım."

Max'e yaklaştım ve parmak izlerinin bana ait olduğunu gördüm. Fotoğraf çekmek için dışarı çıktığımda. Geçen hafta yardım etkinliğine katıldığımda. Hatta birkaç gün önce Max ile kısa bir yürüyüşe çıktığımda çekilmiş bir fotoğrafım bile var.

Aynı cümle her fotoğrafın üzerine kalın, kırmızı harflerle basılmıştır.

Onu öldürebilirdim.

Siyasetten istifa et.

Max fotoğraflardan birine yakından bakıyor ve sonra babama uzatıyor. "Onu takip eden kişinin Renault'ya yansıyan kısmi bir görüntüsü var. Bunu St. Monarch'a gönder ki o kişinin izini sürebilsinler."

Babamın gözleri irileşiyor ve fotoğrafı Max'ten hızla alıp inceliyor. "Yansımayı bile görmedim. Hemen St. Monarch'a göndereceğim."

Öfkemi unutup tehdidin daha gerçekçi hale gelmesiyle, "St. Monarch's?" diye sordum.

Babam başını sallıyor ve bana cevap vermek yerine şöyle diyor: "Max ne derse onu yapacaksın. Bu tehlikeli mesele yüzünden yaşam kaliten düştüğü için üzgünüm ama sana bir şey olması riskini göze alamam." Bana sarılmak için geldi ve sesi daha yumuşaktı. "Seni seviyorum Camille. Seni kaybedemem."

Ve kesinlikle ölmek istemiyorum.

Babama sarılarak rahatlıyorum ve ancak o zaman gecenin tüm etkisini hissediyorum - tuvaletteki utanç verici durum ve fotoğraflar. Bu, beni öldürmek isteyen kişinin istese bunu gerçekten yapabileceği anlamına geliyor.

Bedenim titriyor ve gözlerim yaşarıyor. Babama daha sıkı sarılıyorum, daha fazla rahatlamaya ihtiyacım var.

Babam içgüdüsel olarak sıkıntımı hissediyor ve elini sırtımda aşağı yukarı gezdirmeye başlıyor. "Özür dilerim, *aşkım*. Keşke her şey bu şekilde olmak zorunda olmasaydı. Benim için güçlü olabilirsin, değil mi?"

Başımı sallıyorum ve geri çekilerek babamın stresini artırmamak için gülümsemek için elimden geleni yapıyorum.

Çok geç, hiçbir şey hissetmediğin aptal bir adamı öpemediğin için çoktan küplere bindin.

Yenilmiş hissederek içimi çektim. "Max'e karşı daha uyumlu olmaya çalışacağım."

"Teşekkür ederim." Babam bana sevgi dolu bir gülümseme veriyor ve ben küçük bir kızken yaptığı gibi elini saçlarımin üzerinde gezdiriyor. "Sadece seni güvende tutmak istiyorum."

"Kendimi kaybettiğim için özür dilerim."

Babam başını sallıyor. "Tüm bunların beklenmedik ve senin için zor olduğunu anlıyorum. Her şeyin üstesinden geldiğimiz gibi bunun da üstesinden geleceğiz."

Gülümsemem daha da genişliyor. "İşinize devam etmenize izin vereceğim."

Babam bakışlarını Max'e çevirir. "Lütfen onu güvende tut." "Koruyacağım."

Bu iki kelime bir dünya tehlike taşıyor ve Max'in gerçekte kim olduğunu merak etmeme neden oluyor.

Max yanımdayken malikaneden ayrılmadan önce babama tekrar sarılıyorum.

Tehdit başımın üzerindeyken, çatı katıma kapanmak ve bu delilikle başa çıkılana kadar dışarı adım atmamak istiyorum.

Apartmanıma dönüş yolunda ağır bir sessizlik hakim. Max Bugatti'yi park ettiğinde ve ben indiğimde, bu gece olanlar için özür dileme isteği duyuyorum.

Asansöre adım attığımızda kelimeler dilimin ucuna geliyor ve bu dar alanı daha da küçük hissettiriyor.

Ya da belki de babamın söylediklerinden sonra Max çok daha büyük görüldüğü için daha küçük geliyordur.

Kim bu adam? Onu beni koruyacak en iyi adam yapan ne?

Rahatsız edici bir his midemi sıkıyor ve ona bakıyorum.

Yoğun gözleri ve taştan oyulmuş yüzüyle bir Rus tanrısına benziyor. Adamın hiç gülümsediğini sanmıyorum. Otoriter, düşünceli ve dürüst olmak gerekirse, cehennem kadar korkutucu.

Ama o beni korumak için burada ve günün sonunda önemli olan tek şey bu.

Asansör kapıları kayarak açılır ve Max mırıldanır, "Burada bekle."

Daireyi aramasını izliyorum ve ancak bana izin verdiğinde oturma odasına yürüyorum. "Konuşabilir miyiz?"

Merdivenlerden inerken başını sallıyor.

Gözlerim onu takip ederken topuklu ayakkabılarımı çıkarıp koltuğa oturuyorum, bacaklarımı altına katlayıp kolçağa yaslanıyorum.

Çok yorgunum ama havayı temizleyene kadar uyuyabileceğimi sanmıyorum.

Max bir koltuğa oturuyor, öne doğru eğiliyor ve kollarını kalçalarına dayıyor. Açık yeşil gözlerini bana doğru kaldırıyor,

ve bir an için ne kadar çekici görüldüğüne şaşıyorum.

Hayır. Aklını başına topla. Ciddi bir konuşma yapmalısın.

"Anlaşmaya varmamızın bir yolu var mı?" diye sordum.
"Sadece ikimiz için de işleri kolaylaştırmak için."

Derin bir nefes alıyor ve cevap vermeden önce yavaşça bırakıyor, "İnsanların içindeyken gözümün hep üzerinde olması gerekiyor. Bu gece olanlar tekrarlanmamalı."

Çenemi sıkıyor ve öfke kontrolümü sıkılaştırıyorum.
Sinirlenmenin faydası olmaz.

"Kapıyı çalabilirdiniz ya da en azından normal bir insan gibi kapıyı açabilirdiniz."

"Bir saniyelik gecikme ölümle yaşam arasındaki fark anlamına gelebilir," diye mırıldanıyor.

"Seninleyken kendimi güvende hissetmem gerekiyordu ama bu gece beni korkuttun. Tuvalete daldıktan sonra birkaç dakika gerçekten kendini kaybedip bana zarar verebileceğini düşündüm. Bu bir daha olamaz."

Yüzünde bir suçluluk titreşimi gördüğümde şaşıyorum ve bilinmeyen bir nedenle bu beni daha iyi hissettiriyor.

"Niyetim seni korkutmak değildi," diyor. Yüz hatları her zaman yüzüne kazınmış olan ciddi ifadeyi kırarak kadar yumuşuyor. "Seni güvende tutmak için buradayım. Sana zarar verecek bir şey asla yapmam."

Ona yalvaran bir bakış atarak, "Daha az robotik olmayı deneyebilir misin? Lütfen?"

Kelimeleri bulmakta zorlandığını görebiliyorum, sonra açıklıyor, "Yalnız çalışmaya alışkınım ve insanlarla nadiren vakit geçiriyorum. Hayatına devam et ve ben burada yokmuşum gibi davran."

Hayal kırıklığı göğsümü dolduruyor ama pes etmeye hazır değilim. "İkimiz de iyi geçinmek için çaba göstersek daha kolay olurdu. Öngörülemeyen bir gelecek için hayatımdasın. Arkadaş olmayı deneyebiliriz."

Max'in yüzü tekrar taşa döner. "Buraya arkadaşın olmaya gelmedim."

"Tanrım," diye mırıldandım. "Denesen ölür müsün?"

Benimle arkadaş olmanın onu gerçekten öldürebileceği izlenimini veren bir ifadeyle bana bakıyor.

Bu düşünce on kiloluk bir çekiç gibi vurur.

Benden hoşlanmıyor.

Bu beni neden üzüyor?

Yavaşça başımı sallamaya başladım ve ayağa kalkarak, "Peki. Konuyu uzatmayacağım." Topuklu ayakkabılarımı alıp merdivene doğru yürürken profesyonel ses tonumu kullanarak ekliyorum: "Bu arada, bir daha saçımı tutarsan, kutsal olan her şeye yemin ederim ki seni uykunda boğarım."

Tehdidim Max'e hiçbir şey yapmadı ve sadece merdivenlerden yukarı çıkmamı izledi.

Bölüm 9

Maksimum

Ne boktan bir gÖsteri.

Camille yatak odasına çekildikten uzun süre sonra oturma odasında oturup gecenin nasıl bir felaket olduğunu düşündüm.

Tuvalete gitmem mi gerekiyordu?

Hayır.

Durumu daha iyi idare edebilir miydim? Evet.

Şansım olsaydı her şeyi farklı yapar mıydım?

Hayır.

Hayır, yapmazdım. Camille'in başka bir erkekle tuvalete gitmeden önce baştan çıkarıcı bir şekilde dans etmesini izlemek beni mantıksız bir şekilde kızdırdı. Bunun onun güvenliğiyle hiçbir ilgisi yoktu ve her şey başka bir adamın ona dokunmasıyla ilgiliydi.

Ve bu hiç hoşuma gitmedi.

Bu kadına karşı hisler besleyemem. Ben bir suikastçıyım, o ise bir sosyete. Dünyalar kadar farklıyız ve tamamen zıtız.

Ve asla işle eğlenceyi karıştırmam.

Bir de onu vurmuş olmam sorunu var. Camille ile yakınlaşırsam ve gerçeği öğrenirse, bu bir felaket olur.

Bir düşmandan nefret etmek bir dosttan nefret etmekten daha kolaydır.

Sikeyim.

Genelde yaptığının tam tersi bir işi yapmak zor.

Yaşamayı bırakmasını bekleyemem ama en ufak bir riske de izin veremem. Bir hata yaparsa, ölür.

Çürüyen cesedimin üzerinde, benim gözetimimde ölecek.

Onu hayatta tuttuğum sürece benden nefret etse de sorun değil.

İçimi çektim ve ayağa kalktım. Camille'in yatak odasının kapısı açılıyor ve her zamanki tişörtü ve dar şortuyla dışarı çıkıyor. Yalınayak merdivenlerden iniyor ve bana doğru bakmadan mutfağa yöneliyor.

Arada bir gülümsemek seni öldürmez. Bu onu daha iyi hissettirecektir.

Onu mutfağa kadar takip ediyorum ve buzdolabından malzemeleri çıkarışını izliyorum.

"Aç mısın?" diye soruyor, sesi sakın ve daha önce sergilediği mücadele ruhundan arınmış.

"Yiyebilirim," diye cevap veriyorum.

Öfkesi bana yönelmiş olsa da, bunu çekici buldum. Gözleri küçük kıvılcımlarla parlıyor ve yanakları pembe bir renkle kızarıyordu.

Camille seksi, güzel ve nazik. Tanrım, o mükemmel bir kadın. Eğer işler farklı olsaydı, o tam da benim isteyeceğim tipte biri olurdu.

Onu öldürmediğim için çok mutluyum.

Tavuk ve mayonezli sandviç hazırlamasını izliyorum.

Kadını rahat bırak, Maxim. O senin dünyandan değil ve hayatına yönelik tehdit çok üzücü olmalı.

Yine de onunla arkadaş olma riskini göze alamam. Bunun olmasını nasıl engelleyebilirim?

Camille başını kaldırıyor ve ona baktığımı fark ediyor. Kaşları birbirine yaklaştı ve "Bu gece için özür dilerim" demeden önce tereddüt etti.

Ağzımın kenarlarında bir gülümsemenin belirmesi için gardımı indirmem birkaç saniye alıyor.

Şaşkınlık yüz hatlarında dalgalanıyor ve hemen ardından kendi gülümsemesi geliyor. Yüzünde kalıcı bir yer edinmiş olan hayal kırıklığı, güneşin önündeki sis gibi hafifliyor.

Tanrım, bir gülümseme onun için bu kadar mı Önemli?

"Gülümseyecek cesaretin olduğunu gerçekten düşünmemiştim," diye takılıyor bana.

Vücudunun rahatladığını fark ediyorum ve daha önce gülümsemediğim için kendimi bir pislik gibi hissetmeme neden oluyor.

Şiddet dolu geçmişim beni duygu göstermemeye şartlandırmıştı, ama şimdi bu güzel kadını korumak zorunda olduğum için hayatımın ne kadar cansız hale geldiğini fark etmeye başlıyorum.

Yine de onu içeri alamazsın.

Camille sandviçleri tabaklara koyduktan sonra yatak odasına dönmek yerine adaya oturuyor. Bana umutlu bir bakış attığında yaklaşıp karşısına oturuyorum.

Sandviçinin yarısını almadan önce benim bir ısırık almamı bekliyor. Çiğneyip yuttuktan sonra soruyor,

"İnsanlarla arana mesafe koyunca yalnızlık çekmiyor musun?" Hiç tereddüt etmeden, "Hayır." diye cevap verdim.

Değer verdiğiniz insanların olması, düşmanlarınızın hedef alacakları bir şey verir.

"Seninle tanışana kadar kendimi hep içe dönük biri olarak görürdüm," diyor.

Gözlerimiz kilitleniyor ve tabağına bakana kadar neredeyse bir dakika geçiyor.

"Peki, sen gece gündüz benim alanımdayken, bir randevuya çıkarsam ya da bir erkeği evime getirmeye karar verirsem nasıl başa çıkacağız?"

İsa.

Garip bir şekilde kıkırdıyor, "Ben... meşgulken yatak odama dalarsan kendimi kaybederim."

Göğsümde garip bir his var ve bu öfke patlamama neden oluyor.

İstediğim şeyin mantıksız olduğunu biliyorum ama isteğimi durduramıyorum. "Belki ben buralardayken biriyle çıkmaya ara verebilirsin."

Yani sırf adını inletmenden hoşlanmadığım için masum bir herifi öldürmem.

"Ya tehdidin üstesinden gelinmesi aylar ya da bir yıl sürerse?"

O zaman fena sıçtım.

Camille'den birkaç hafta uzak durmak bir şey, ama aylarca onun etrafında olmak farklı bir canavar.

Onun etrafta olmasına alışacağım.

Onu önemsemeye başlayacağım.

Ve sonunda, pes edip gardımı düşüreceğim.

Sorundan kaçarak, "Her şeyi bir haftada bir ele alalım" diyorum.

Başını salları ve sandviçinden son bir ısırık alır. Tabağı tezgahın üzerine bırakmak yerine bulaşık makinesine yerleştirir.

"Evi tertemiz tutmak zorunda değilsin," diyorum. Bana şüpheli bir bakış attığında, "Evinde rahat olmanı istiyorum" diye ekliyorum.

Bana bakarken yüz hatları yumuşuyor. "Denediğin için teşekkürler Max. Minnettarım."

Tabağımı bulaşık makinesine yerleştirmeden önce başımı sallıyorum.

"Benimle televizyon izlemek ister misin?" diye sorar aniden. "Eğer bir teşvike ihtiyacın varsa atıştırmalıklarım var."

Otomatik olarak ağzımın kenarı kalkıyor. "Biranız olsaydı evet derdim. Atıştırmalıklar pek umurumda değil."

Elini çenesine götürerek işaret parmağıyla alt dudağına vuruyor. "Hmm... Biram yok ama viskim var."

"Anlaştık," diye kıkırdıyorum.

Duygu Camille'in yüzünü kaplar ve ağlamasına bir saniye kalmış gibi görünür. Hızla arkasını döner ve oturma odasındaki içki dolabına doğru koşar.

Tanrım, tek istediği buydu.

Sen bir pisliksin, Maxim.

Kilerine doğru yürüyorum ve buzdolabından bir soda almadan önce bir paket cips ve bir çikolata alıyorum. ile

Camille'in atıştırma lıkları elimde, onunla oturma odasında buluşuyorum.

Atıştırma lıkları onun oturacağı kanepeye bırakıyorum ve viski bardağını ondan alıyorum.

"Teşekkürler."

"Rica ederim," diye fısıldıyor kanepede rahatına bakarken.

Tam koltuğa oturduğumda, "Takım elbiseden daha rahat bir şeyler giymek istemez misin?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum ve bacaklarını altına katladığında çıplak bacaklarına bakmamak için hızla televizyona bakıyorum.

"Bir komediyle aran iyi mi?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum ve viskiden bir yudum alıyorum. Sıvı boğazımı yakıyor ve televizyon karşısında oturmak tamamen karakterime aykırı geliyor.

En son izlediğim filmi hatırlamıyorum.

Sanırım okuldayken izlemiştim.

Camille, *The Hitman's Bodyguard* diye bir şey seçti ve neredeyse kıkırdayacaktım.

Keşke bu başlığın ne kadar ironik olduğunu bilseydi.

Filmin dört dakikasında, korumanın sorumlusu öldürüldüğünde bir kahkaha patlaması yaşıyorum. Bunun nedeni öldürme değil, *Ryan Reynold*'un yüz ifadesi.

Çok fazla televizyon seyretmiyor olabilirim ama eğlence dünyasında kimin kim olduğunu bilirim. Bir kayanın altında yaşıyor değilim.

Camille'in gözlerini üzerimde hissediyorum ama dikkatimi filminden ayırmıyorum.

Kendimi rahatlarırken buluyorum ve her birkaç dakikada bir kıkırdıyorum.

"Gördün mü, daha kötü de olabilirdim," diyor Camille, sesi hafif ve şakacı.

Hiç düşünmeden, "Bu zavallı adamın katlanmak zorunda kaldığı bokun yarısını bana yaşatırsan, seni kendim öldürebilirim," diye takıldım.

Sanki ona en büyük şakayı yapmışım gibi gülüyor ve gözlerim ona kayıyor. Onu kanepede atıştırmalıklarıyla rahat bir şekilde görünce, göğsüme sıcak bir şey damlıyor.

Bu kadını memnun etmek çok kolay.

Filmi izliyoruz ve itiraf etmeliyim ki iğneleyici mizahtan düşündüğümünden daha fazla keyif alıyorum. Belki de işimden dolayı benim için daha komik olabilir.

Jenerik dönmeye başladığında, gerçekten hayal kırıklığına uğradım.

Camille sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, "Devamı var," diyor. Bakışlarım uzun süre onun üzerinde kaldığında, "Tabii yatağa gitmeyi tercih etmezsen" diye ekliyor.

Başımı salladım. "Bir şartla devam filmini izlerim."

Gözlerini meraklı bir ifade dolduruyor. "Ne?"

"Yarın, dışarı çıkıp fotoğraf çekmek için biraz zaman ayırın."

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirliyor, sonra başını sallıyor. "Okaaaay?"

Duymayı beklediğim şey bu değildi." "Ne bekliyordun ki?"

Bir kıkırdama çıkarıyor. "Bana kurallarından birini asla çiğnemememi söylüyorsun."

"Bu kesin."

Camille koltuktan kalktı ve boş bardağı aldı. "Bir tane daha ister misin?"

Başımı salladığımda içki dolabına doğru yürüyor, gözlerim kışına kilitleniyor.

Bu seksi manzara karşısında kontrolüm elimden kayıyor ve ona şaplak atarak boyun eğdirmenin nasıl bir his olacağını merak ediyorum.

Viski bardağını oturma odasına taşıyor ve içkiyi bana uzattıktan sonra itiraf ediyor: "Bundan keyif alıyorum. Çaba gösterdiğin için teşekkür ederim."

Sırf onunla iletişim kurduğum için bana ikinci kez teşekkür ediyor. İnsanlarla iletişim kurmak onun için önemli olmalı.

Bardağı yan masaya bıraktım ve "Madem insanları bu kadar seviyorsun, neden sosyetik olmaktan nefret ediyorsun?" diye sordum.

Camille devamını arar ve cevabını düşünürken alt dudağını dişlerinin arasına çeker.

"Sosyeteyi çevreleyen sahtelikten nefret ediyorum. Herkes bir diğerine üstünlük sağlamaya çalışıyor. Her şey statü ve parayla ilgili."

Anlıyorum, başımı sallıyorum. "Bunu neden yapıyorsun?" "Babamın benden beklediği şey bu."

Başımı eğerek soruyorum, "Ama seni seviyor."

Camille bir iç çeker ve ağzına bir cips atar. "Babam kontrolcü bir adam. Çalışmamı istemiyor ve bir sosyete hayatı yaşamam konusunda ısrar ediyor." Gözleri benimkilerle buluşuyor. "Bana harika bir hayat verdi, en azından birkaç kurala uyabilirim."

"Seçme şansınız olsaydı, hangi işi yapmayı tercih

ederdiniz?"

Cevabını düşünmesine gerek yok. "Profesyonel bir fotoğrafçı olurdum." Burnunu kaşıdı, içinden bir kıkırdama yükseldi. "Para kazanacağımdan şüpheliyim ama bundan çok keyif alırdım."

Gözlerim koridora kayıyor ve onun fotoğraf koleksiyonuna bakıyorum. "Yeteneğin var Camille. Çalışmalarını satarak para kazanacağına eminim."

Bir şey söylemeyince gözlerim tekrar onunkilere kayıyor. Dudakları ayrılmış, kaşları birbirine yaklaşmış, gözlerinde duygu titriyor.

"Bu şimdiye kadar birinin bana söylediği en güzel şey."

Kalbimin buz gibi odalarına daha fazla sıcaklık giriyor, ve eğer bu kadına biraz şans veririm, göğsümde kendini evinde gibi hissedeceğinden endişelenmeye başlıyorum.

Böyle bir şey olamaz.

"Yatma vakti geldi," diyorum ayağa kalkarken. "Film ne olacak?"

Başımı sallıyorum ve her pencereyi kontrol etmeye başlıyorum. "Geç oldu. Başka bir gün izleyebiliriz." Kontrollerimi bitirdiğimde merdivenlere yöneliyorum ve "İyi geceler Camille" diye mırıldanıyorum.

"İyi geceler," diye fısıldıyor ve gözlerinin beni yatak odama kadar takip ettiğini hissediyorum.

Tanrım, Camille'in üzerine fazla gitmemekle ona fazla ilgi göstermemek arasında ince bir ipte yürüyeceğim.

Sadece o lanet ipin boynunda bir ilmik haline gelmediğinden emin ol.

Camille öğleden sonra uykusundayken telefonumu çıkardım ve Nikolai'nin numarasına ulaşana kadar rehberimde gezindim. Çevir tuşuna basarak cihazı kulağıma götürüyorum.

Onunla bir süredir konuşmuyorum ve sadece temas kurmak istiyorum.

Arama gerçekleşiyor, sonra arkadaşım homurdanıyor, "Evet?"

"Her şey yolunda mı?" diye sorarken alnımda bir çatıklık belirliyor.

"Hayır," diye mırıldanıyor, belli ki bir şeye üzülmüş.

Nikolai'nin morali bozuk olduğunda, onu dinlemek işe yarıyor. Çoğu zaman onu sakinleştirebiliyorum.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Katılımcılardan birini becerdim."

Başımı sallıyorum, bunun onu neden üzdüğünü anlamıyorum. "Ve?"

"O benim başımın belası."

Bir kahkaha attım. "Ve sen de onu becermenin en iyi hareket tarzı olacağına mı karar verdin? Neden?"

"Tanrım, açıklaması çok zor," diye homurdanıyor. "Çok k ü s t a h ve beni delirtmek için çabalıyor."

Camille'in beni delirttiğinin yarısı kadar bile değil.

Hiçbir şeyden bahsetmiyorum çünkü bu konuşma benimle ilgili değil. Bunun yerine, "Evet, onu neden becermeye karar verdiğini ve bunun neden bir sorun olduğunu hala anlamıyorum" diyorum.

"Onu önemsiyorum" demeden önce bir an sessizlik oldu.

Kaşlarım havaya kalktı çünkü bu bir ilk. Nikolai kendi tercihiyle bekârdır ve yaşadığı en uzun ilişki, ben istediğim için kız kardeşimle evlenmesiydi.

"Oh," diye mırıldandım. "Onu ne kadar önemsiyorsun?"

"Çok fazla. Viktor'dan onu vurma işini iptal etmesini istedim."

"Dur bakalım." Neredeyse bir tükürük damlasıyla boğulacaktım ve boğazımı temizledim. "Son kontrol ettiğimde iki aktif vuruş vardı. Hangisinden bahsediyoruz?"

"Abigail Sartori."

Şaşkınlıktan neredeyse "Sartori'nin kızını mı becerdin?" diye bağıracaktım. Benden bir kahkaha havlaması kaçıyor. "Tanrım, şimdi bu hikaye güzelleşmeye başladı."

Sartoriler, Bratva ve mafyanın düşmanlarıdır. Nikolai'nin Abigail'i becermesi için kadının onun için bir anlamı olması gerekir.

"Siktir git," diye mırıldanıyor Nikolai.

Kahkahalarımı kontrol altına aldıktan sonra "Tekrar soruyorum, bu neden bir sorun?"

Nikolai bir iç çeker. "Çünkü hayatımı olduğu gibi seviyorum ve bir kadının rutinimi bozmasına ihtiyacım yok."

"Bir kadının hayatınızın kalitesine katkıda bulunabileceğini hiç düşündünüz mü?"

"Evet, söyle bakalım, neden hâlâ evlenmedin?" diye soruyor. "Çünkü henüz aradığım kişiyle tanışmadım."

Camille'in yüzü aklıma geliyor ama onu düşüncelerimden kovmak için hızla başımı sallıyorum.

"Doğru." Nikolai tekrar iç çeker ve şöyle der: "Abigail tam bir baş belası. Sonunda birbirimizi öldüreceğiz."

Mantiğın sesi olmaya çalışarak, "Bunu bilemezsin" diyorum.

"Ben biliyorum. Hiç kimse beni onun kadar kızdırmamıştı."

Koltuktan kalkıp mutfağa gidiyorum ve buzdolabından bir şişe su alıyorum. "Neden seni kızdırıyor?"

"Paralı bir işmiş gibi flört ediyor ve hiçbir şeyi ciddiye almıyor."

Bir kıkırdama daha duyuyorum çünkü onun için doğru kadın o gibi görünüyor. "Hey, zıt kutuplar birbirini çeker. Sen rutinine ve her şeyin nerede olması gerektiğine çok önem verirken, onun işleri karıştırması iyi bir değişiklik olabilir."

Nikolai sinirli bir inilti çıkarır. "Aramızda on sekiz yaş fark var. Ben onun babası olacak yaştayım."

"Ama sen onun babası değilsin," diye açıkça belirtiyorum. "İki taraf da ilişkiye rıza gösterdiği sürece yaşın bir önemi yok."

"Hiç yardımcı olmuyorsun," diye homurdanıyor.

Bir yudum su içtikten sonra, "Sana duymak istediklerini söylemeyeceğim Nikolai. Bence kadını önemsiyorsan, bir ilişkiyi denemelisin. En kötü ihtimalle onunla bir süre sevişirsin ve senin için doğru kişi olmadığını anlarsın."

Onu birkaç kez sikmek yeterli olmaz.

"Zaten derimin altında. Eğer içeri girmesine izin verirsem, onu dışarı çıkarmak mümkün olmayacak."

Su şişesini tezgâhın üzerine koyuyorum ve oturma odasına bakıyorum. "Bunun neden bir sorun olduğunu anlamıyorum."

"Tabii ki bilmiyorsun, çünkü paramparça olacak olan senin mükemmel kurgulanmış hayatın değil."

İçimi çektim, sonra dedim ki, "Beni dinle Nikolai. Bir gün uyandığında sevebileceğin tek kadının elinden kaçmasına izin verdiğini fark etmek istemezsin." Sözlerimin iyice yerleşmesi için duraklıyorum. "Zaman ayır ve her şeyi enine boyuna düşün. Eğer o kadına karşı hislerin artmaya devam ederse, devam et. En azından ihtimaller senin lehine."

"Bunu nasıl anladın?"

"Onu becermene izin verdi. Bu kadınlar için duygusal bir eylemdir." *İşte bu yüzden Camille'le arama mesafe koymak zorundayım ve onunla hiçbir sınırı aşmam.* "Endişelenmeyi bırak ve her şeyin doğal akışına bırak. Bu dünyadaki her şeyi kontrol edemezsin."

"Deneyeceğimden eminim," diye mırıldanıyor.

"Senin OKB ve kontrol sorunlarınla uğraşmak zorunda kalan kadına acıyorum," diye arkadaşşıma takılıyorum.

"Evet, otuz yılı aşkın süredir yaptığın gibi."

Elimi göğsüme bastırıyorum, yüzümde bir sırıtış. "Kahretsin, haklısın. Kendime acıyorum."

"Siktir git," diye kıkırdıyor.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye soruyorum.

"Evet."

Bunun onun aklını başından alacağını bildiğimden, işleri kendi açımdan biraz abartmaya karar veriyorum ve "Güzel, şimdi Camille DuBois'ya gelem. Kadın tam bir sinir bozucu."

Tam da umduğum gibi, Nikolai gülmeye başladı. Nefesini toplaması biraz zaman alıyor. "Az önce bana aşk ve ilişkiler hakkında ders verdin. Bütün konuşmayı kaçırdın mı?"

Kaşlarımı çatarak, "Kadın umurumda değil," diye mırıldandım.

"Henüz," diye kıkırdıyor. "Biraz zaman ver. Yakında seni etkisi altına alacak ve sen daha ne olduğunu anlamadan onun beynini sikmeye başlayacaksın ve en iyi arkadaşın sana her şeyin doğal akışına bırakmanı söyleyecek."

Başımı sallayarak homurdandım, "Bugün seninle konuşmak imkânsız. Yarın daha iyi bir ruh halinde olduğunda ararım."

Ben aramayı sonlandırırken Nikolai'nin kahkahaları geliyor.

Camille'e karşı dikkatli olmalıyım yoksa Nikolai ile aynı duruma düşerim.

Bölüm 10

Cami

Dün gece temiz bir nefes gibiydi.

Gece kulübündeki olay değil ama sonrasında Max benimle film izlerken.

Gülümsedi ve hatta birkaç kez kahkaha attı.

Gülümsemesi. Kutsal ateş.

Bu onun gözlerini milyonlarca kez daha yoğun hale getirdi. Sanki bir ateşi tutuşturmaya çalışıyormuş gibi bir kıvılcım vardı ve bu gerçekleşirse karşı konulmaz olacağı hissine kapıldım.

Gülümsemesi onu seri katilden yıkıcı bir yakışıklıya dönüştürür.

Acaba yüz hatlarını ne kadar değiştirdiğinin farkında mı?

Max'in isteği üzerine bir kot pantolon, kapüşonlu bir sweatshirt ve spor ayakkabılarımı giymiş, merdivenlerden indiğinde kamera çantamı kontrol ediyordum.

Başımı kaldırıyorum ve ciğerlerimdeki hava boşalıyor. "Tanrım," diye fısıldıyorum giydiği gri eşofman altını gördüğümde. Gözlerim kumaşın altındaki erkekliğinin dış hatlarına kilitleniyor.

Vay canına. Kahretsin.

"Bütün kadınlara kalp krizi geçirteceksin."

Ya da yumurtalık patlaması.

Merdivenlerin dibinde duraklıyor. "Neden?"

"İnsan içinde gri eşofman giyemezsin."

Max'in alnında bir çatıklık oluşur. "Eşofmanların nesi var?"

Ağızımdan çıkmadan önce kelimelerimi işleyecek zihinsel kapasiteye bile sahip değilim. "Çok seksi görünüyorlar, Max. Sanki sokaklarda iç çamaşırlarıyla yürüyormuşum gibi."

Kaşı havaya kalktı. "Bundan çok şüpheliyim."

"Kadınlar için bir erkeğin üzerindeki gri eşofman altı iç çamaşırına eşdeğerdir. Bunu nasıl bilmezsin?"

Kendimi durduramayıp, gözlerim söz konusu eşofmanın üzerinde geziniyor. Karnıma karıncalanmalar yayılıyor ve kamera çantamla uğraşmaya başlıyorum.

"Hemen döneceğim," diye homurdanıyor Max.

Gözlerim yukarı fırlıyor ve yatak odasına geri dönerken pervasızca kıcını süzüyorum.

İçimi çekerek alt dudağımı dişlerimin arasına alıyorum.

Kahretsin, onun eşofmanlı bir fotoğrafını çekmeliydim. Milyonlar satardı.

Odasından tekrar çıktığında, siyah kargo pantolonu daha iyi olmadığı için bir inilti çıkarıyorum.

Hâlâ seksi görünüyor.

Bana doğru geldi ve "Daha iyi misin?" diye sordu.

Başımı sallıyorum ve itiraf ediyorum, "Açıkçası, yaşlı adam pijamaları giyebilirsin ve muhtemelen hala seksi görünürsün. En azından herkes beni fark edemeyecek kadar sana bakmakla meşgul olur."

Ağızının köşesi hafifçe kalkıyor. "Sıcak mı?"

Gözlerimi deviriyorum ve asansöre doğru yürüyorum. "İltifat için balık tutma."

Max anahtar kartını okutuyor ve kapılar açıldığında, "Kapüşonunu saçına ört" diyor.

İçimi çektim ve yanıma geldiğinde ona kaşlarımı çatarak baktım. "Bu işe yaramayacak. Paparazziler beni bir mil öteden fark edecekler ve muhtemelen senin benim korumam olduğunu biliyorlar, bu yüzden sen ölü bir hediye olacaksın."

"Denemeye değer," diye mırıldanıyor.

Max rahat giyinmemi, böylece dikkat çekmeyeceğimi söyledi. İşe yarayacağını sanmıyorum ama aramızdaki barışı korumak için denemeye hazırım. Umarım kot pantolon giymem yarın manşetlerde yer almaz.

Kapüşonumu başıma geçirip Max'e gülümsüyorum.

Hâlâ daha insani olmaya çalışmasının şokundayım ve bunu takdir ettiğimi söylerken yalan söylemiyordum. Onun yanında daha az gergin hissediyorum.

Asansör park alanında açılıyor, böylece arkadan gizlice çıkabiliyoruz ve Max'in ona katılmadan önce çevremizi kontrol etmesine izin veriyorum.

Çıkışa doğru yürürken "Nereye gitmek istiyorsun?" diye soruyor.

"Herhangi bir yer. Genellikle dikkatimi çeken bir şey görene kadar etrafta dolanırım."

Yürümeyi bıraktı ve "Arabayı almak ister misin?" diye sordu.

Başımı salladım. "Sadece etrafta dolaşmak güzel olacak. Bunu hiç yapamıyorum."

Başını sallayarak elini belime koydu. İznim olmadan bunu ilk kez yaptığında beni rahatsız ettiği yere,

Şimdi dokunuşu kendimi korunmuş hissettiriyor ve ona yaklaşma isteğimi bastırmak zorunda kalıyorum.

Kaldırıma ulaştığımızda Max elini çekmiyor ve bana yaklaşıyor. Yanlarımız birbirine değiyor ve giysilerimizin her sürtünmesi içime yayılan farkındalık karıncalanmaları gönderiyor.

Max'in çok çekici olduğunu düşünsem de, onunla bir şeyler başlatma fikrini asla aklımdan geçirmem. Korumam olduğu için değil, onun gibi erkekler benim gibi kadınlara ikinci kez bakmadıkları için.

Belki 20-30 kilo verirsem olur, ki bu asla olmayacak. Yemek yemeyi çok seviyorum ve bir erkek için kendimi aç bırakmayı reddediyorum.

"Sola dön" derken Max'in yan tarafı benimkini itiyor.

Onu takip ediyorum ve etrafta fotoğraflayacak bir şeyler aramaya başlıyorum.

Arc de Triomphe'a varana kadar hiçbir şey dikkatimi çekmiyor. Bir güvercin yerde yiyecek arıyor, fotoğraf makinemi alıp siyah beyaz ayarını seçiyorum ve birkaç fotoğraf çekiyorum.

Kuş aniden havalanıyor ve ben de mümkün olduğunca çok fotoğraf çekmek için deli gibi şipşak yapıyorum. Güvercin gözden kaybolunca başka bir şey aramak için etrafıma bakıyorum. Trafik yanından hızla geçerken yolun karşısına geçmek için bekleyen yaşlı bir kadın görüyorum ve yüzü görünmesin diye arkadan fotoğrafını çekiyorum.

Tekrar yürümeye başladığımda Max hemen yanımdaydı. Güneş batarken temiz havanın tadını çıkararak ona sırtıtıyorum. "Bunu yaptığın için teşekkür ederim."

Başını sallamadan önce yüzünde süper hızlı bir duygu parlaması oluyor.

Eyfel Kulesi yönünde yarım saat yürüyoruz ve gece Paris'in üzerine çökerken birkaç güzel fotoğraf çekiyorum.

Dürüst olmak gerekirse, hiç bu kadar uzun süre yürüdüğümü hatırlamıyorum. Bunun eğlenceli olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Bir kafede duruyoruz ve iki kahve sipariş ediyoruz. İçeceğimi yudumlarken Max'e bakıyorum, sonra da "En azından eğleniyor musun?" diye soruyorum.

Başını sallıyor. "Dışarıda olmayı seviyorum. İçeride kapalı kaldığımda kabin hummasına yakalanıyorum."

Bu bilgi beni şaşırttı. "O zaman beni koruyan cehennem olmalı."

Başını sallıyor. "Beklediğimden daha kolaymış."

"Ne bekliyordun ki?"

"Her sabah öfke nöbetleri ve şiddetle uyanan şımarık bir sosyetik" diye cevap vermeden önce bir caddeyi geçiyoruz.

Benden bir kahkaha patlaması kaçıyor. "Hayır, o Juliette olurdu."

Bir kamera dikkatimi çekiyor ve adamı tanıyınca Max'in arkasına dalıp neredeyse kendimi onun sırtına yapıştırıyorum. "Paparazzi! Four Seasons otelinin girişinde duruyor."

"Muhtemelen birinin çıkmasını bekliyordur," diyor Max. "Seni henüz fark etmedi."

Max yürümeyi bırakıyor ve arkasını dönerek sarı saçlarımı kapüşonumun altına sıkıştırıyor. "Sadece başını aşağıda tut. Sıradan bir turist gibi görünüyorsun."

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. "Tamam."

"Yanından geçip gideceğiz. Bir sosyetenin kot pantolon giyip sokaklarda yürümesini beklemeyecektir."

"Tamam."

Max kolunu omuzlarıma doluyor, ben de ona sıkıca sarılıyorum. Fotoğrafımı Fransa'daki her dergiye satacak olan akbabaya doğru yürürken samimi bir çift gibi görünüyor olmalıyız.

Başımı eğiyorum ve paparazzilere yaklaştığımızda Max samimi bir şekilde fısıldıyor, "Akşam yemeğinde ne yemek istersin, *ma chérie*?"

Bana sevgilim dediğini duyunca neredeyse tökezleyeceğim ama bunun bir rol olduğunu bildiğimden, "Ne olursa. Titiz değilim."

Adamın yanından geçiyoruz ve Max bir sokaktan sola dönüp paparazzilerin görüş alanından kaybolana kadar kolunu bana doluyor.

Omzumun üzerinden bakıyorum ve sonra bir kahkaha patlatıyorum. "Gerçekten başardık."

"Avcı asla avının tam önünde olmasını beklemesin," diyor Max kolunu indirip elini tekrar belime koyarken.

Adamın dokunuşundan ne kadar hoşlanmaya başladığımı konusunda endişelenmeliyim.

Sokaklara dizilmiş arabaların, binalardan parlayan ışıkların ve hatta yanında atılmış bir paket bulunan bir çöp kutusunun rastgele fotoğraflarını çekiyorum.

Çatı katıma döndüğümüzde, "Bu gece için teşekkür ederim" demeden önce Max'in her zamanki gibi evi aramasını bekliyorum.

"Bir şey değil."

Yüzünde hiçbir ifade yok ve "Bana bir gülümseme ver, gecenin geri kalanında seni yalnız bırakayım" diye rica ediyorum.

Başını sallıyor ve bu beni hayal kırıklığına uğratıyor. "Eğer film izliyorsak beni yalnız bırakamazsın."

Yüzüm parlak bir gülümsemeyle aydınlanıyor. "Tamam, en azından bu gece biraz patlamış mısır alırsan gülümsememeyi kabul ederim."

Gözlerini bana dikti. "Şansını zorlama."

Merdivenlere doğru yürürken kıkırdıyorum, "Bir gün sana atıştırmalıklar yedireceğim." Birinci kata çıkıyorum, sonra sesleniyorum, "Ben duş alacağım. Yarım saat sonra oturma odasında buluşuruz."

Karanlık odaya dalıyorum ve yatak odama gitmeden önce fotoğraf makinesi çantamı masanın üzerine koyuyorum. Rahatlamış ve mutlu hissederek, bir çift şort, bir tişört ve temiz iç çamaşırı alırken kulaktan kulağa sırtıyorum.

İşler böyle devam ederse, Max'in etrafta olması umurumda değil. Gardını biraz indirdiğinde, aslında iyi bir insan.

Sadece o adama aşık olma. Hayatında böyle bir kalp kırıklığına ihtiyacın yok.

Bölüm 11

Maksimum

Tehlikeli sulara giriyorum.

Camille'in gönlünce fotoğraf çekmesini izlemek ve paparazzi adamın yanından geçerken ona sarılmak kalbime bir şeyler yaptı.

Tuhaf Şeyler.

Hiçbir şey hissetmeye alışık değilim, özellikle de kadınlar söz konusu olduğunda.

Camille'in her küçük şeyde gülümsemesi ve gündelik şeyler için bana teşekkür etmesi de yardımcı olmuyor.

Bir kadına karşı hisler geliştiremem. Hiçbir koşulda bu kabul edilemez.

Ben sadece Nikolai'ye bir iyilik yapıyorum ve onu neredeyse öldürdüğüm için ona borcumu ödüyorum. Durum böyle olmasa bile, yaşamak için insanları öldürdüğümü kabullenemeyecektir.

Benim hedef avlayıp öldürdüğüm yerlerde o kuşların ve yaşlı insanların fotoğraflarını çekiyor. Ben sağlıklı bir diyet uygularken ve neredeyse hiç televizyon izlemezken o atıştırmalıklardan ve komedilerden hoşlanıyor. Onun en sevdiği şey fotoğraf makinesi, benimki ise silah.

Ve o tek gecelik bir ilişkiden daha değerli.

Kıçı ne kadar seksi, gülüşü ne kadar güzel ve kişiliği ne kadar harika olursa olsun, ona karşı bir şey hissetmek için kendime izin veremiyorum.

Son on yıldır yaşamak zorunda kaldığım suçluluk duygusu benden alacağı tek duygu.

Tanrım, Camille DuBois'in bu kadar mükemmel olmasını beklemiyordum.

Neden kapısının önünde bir sürü erkek yok?

O kadar derin düşüncelere dalmışım ki, kargo pantolonumu giymek yerine gri eşofman altımı giydiğimi fark etmiyorum.

Eşofmanla seksi göründüğümü düşünüyör.

Ağzımın kenarı kalkıyor ve başımı sallıyorum.

Filmi onunla birlikte izleyeceksin çünkü ilki güzeldi. Bağlanma falan olmayacak.

Silahımı yatağımın üzerine bırakıp yatak odasından çıkıyorum. Camille'in mutfakta olduğunu duyunca merdivenlerden aşağı iniyorum ve onu küçük bir orduyu doyuracak kadar atıştırmalık toplarken buluyorum.

Bana doğru bir bakış attı ve sonra yaptığı işi bırakıp bana baktı. "O pantolonla fotoğrafını çekmeme izin vermelisin. Milyonlar kazanacağım."

Kıkırdıyorum ve ona başımı sallıyorum. "Olmaz."

Burnunu kıvırıyor. "Denedim." Atıştırmalıkları işaret ederek, "Bunları oturma odasına götürür müsün? Akşam yemeği için ramen yapacağım."

Tüm cipsleri, krakerleri ve şeker paketlerini toplayıp yükü sehpaye taşıyorum ve oraya döküyorum.

Mutfağa geri dönüyorum ve adaya oturuyorum. Camille bir tencerede erişte karıştırıyor, dudaklarında yumuşak bir gülümseme oynuyor.

Tanrım, lütfen bu kadar güzel görünmeyi bırak.

Bana bakıyor, sonra gözleri açılıyor. "Neden birini öldürmek istiyormuş gibi görünüyorsun?"

Öldürmek değil. Sıkmak. Birini becermek istiyorum. Özellikle seni.

Yüzümdeki duyguyu siliyorum. "Hadi yiyelim de filmi izleyelim."

Ramenleri kaselere paylaştırmadan önce bana temkinli bir bakış atıyor. "Yemek çubuğu mu çatal mı?"

"Chopsticks."

Camille karşıma oturuyor ve yemek için çatal kullanmayı tercih ediyor.

İlk lokmamı aldığımnda gözleri elime yapıştı, sonra mırıldandı, "Kıskandım. Yemek çubuğu kullanamıyorum."

Çekmeceyi gösteriyorum. "Biraz al, sana nasıl yapılacağını göstereyim."

Hemen bir çift alır ve heyecanla tekrar yerine oturur.

"Alttaki yemek çubuğunu başparmağınız ve diğer işaret parmağınız arasında tutarak yukarı ve aşağı hareket ettirebilirsiniz."

Söylediklerimi yapıyor ve doğru yaptığında sırtıyor.

"Alışana kadar biraz zaman alacak. Hayal kırıklığına uğrama," diye uyarıyorum onu.

Camille tek bir erişteyi almaya çalışıyor ama o da elinden kayıp gidiyor. "Tek bir erişteye odaklanmak bir demet erişteye odaklanmaktan daha zor."

Öldürmek için içeri giriyor ve birkaç tanesini yemek çubuklarının arasına sıkıştırmayı başarıyor. Yiyecekleri ağzına götürmek için eğildiğinde, hepsi kayarak et suyunun yüzüne sıçramasına neden oluyor.

Sinirlenip pes etmek yerine güler, yüzünü siler ve tekrar dener.

Onun yeni bir şeyler öğrenmesini izlerken, onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, uzaklaşmanın o kadar zor olacağını fark ediyorum.

Yaptığı her şey mükemmel olan bu kadını dışarıda tutmak mümkün değil.

Yemeğimizi bitirdiğimizde oturma odasına geçiyoruz. Camille bana bir bardak viski doldurduktan sonra yerine oturuyor ve simit paketini alıyor.

Filmi izlerken Maurice'ten bir mesaj geliyor ve hemen kontrol ediyorum.

Maurice: St. Monarch's kısmi görüntünün izini süremedi. Çıkmaz sokak.

Sikeyim.

Geçtiğimiz üç hafta oldukça olaysız geçti ve Camille zamanının çoğunu evde geçirdiğinden, zorunlu yakınlık ona karşı artan çekiciliğimi kontrol altında tutmamı neredeyse imkansız hale getirdi.

Kontrol altında, sol taşıyım. Kaosa dönüşüyor.

İşin boktan tarafı, onun etrafımda olmasına alışmaya başladım. Kendimi onun ayak seslerini dinlerken, uyanmasını ya da duştan çıkmasını beklerken buluyorum. Onunla herhangi bir etkileşim beni heyecanlandırıyor.

Camille'in bir moda etkinliğine katılması gerekiyor ve itiraf etmeliyim ki, kimsenin giyemeyeceği sözde bir kıyafete para harcamak isteyen onca insanın arasında olmak yerine onunla evde olmayı özlüyorum.

Vücudunun her seksi kıvrımını gösteren nefes kesici bir elbise giyiyor ama yanımızdan her model geçişinde Camille kıyafetiyle oynuyor.

Kendinden utandığını hissetmeye başlıyorum ve bu hiç hoşuma gitmiyor.

Bir inilti çıkarır ve sonra fısıldar, "Sadece benim şansım."

"Ne?"

Bana cevap vermiyor, ben de onun görüş alanını takip ediyorum.

İsa.

Juliette, Camille ile aynı elbiseyi giyiyor. Bunun bir sosyete için asla iyi bir şey olmadığını varsayacağım.

Juliette bize ulaştığında kameralar deli gibi yanıp sönmeye başlıyor, bu da iki kadının yarın manşet haberi olacağı anlamına geliyor.

Kendimi durduramayınca, destek olması için elimi Camille'in beline koyuyorum.

"Hayatım, ne felaket," diyor Juliette, ağzı bir karış açık. Camille'in vücuduna şöyle bir bakıyor, sonra soruyor: "Neden bu elbiseyi giydin ki? Kıvrımlı vücuduna hiç yakışmıyor."

Kaşlarım kalkıyor ve öfke göğsüme doluyor.

Camille çenesini kaldırır ve Juliette'e gülümseyerek, "Her zamanki gibi çok güzel görünüyorsun. Viziteye çıkmam gerekiyor."

beni mazur görün."

Biz uzaklaşırken, Camille nefesinin altında mırıldanıyor, "En azından bir kırım var ve bir sopa böceğine benzemiyorum."

"Bunu onun yüzüne söylemeliydin," diyorum etrafıma bakarken.

Defile açık havada yapılıyor, bu da işimi normalden daha zorlaştırıyor.

"Onun seviyesine inmeyeceğim," diye homurdanıyor, sonra telefonundan saati kontrol ediyor. "On beş dakika sonra buradan çıkıyoruz."

"Anladım."

Gözlerim tanıdık bir yüze kilitleniyor ve vücudumdaki tüm kaslar geriliyor. Jedrik Rusnak. Kiralık silah ve en iyi ikinci suikastçı.

Yıllardır kedi-fare oyunu oynuyoruz ve onu öldürmememin tek nedeni bir kurşunu boşa harcamak istememem.

Bugüne kadar beni rahatsız etmiyordu ama Camille yanımdayken tüm oyun değişiyor.

Aman Tanrım.

İçgüdüsel olarak Camille'in kolunu tutarken, boştaki elimi arkama kaydırıp silahımın kabzasını kavriyorum.

"Hemen gitmeliyiz," diye homurdandım.

Onu çıkışa doğru çekerken Camille etrafımıza bakıyor. "Sorun nedir?"

"Sadece yürü," diye emrediyorum, gözlerim Rusnak'ta kalıyor. "Daha hızlı."

"Max," diye inliyor, korku sesini sıkılaştırıyor. Ses kalbime saplanıyor.

Rusnak bizimle kalarak yürümeye başlıyor, bu da çıkışta buluşacağımız anlamına geliyor.

Lanet olsun. Bunun sonu iyi bitmeyecek.

Başımı yavaşça sallayarak onu uyaran bir bakış attım.

Beni ateş etmekten alıkoyan tek şey Camille, ama bir şey yapmaya kalkarsa onu öldürürüm.

Ağzında bir sırıtma beliriyor, gözleri benimkilere kilitleniyor.

Hızımı yavaşlatıyorum ve Camille'i kısmen arkama çekiyorum. "Panik yapma ya da olay çıkarma."

"Ne?" Kelimelere şaşkınlık karışıyor ve onun titrediğini hissedebiliyorum.

Rusnak'la yüz yüze gelmeden hemen önce "Sakin ol," diye emrediyorum.

"Maxim Levin," diye kıkırdıyor kendini beğenmiş bir havayla. "Bu ne sürpriz."

"Şimdi ne yeri ne de zamanı Rusnak. Yapabiliyorken uzaklaş."

Yüzündeki sırıtma büyüyor ve bir anlığına gözleri Camille'e kayıyor. "Çalışıyor musun?"

Vücudumdaki her kas gergin ve harekete hazır. "Her zaman."

Biz tarama bizim çevresi Aynı anda, sonra "Ben de." diye mırıldanıyor.

Rusnak hedeflerini yakından öldürmeyi tercih ediyor, oysa ben geldiklerini görmemelerini tercih ediyorum. Bu şekilde risk daha düşük.

"Kim?" diye hırlarken çenem sıkıştı.

Kalabalığa doğru bir bakış atıyor. "Bir iş adamı."

Camille kolumu tutuyor ve sırtıma bastırıldığını hissediyorum. Tir tir titriyor.

Rusnak'a gitmesi için başımla bir işaret yapıyorum.

Gözleri yine Camille'e kayıyor ve ben başımı sallıyorum. "Bunu aklından bile geçirme."

Karanlık bir kıkırdama çıkarıyor. "Son birkaç haftadır her zamankinden daha meşguldüm ve nerede olduğunu merak ettim. Neredeyse umutlanıp öldürüldüğünü düşünecektim. Ama işte buradasın. Hem de bir kadınla birlikte. İlginç."

Derin bir nefes alıyorum, parmaklarım silahımın kabzasını kavriyor. "Seni ceset torbasına koymadan önce uzaklaş."

Rusnak bir kıkırdama daha çıkarır. "Seni tekrar görmek güzeldi, Maxim."

Siktir git artık.

Kalabalığa doğru yürümeye başlar, sonra duraklar ve doğrudan Camille'e bakar. "Sana bir tavsiye, güzelim. Bir suikastçıyla iş birliği yapman kamuoyundaki imajını zedeleyecektir."

Yüce İsa.

O yürüyen ölü bir adam.

"Yakında görüşeceğiz" diye söz verirken gözlerim Rusnak'ınkilere kilitleniyor. Camille'i çıkışa doğru itiyorum ve sinirli bir şekilde "Yürü" diye bağıriyorum.

Camille irkilir ve yüz hatlarını sıkılaştıran korkuyla sarsılmış gibi görünerek aceleyle Bugatti'ye gider.

*Bu lanet olsun Göt herif. Bu ikinci Ben bitti
Camille'i koruyorum, onu öldürüyorum.*

Bölüm 12

Cami

Bu da neydi böyle?

Max beni Bugatti'ye sürüklüyor ve neredeyse içeri tıkılıyorum.

Gerginleşip hırlamaya başladığında tehlikede olduğumu düşündüm. Korkunç kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı.

Sonra o adam bize yaklaştı ve Max dönüştü... Tanrım, tarif bile edemiyorum. Sakin ama ölümcül müydü? Ondan yayılan tehlike beni fırtınadaki bir yaprak gibi titretti.

Max arabaya biniyor ve motoru çalıştırıyor, yüzü taştan kesilmiş. Ama gözleri... Tanrım, gözleri o kadar şiddetle dolu ki vücudumdaki küçük tüyler diken diken oluyor.

"Max?" Daha yüksek sesle konuşamayacak kadar korkarak fısıldıyorum.

Bakışları her an bir saldırı bekliyormuş gibi tüm aynaları kontrol ediyor ve sesi o kadar alçak ki "Eve gidince konuşuruz" diye homurdandığında tüylerim diken diken oluyor.

Orada ne oldu? Tüm konuşma... kapalıydı. Şahit olduğum en garip ve en korkutucu şeydi.

Kaşlarımı çatarak iki adamın yaptığı konuşmayı tekrar dinliyorum.

Öldürülmüş. Ceset torbası.

Suikastçı.

Yoğun şok karnıma vuruyor ve kollarımı kendime sarıyorum. "Oh, Tanrım."

"Sakin ol," diye emrediyor Max.

Suikastçı.

"Tanrım." Kalbim çılgınca bir hızla atmaya başladı ve yanımdaki adama bakarken yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim. "Sen bir suikastçı mısın?" Ağzım kupkuru oldu. "Aman Tanrım."

İnsanlar hâlâ böyle bir şey yapıyor mu? Tabii ki var.

Ne oluyor be?

Çok korkmuş görünen Max, "Eve gittiğimizde konuşuruz" diye emrediyor.

Koltuğumda donmuş bir şekilde oturuyorum, aniden tek bir kasımı bile oynatamayacak kadar korkuyorum. Yol sonsuz uzunlukta geliyor ve Max arabayı park ettiğinde vücudum buz gibi ve titriyor.

Ben kıpırdamayınca, "Hadi yukarı çıkalım, Camille" diye mırıldandı.

Kapıyı iterek açıyorum ve asansöre doğru yürürken ona bakmamak için kendimi zor tutuyorum. Kapılar bizi daracık bir alana hapsettiğinde kollarımı kendime doluyor ve katıma çıkan rakamları izliyorum.

Yüce İsa. Bir suikastçı. Yaşamak için insanları öldüren bir adam. İsa. Aman Tanrım. Bir suikastçı. Bu delilik.

Kapılar açılıyor ve "Burada bekle." diye emrediyor.

Her zamanki gibi Max çatı katına doğru yürüyor. Gözlerim ona kilitleniyor ve şimdi yırtıcı hareketlerini görüyorum.

Yüzündeki soğuk ifadeyi şimdi anlıyorum. Bu acımasızlık.

Bana doğru geri geliyor. "Her şey yolunda."

Yavaşça, gözlerim onun yüzüne yerleşiyor. "Kimdi o adam?"

Max'in yüz hatları gerilmiş, gözlerinde hâlâ tehlike var. "Onun kim olduğunu bilmene gerek yok."

Hâlâ şoku atlatmaya çalışırken başımı tekrar sallıyorum. "Sen..." Sertçe yutkundum, "suikastçı mı?"

İnkâr etmesini bekliyorum.

Beni rahatlatmasını bekliyorum.

Başını sallamasını beklemiyorum.

Tüylerim diken diken oluyor ve tenim nemli hissediyorum. Gözlerimi dikmiş ona bakarken kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. "Tanrım, yaşamak için insanları ölümsüzleştiriyorsun."

Başını eğiyor, açık yeşil gözleri sanki bir hamle yapmamı bekliyormuş gibi bana kilitlenmiş.

Kollarım göbeğimin etrafında sıkılaşıyor. "Babam biliyor mu?"

Yine başını sallar. "Bu yüzden seni korumam istendi."

Vay anasın!

"Ama sen insanları korumuyorsun," diyorum sesimde titreyen korkuyla.

Yüz hatları biraz yumuşuyor ama bu onu daha az tehlikeli göstermiyor. "Hayır, öyle değil. Sen bir istisnasın."

"Ben mi?" Alnımda bir kaş çatma oluşuyor.

"Neden?" "Neden ne?"

Sertçe yutkunuyorum. "Neden ben bir istisnayım?"

"Birine iyilik borcum vardı ve borcumu ödemek zorundaydım."

Bir suikastçıyla üç hafta geçirdim ve en ufak bir fikrim yoktu.

Elimi ağzıma götürerek inanmadığım bir kahkaha patlattım. "Bu konuşmayı yaptığıma inanamıyorum." Endişe midemde bir çukur oluşturuyor. "Eğer bir suikastçiysen beni nasıl koruyabilirsin?"

"Ben en iyisiyim, Camille. Eğer seni tehdit eden kişi benim dünyamdan biriye, sırf benimle görüldüğün için geri çekilecektir."

Kahretsin.

En iyi suikastçinin sadece birkaç santim uzağında duruyorum.

Kahretsin.

Geriye doğru hareket ediyorum ve asansör kapılarına çarpıyorum.

Max başını sallıyor ve gözlerindeki tehlikeli ifadenin kayboluşunu izliyorum. Ses tonu hiç duymadığım kadar nazik. "Sana zarar vermeyeceğim."

Dilim kuru dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırlıyor. "Ama... Babamın senin gibi birini neden işe aldığını anlamıyorum."

Cebinden telefonunu çıkarır ve bir numara çevirir. Bir dakika sonra, "Camille benim bir suikastçi olduğumu öğrendi. Benimle güvende olduğuna dair güvenceye ihtiyacı var."

Cihazı bana uzatıyor, ben de kulağıma bastırıyorum. "Baba?"

Babam bir iç geçirdi. "Öğrenmeyeceğini umuyordum. Bay Levin'in yanında güvendesin, *aşkım*."

İnanamayarak, "Ama o bir... suikastçi." dedim.

"İşte bu yüzden seni koruyor, *aşkım*."

Kaşlarım birbirine çarptı. "Ama bu bilgi ortaya çıkarsa seni mahveder."

"Endişelenmeyi bana bırak," diye yanıtlıyor babam. "Sadece Bay Levin'in yanında güvende olduğunu bil."

Görüşmeyi sonlandırmadan önce bir dakika daha konuşuyoruz. Telefonu Max'e geri veriyorum ve yüzüncü kez başımı sallıyorum.

Alacakaranlık kuşağına fırlatılmış gibiyim. "Daha iyi misin?" Max soruyor.

"Çok uzak bir ihtimal değil ama şimdi her şey daha anlamlı geliyor." Gözlerim yakışıklı yüzünün her santimetresinde geziniyor. "Çok soğuk ve mesafelisin. Hiçbir duygu göstermiyorsun." Bakışlarım onunkilere yerleşiyor. "Bu yüzden benimle iletişim kurmak senin için zordu."

Max başını sallıyor, sonra başını eğiyor. "Benimle güvendesin ve tehdit ortadan kalkar kalkmaz ortadan kaybolacağım ve beni bir daha asla görmeyeceksin."

Göğsümde bir bıçaklanma hissi var.

"Şimdi neden arkadaş olamayacağımızı anlıyorsun."

Başımı sallıyorum, bıçaklanma hissi kalbimde bir delik açıyor.

Gözlerimi kaldırıyorum ve karşımda duran katile bakıyorum. "Bunu sindirmek için biraz zamana ihtiyacım olacak."

"Bu anlaşılabilir bir şey."

Yavaşça etrafından dolaşıp "Ben yatmaya gidiyorum" diyorum.

Bu gece gözümü bile kapatacağımı sanmıyorum. Max'in yanında kendimi güvende hissetmediğim için değil, onu önemsemeye başladığım gerçeğini kabullenmem gerektiği için.

O eğitimli bir katil, ben ise sıradan bir kadıyım, bu yüzden arkadaş bile olamayız. Birbirimizin tamamen zıttıyız.

Yine de, birlikte geçirdiğimiz onca zamandan sonra, onu şimdiden bir arkadaş olarak g ö r ü y o r u m .

Zaten umurumda.

Hiçbir şey hissetmeden onunla aynı alanda yaşamaya nasıl devam edeceğim?

O bir katil.

Daha önce de öldürdü ve yine öldürecek.

Tanrım, korumam bir suikastçı.

Yatak odama girip kapıyı arkamdan kapatırken başımı tekrar sallıyorum.

Elbisemi çıkarırken vücudum otomatik pilota bağlanmış gibi hissediyorum. Cilt bakımı rutinimi uygulamadan önce bir çift rahat şort ve tişört giyiyorum.

Yatmaya hazır olduğumda, odamın ortasında durup kapalı kapıya bakıyorum.

Onunla tanıştığımda bir suikastçı olduğunu bilseydim korkardım ama onu biraz tanıdıktan sonra bana zarar vermeyeceğine güveniyorum.

Beni hayatta tutmak için elinden geleni yapacağına inanıyorum.

Bir suikastçıya güvenirim.

Yavaşça kapıya doğru yürüyorum ve ses çıkarmadan açıyorum. Koridorda gizlice ilerlerken çıplak ayaklarım yerde sessiz. Max'in odasına ulaştığımda, kapının hafif aralık olduğunu görünce duraksıyorum.

Yatak odasına göz atarken nefes alışım yavaşlıyor ve onu yatağa koymadan önce silahını kontrol ederken görünce kalbim küt küt atıyor.

Aniden mırıldandı, "İçeri gelebilirsin."

Tanrım.

Odaya bir adım atarken bir elimi kapı pervazına koyuyorum. "Burada olduğumu nereden biliyordun?"

"Seni hissettim." Boynundaki kravatı çıkarırken gözleri bana kayıyor.

Karnım ateşle kızarıyor ve bende bir sorun mu var diye düşünmek zorunda kalıyorum. Elbette, adam hakkındaki gerçeği öğrenmeden önce de ateşliydi, ama şimdi ne kadar tehlikeli olduğunu bildiğim için, ona duyduğum çekim sanki binle çarpılmış gibi.

Ben de diğer kadınlar kadar kötü çocuklardan hoşlanırım. Ama o kötü bir çocuk değil, Camille. O vahşi bir adam. Arada büyük bir fark var.

Kapalı kişiliği beni meraklandırmıştı ama şimdi onun hakkında daha fazla bilgi edinmek için yanıp tutuşuyorum.

Ama aynı zamanda temkinliyim çünkü yapmak istediğim son şey onu kızdırmak.

"Soru sorabilir miyim?" diye sorarken kaşlarım birbirine çarpıyor.

Ceketini silkiyor ve gömleğinin kollarını sıvamaya başladığında gözlerim derisinin altında kıvrılan damarları görüyor.

"Ne bilmek istiyorsun?"

Bakışlarım tekrar yüzüne yöneliyor ve bana doğru yürüdüğünde, cam tırabzana dayanana kadar geri çekiliyorum. Oturma odasını işaret ediyorum. "Orada konuşabilir miyiz?"

Başını sallıyor ve beni takip etmeden önce yürümemi bekliyor. Sırtımdaki her sinir karıncalanıyor ve birkaç saniyede bir omzumun üzerinden bakma dürtüsüne karşı koyamıyorum.

Max koltuğa oturmadan önce benim kanepeye oturmamı bekliyor. Öne doğru eğilerek kollarını kalçalarına dayıyor ve parmaklarını birbirine bağlıyor.

Gergin bir şekilde saçlarımın bir kısmını kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. Gözlerim açık yaşam alanında gezindikten sonra ona takılıyor ve gergin bir kıkırdama çıkarıyorum. "Aslında ne sormak istediğimi bilmiyorum."

Ağzının köşesi hafifçe kalkıyor. "Her zamanki sorular var. Neden bir suikastçiyim? Bu işe nasıl girdim? Kaç kişiyi öldürdüm?"

İçimden gergin bir kıkırdama daha yükseliyor ve hızla başımı sallıyorum. "Kimdi o adam?"

"Rusnak. O da bir suikastçı ama endişelenmenizi gerektirecek bir şey yok."

"Sen öyle diyorsan," diye fısıldıyorum. Derin bir nefes çekerek bacaklarımı yukarı kaldırıyorum ve kollarımı kaval kemiklerimin etrafına sarıyorum. Ona utangaç bir gülümseme vererek, "Sen nasıl oldun?" diye soruyorum.

Max cevap verirken birbirine bağlı ellerine bakıyor: "En iyi arkadaşımın tanıştığımda beni dünyanın farklı bir tarafıyla tanıştırdı." Başını sallayarak gözlerini tekrar bana çeviriyor. "Bu gerçekten iyi olduğum bir şey ve doğal geldi."

Gözlerim büyüdü. "İnsanları öldürmek sana doğal mı geliyor?"

Max derin bir nefes alır. "Hedeflerimi insan olarak görmüyorum."

"Ama öyleler," diyorum.

Cevap vermeden önce bir an düşünüyor, "Başka şekilde ifade edeyim. Onlar masum değil." Beni işaret ederek devam ediyor: "Senin gibi insanları öldürmek için etrafta dolaşmıyorum. Hedeflerim çoğunlukla suçlular."

Kaşlarım yukarı kalkıyor. "Çoğunlukla mı?"

"Bir iş adamını dışarı çıkardığım nadir durumlar vardır."

Sözleri vücudumda bir titreme yaratıyor. "Babam gibi mi?"

Max cevap vermeden önce bir süre sessiz kalıyor, "Ben politikacıları öldürmem. Çok karışık bir iş." Bir şey düşünüyor gibi görünüyor, sonra itiraf ediyor, "Sadece bir kez masum bir insanı vurdum, ama bu bir kazaydı ve çok pişman olduğum bir şey. Neyse ki o kişi hayatta kaldı."

Yaptığı hata için pişmanlık duyabildiğini duymak beni rahatlatıyor. Alt dudağımı dişlerimin arasına çekiyorum, gözlerim Max'in üzerinde geziniyor. "Normal şekilde devam edecek miyiz?"

"Eğer istediğin buysa."

"Ya sen?" Bacaklarımı serbest bırakırken soruyorum. "Ne istiyorsun?"

Max uzun bir süre bana bakıyor ve ben kendimi kafesteki bir kuş gibi hissetmeye başlıyorum.

"Ne istediğimin bir önemi yok. Seni güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağıma inandığın sürece sorun yok."

Ondan gelen manyetik bir güç varmış gibi hissediyorum ve bu beni öne doğru eğilmeye itiyor.

Yaklaşmak istiyorum.

"Sana güvenmem garip mi?"

Ağzının kenarı kalkıyor ve gözlerinde bir rahatlama titreşimi beliriyor. "Hayır. Garip değil."

"Bana güveniyor musun?" diye sorarken ses tonum yumuşak ve neredeyse samimi.

Max yine vücudumdaki her sinir ucu karıncalanana kadar bana bakıyor.

"Evet." Tam bu kelimenin getirdiği rahatlama hissederken ekliyor: "Sen zeki bir kadınsın. Hayatını tehlikeye atacak aptalca bir şey yapmazsın."

"Bu bir tehdit mi?"

Max başını sallar. "Bu sağduyu."

Bölüm 13

Maksimum

Konuşma beklediğimden çok daha sorunsuz geçti.

Camille çıldırmadı ve soğukkanlılığını korudu, bu da ona daha fazla saygı duymamı sağladı. Bir kez daha, yıllar önce onu yanlışlıkla öldürmediğim için çok minnettarım.

Ne istediğimi sorduğunda, daha önce hiç hissetmediğim duygular göğsümde savaşı açtı.

Onu istiyorum. Sadece bir gece için olsa bile.

Böyle inanılmaz bir kadınla birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu hissetme şansı istiyorum.

Ama ona sahip olamam ve artık bir suikastçi olduğumu bildiğine göre, aramızda romantik bir şeyin asla söz konusu olmayacağına eminim.

Sanılanın aksine, bir suikastçi olmak sizi yatağa atmaz. Çoğu kadın kendini tehlikeden uzak tutar ve onunla yatağa girmez.

Gözlerim yüzünde geziniyor, hâlâ çıldıracağına dair bir işaret arıyor.

Kıpırdanıyor ve yerinde duramayarak kalkıp mutfağa doğru yürüyor. "Aç mısın? Ne yemek istersin?"

Ayağa kalkıp onu takip ediyorum. Belli ki gergin ve bundan nefret ediyorum. Benim yanımda rahat olmasını istiyorum.

"Sağlıklı bir şeyler yapabilirim. Balık yer misin?" diye saçmalamaya devam ediyor.

Arkasından yaklaşıyorum ve arkasını dönüp ne kadar yakın olduğumu görünce geri sıçırıyor. "Tanrım." Elini göğsüne götürüp kalbini kapattı.

Ona dokunma ve onu rahatlatma dürtüsü neredeyse beni eziyor ama ellerimi iki yanımda yumrukluyorum.

Çenem sıkıştı ve kelimeler kastettiğimden daha sert çıktı. "Benim yanımda gergin olma."

Camille bir adım geri çekilirken başını sallar. Mutfağa şöyle bir göz attıktan sonra buzdolabına yöneliyor. "Peki, ne yemek istersin?"

Ona dokunamazsın.

"Her şey," diye cevap veriyorum, bedenim ona yaklaşmak için yanıp tutuşuyor.

"Ton balıklı salata mı?" Kafası buzdolabına gitti. "Somon balığım var." Çıkarır ve paketi inceler. "Hayır, son kullanma tarihi geçmiş."

"Camille," diyorum dikkatini çekmek için çünkü açıkça panikliyor ve yemek hakkında saçmalıyor.

"Kahretsin, ne pişireceğimi bilmiyorum. Belki sipariş verebiliriz?"

"Camille," diye tekrar deniyorum, böylece bana bakacak.

Buzdolabının kapağını kapatarak kilere yöneliyor ve içeride kayboluyor.

İsa.

Peşinden gidiyorum ve kapı pervazları arasındaki boşluğu doldurup onu etkili bir şekilde köşeye sıkıştırdığımda dişleri

alt dudağını endişelendiriyor. Gözleri yüzüme kayıyor ve bana yalvaran bir bakış atıyor.

Sonunda itiraf etti: "Gergin olmamaya çalışıyorum. Sadece..." elini üzerimde gezdiriyor, "gözümü korkutuyorsun. Sadece düşünceli bir insan olduğunu düşünmek bir şey, ama aslında bir ölüm makinesi olduğunu bilmek başka bir şey."

Onu rahatlatma dürtüsü yine bedenimi sarıyor ve bir adım öne çıkıyorum. "Seni daha iyi hissettirmek için ne yapabilirim?"

Başını iki yana sallıyor ve kulağının arkasındaki saçları hızla itiyor. "Beni güvende tutacağına gerçekten güveniyorum. Sanırım sadece senin sıradan bir adam olmadığın fikrine alışmam gerekiyor."

Bir adım daha yaklaşp vücudumu onunkinden birkaç santim öteye yerleştiriyorum ve sorumu tekrarlıyorum: "Kendini daha iyi hissetmen için ne yapabilirim?"

Benimle göz göze gelebilmek için başını arkaya eğmesi gerekiyor.

Nükleer bir silaha güç verecek kadar kuvvetli bir elektrik akımı aramızda hayat buluyor.

Dudakları aralanıyor ve fısıldıyor, "Bilmiyorum."

Etrafımızdaki hava geriliyor ve onu rahatlatmak için duyduğum ihtiyaca karşı koyamayarak elimi yavaşça boynunun yanına kaldırıyorum. İrkilmediğinde ya da geri çekilmediğinde, aramızdaki son mesafeyi de kapatarak bir adım daha atıyorum.

Bu benim karakterime hiç uymuyor ve kollarımı ona dolamak için dikkatlice hareket ettiğimde kalp atışlarım hızlanıyor.

Diğer kolumla onu kendime kilitlerken başının arkasını kavrarken parmaklarım ipeksi saçlarına kayıyor.

Bir an için ikimiz de olduğumuz yerde donup kaldık, sonra Camille bana yaklaştı ve yanağını göğsüme yasladı. Kolları belimi sarmadan önce ellerini yanlarımda hissediyorum.

Saçları çenemi gıdıklayana kadar başımı aşağı eğiyorum. "Benimle güvendesin Cami. Sana zarar verecek ya da seni tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağım. Anladın mı?"

Başını sallıyor, sonra vücudunun gevşediğini hissediyorum. Bana daha sıkı sarılıyor. "Beni güvende tutmak için insanları öldürmeye ara verdiğin için teşekkür ederim."

Bir kahkaha patlatıyorum ve geri çekilerek onu bırakıyorum. "Bir şey değil."

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve itiraf ederken neredeyse utangaç görünüyor: "Cami'yi seviyorum. Kimse bana öyle demez."

"O zaman bundan sonra sana böyle hitap edeceğim."

Ağzı yukarı kıvrılıyor ve muhteşem bir gülümsemeye kutsanıyorum.

Kilerden çıktık ve o kapıyı kapatırken, "Hadi sipariş verelim ve bir film izleyelim. Bence bugünden sonra biraz rahatlayabilirsin."

"Kulağa hoş geliyor."

Camille çantasını bıraktığı oturma odasına gider ve telefonunu çıkarır.

Camlar kırıldığında onun birkaç adım gerisindeydim. Tereddüt etmeden ileri atıldım ve Camille'i yakaladım.

ayakları yerden kesildi. Bir ılıkla fayanslara çarptı ve bedenim onunkine sertçe çarptı.

"Başını aşağıda tut," diye homurdanarak emrediyorum.

Birisi körlemesine çatı katına ateş ederken daha fazla cam kırılır.

Neyse ki perdeleri kapalı tutmuşum.

Tetiki muhtemelen onun siluetini gördü ve ateş etti.

"Max," diye inliyor, apartmana sıkılan her kurşunla vücudu sarsılıyor.

"Seni yakaladım." Yanına yaklaşıp dehşet dolu bakışlarını yakalıyorum. "Yerde kal. Bir dakika içinde döneceğim."

"Hayır!" Korku gözlerini daha da karartırken gözleri genişliyor. "Beni bırakma."

Hiç düşünmeden başının arkasını kavıyorum ve alnına bir öpücük konduruyorum. "İyi olacaksın. Sadece burada kal. Bir santim bile kıpırdama."

Çenesi titriyor ve onu koruduğumdan beri ilk kez gözlerinden yaşlar süzölüyor. Beni duyduğunu göstermek için titreyerek başını sallıyor.

Ben ömelme pozisyonuna geçerken bakışları bana yapışıp kalıyor. Bir kurşun daha isabet ediyor, sonra ayağı fırlayıp mutfağı doğru koşuyorum.

Üç.

İki.

Bir.

Aşağıya inerek mutfaktaki adanın arkasındaki son birkaç metreyi kaydıldım ve bir çekmeceyi açarak Magnum'u çıkardım

Oraya yerleştirdim. Ortalama yüz yarda menzili var ve suikastçı olarak tecrübemle, atış ocuk oyuncağı olacak.

Kurşunlar tezgahlara, buzdolabına ve oturma odasına giden tüm duvara isabet etti.

"Max!" Camille ığlık atıyor.

"Yerde kal, Cami!" Bağırıyorum.

Ateş kesilir kesilmez kalkıp ışık düğmelerine koşuyorum. Birbiri ardına düğmeleri çevirerek çatı katını karanlığa gömüyorum.

Vurulmuş perdelere doğru ilerleyerek dikkatlice dışarı bakıyorum. Tetikıyı yolun karşısındaki binanın çatısında görüyorum ve hızla etrafı tarıyorum.

"Max?" Cami fısıldıyor. "Neredesin?"

"Ben buradayım. Ben sorunla ilgilenirken sen kıpırdama." Mutfağa doğru yürüyorum ve kapıyı açıyorum. Bana doğru bir el ateş edilmesi sadece bir saniye sürüyor, ama terasa doğru sürünürken alçakta kalıyorum. Cami'nin burada siper olarak kullandđđm küçük bir ormanı var.

melmiş bir pozisyonda silahımı hazır tutuyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve zihinsel olarak tetikıyı çatıda gördüğüm yere odaklanıyorum.

Nefesimi bırakıyorum ve ayağa fırlayarak nişan alıp  el ateş ediyorum.

Gözlerim çatıya yđđılan tetikıye kilitleniyor. atı katına geri dönüyorum ve Cami'ye ulařtıđđmda omuzlarından tutup onu ayağa kaldırıyorum.

"Ne oldu?" diye kekelerken ben çantasını ve cep telefonunu alıp ellerine tutuşturuyorum. Onu asansöre doğru çekiyorum ve kapiya doğru bastırıyorum. "Burada kal ve cep telefonunu kapat."

Başını sallıyor, yanakları gözyaşlarıyla ıslanmış ve gözleri şoktan kocaman olmuş bir halde emrettiğim şeyi yapıyor.

Elimi yanağına koyuyorum ve başparmağımla bir damla gözyaşını siliyorum. "İyi olacaksın. Tehdidi ortadan kaldırdım ama yalnız olmayabilir. Burada kal."

Tekrar başını sallar. "Hareket etmeyeceğim."

"Aferin kızıma," diye övüyorum kendimi sansürleyemeden.

Merdivenlere koştum ve hızla çıktım. Misafir yatak odasına dalıp spor çantamı yatağın altına sakladığım yerden çıkarıyorum ve tekrar odadan aceleyle çıkıyorum.

Birkaç saniye içinde Cami'ye ulaşıyorum, standdan anahtar kartı alıyorum ve asansör kapılarını açmak için hızlıca kaydırıyorum.

Onu içeri itiyorum ve aşağı inerken spor çantasını yere bırakıp Heckler & Koch hafif makineli tüfeğimi çıkarıyorum.

"Tanrım," diye fısıldıyor Cami, gözleri silahın üzerinde fincan tabağı gibi yuvarlak.

Kayışı başımın üzerine çekiyorum, sonra KA-BAR bıçağımı çıkarıyorum, pantolonumun bel bandıyla kemerimin arasına sokuyorum, böylece yanımda duruyor ve gerektiğinde hemen elime alabiliyorum.

Çantanın ağzını kapatıp ona bakıyorum. "Ellerim boşa kalsın diye çantayı senin taşıman gerekecek."

Çılgınca başını sallıyor. "Tamam."

Onunla göz göze geliyorum ve onu övmek için bir saniye ayırıyorum. "İyi gidiyorsun."

Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor. "Uh-huh."

Başımı sallayarak bir işaret yaptım ve ardından "Panelin yanındaki köşede durun ve ben onay verene kadar bekleyin" emrini verdim.

"Tamam." Vücudunu asansörün köşesine sıkıştırırken bakışlarını benden ayırmıyor. Spor çantamı önünde bir kalkan gibi tutuyor.

Gözlerim rakamlara kilitleniyor.

Üç.

İki.

Bir.

Bölüm 14

Cami

Vay anas In I.

Üzerimde şortum ve tişörtüm, yalınayağım ve cehenneme kadar yolum var.

Bu delilik.

Gözlerim, histerik olmaya bir saniye uzaklıkta olan bana kıyasla sakin ve ölümcül görünen Max'e yapışmış durumda.

O bir baş belası.

Silah çok büyük.

Yüce Tanrım.

Max'in gözleri benimkilerle buluşuyor ve son kattan park alanına inerken, yüzündeki tüm duyguların akıp gidişini izliyorum, ta ki ondan dalga dalga yayılan güçlü bir acımasızlık kalana dek.

O bakışı ilk gördüğümde ödümü koparmıştı, şimdi ise bana güven hissi veriyor.

Kapılara doğru dönüyor ve silahını göz hizasına kaldırıyor. Ön kolunun derisinin altında kıvrılan damarlar daha belirgin. Pazılarının gömleğinin kumaşını zorladığını görebiliyorum.

Tanrım. Hiç bu kadar seksi görümemişti.

Kalbim göğsümde güm güm atıyor ve spor çantasını vücuduma daha sıkı sarıyorum.

Zaman yavaşlıyor ve kapılar açılmadan hemen önce ağzım tamamen kuruyor.

Max ilerliyor ve görüş alanımdan çıkıyor. Aniden yüksek bir silah sesi duyuldu. Bir çığlık atıyorum ve Max'e bir şey olmasından korkarak dikkatlice öne doğru eğilip asansörden dışarı bakıyorum.

Bir Mercedes'in yanında yatan bir ceset var ve Max park etmiş diğer arabaların arasında arama yapıyor. Nöbetçi kulübesine ulaştığında, her zamanki nöbetçinin içeride olmadığını fark ediyorum.

Tanrım, umarım başına kötü bir şey gelmemiştir.

Aniden bir adam çıkışın köşesine doğru eğilir, ancak Max anında tepki vererek adamın hayatını sona erdiren bir atış yapar.

Max arkasını dönüp bana doğru koşuyor ve "Gel" diye bağırlıyor.

İleri atılıp Bugatti'ye doğru koşuyorum ama o yine bağırlıyor, "Hayır, SUV'umu alıyoruz."

SUV'a geri dönüyorum ve kapılar açıldığında yolcu tarafını çekip açıyorum ve hızla içeri tırmanıyorum.

Max direksiyonun arkasına kayıyor ve büyük silahı kucağıma itiyor. Daha küçük olan silahını arkasından çıkarıp kalçalarının arasına yerleştiriyor.

Motoru çalıştırıyor, geri geri giderken lastikler gıcırdıyor. Sür şe geçtiğinde vücudum sarsılıyor ve bir saniye sonra güvenlik bariyerine doğru hızla ilerliyoruz.

Kırmızı direk SUV'un burnu tarafından ikiye bölündü, lastikler tekrar gıcırdadı, sonra yolda hızla ilerlemeye başladık.

Donup kaldım, devasa silahıma ve spor çantama yapıştım.

"İyi misin?" Max, sanki az önce insanları öldürmemiş gibi sakin ve soğukkanlı bir ses tonuyla soruyor.

Doğrusunu söylemek gerekirse, beni öldüreceklerdi. Birkaç kez göz kırptım.

"Uh-huh."

Max sağa keskin bir dönüş yaptıktan sonra "Bir yerin incindi mi?" diye sorar.

Sonunda hayat bedenime geri dönmeye başlıyor ve çantayı ve silahı ayaklarımın yanındaki boşluğa itiyorum. Vücuduma bir göz attıktan sonra başımı sallıyorum. "Hayır. Ben iyiyim." Gözlerim Max'e kaydı. "Sen iyi misin?"

"Evet." Çenesi sıkılı ve yüzünde hâlâ acımasız bir ifade var.

Koltuğumda geriye doğru yığılıyorum ve bu gece ölebileceğim gerçeğini düşünürken nefes alış verişime ve kalp atış hızıma odaklanıyorum.

Tehdit gerçek. Hem de çok gerçek.

Kuru dudaklarım aralandı ve fısıldadım, "Tanrım, az önce biri beni öldürmeye çalıştı."

"Benim gözetimimde kimse seni öldürmeyecek," diye mırıldanıyor, sesi alçak ve ölümcül.

Başımı sallıyorum, gözlerim önümdeki yola dikilmiş. "Bu durumda, seni sonsuza kadar tutabilir miyim?"

Bir kahkaha atıyor ve Paris'ten ayrılana kadar sürmeye devam ediyor.

Max sürekli dikiz aynasını kontrol ediyor ve ben de bir yandan arka camdan dışarı bakarken bir yandan da "Takip ediliyor muyuz?" diye soruyorum.

"Hayır."

Dakikalar sonra bir benzin istasyonunda kenara çekip cipi durduruyor. Birbirimize bakmadan önce ikimiz de birkaç saniye ön camdan dışarı bakıyoruz. Gözleri bedenimi tarıyor, sonra bir elini kaldırıyor ve ensemden tutarak beni kendine doğru çekiyor.

Yüzüm onunkinden sadece birkaç santim uzaktayken kalp atışlarım yeniden hızlanıyor.

Max'in gözleri benimkilere kilitlenmiş halde, "Hayatta olduğum sürece seni güvende tutacağım," diyor.

Çatı katımdaki kâbustan kaynaklanan çılgın duygular beni ele geçiriyor ve gözyaşlarımın gözlerimi yaktığını hissediyorum.

Elimi kaldırıp ön kolunu kavriyorum. "Benim ne düşündüğümün bir önemi yok ama belalı bir suikastçı olduğun için sana minnettarım."

Ağzının köşesi sıcak bir sırıtışa dönüşüyor. "Bunun avantajları var."

Çenem titremeye başlıyor ve gözyaşlarımla savaşmak için gözlerimi kapatıyorum. Kendimi daha sakin hissettiğimde ona tekrar bakıyorum.

Bu adam hayatımı kurtardı.

Aramızdaki mesafeyi kapatarak yanağına bir öpücük konduruyorum ve ardından fısıldayarak "Teşekkürler Max" diyorum.

Bu gece ikinci kez beni kucaklıyor ve güçlü bedeninin bana verdiği rahatlığı içime çekiyorum.

Ayrıldığımızda, "Benzin koyacağız, sonra Troyes'a gideceğiz" dedi.

"Troyes'da ne var?"

Max cipin kapısını açar ve inerken "Güvenli evlerimden biri" diye cevap verir.

Depoyu benzinle doldururken cep telefonunu çıkarır ve bir arama yapar.

"Çatı katı vuruldu. Camille güvende ve ben de onunla yoldayım. Dört adam öldürdüm," dediğini duyuyorum. "Sadece sarsıldı ama her şeyi iyi idare ediyor... Evet, bekle."

Cipin içine doğru eğildi ve cihazı bana doğru uzattı. "Baban."

Cep telefonunu alıp kulağıma dayadım. "Baba?"

"İyi misin, *aşkı*m? Yaralandın mı?"

"Ben iyiyim." Sesim kısık ve gözyaşlarım düşmek üzere. "Korkunçtu ve korkuyorum."

"Ben bu işin aslını öğrenene kadar Max seni güvende tutacak." Babamın sesindeki endişeyi duymak yanağımdan bir damla gözyaşı süzülmesine neden oluyor.

"Bunun neden olduğunu anlamıyorum. Neden siyaseti bırakmak zorundasın?"

Babam boğazını temizliyor. "Çünkü ülkeyi yeşile dönmeye teşvik ediyorum. Bu gerçekleşirse birçok enerji şirketi zarar görecektir."

"Ciddi misin?" Kaşlarımı çatarak başımı sallıyorum. "Bunun için insanları öldürmeye değmez."

"İşin içine para girdiğinde, pek çok insan en kötüsünü yapmaya hazırdır."

İçimi çekerek, "Şimdi ne yapacağım?" diye sordum.

"Sadece Max'le kal ve onun dediklerini yap. Bu taraftaki karmaşa ve medyayla ben ilgileneceğim. Bunu bir tatil olarak düşün."

"Tamam," diye fısıldadım. "Lütfen dikkatli ol."

"Benim için endişelenmeyin. Beni koruyan koca bir ekibim var."

Evet, ama hiçbirisi Max de ğil.

"Je t'aime, Papa."

"Je t'aime aussi." Babam yorgun bir iç geçirdi. "Max'le konuşmama izin ver."

Sürücü koltuğuna doğru eğilerek cihazı uzattım. "Max."

Cep telefonunu alıyor ve ben de utanmadan konuşmanın onun tarafını dinliyorum.

"Onu güvende tutacağım... takip edilememesi için sadece şifreli telefonu kullanacağım... sık sık yer değiştireceğiz... evet, ona çok iyi bakacağım."

Onun güven verici sözleri göğsümde bir sıcaklık yayılmasına neden oluyor ve saldırıdan kaynaklanan ürpertinin bir kısmını kovalıyor.

Max'in cep telefonunu cebine sokmasını izliyorum, sonra eğiliyor. "Ben dükkâna gireceğim. Cipi bırakma."

Başımı sallıyorum ve gözlerim onu küçük bakkalın içine kadar takip ediyor. Bir dakika bile geçmeden dışarı çıkıyor ve arabaya doğru yürürken etrafına bakınıyor.

Adam çekici ama beni güvende tutmak için silah kullandığını ve öldürdüğünü gördükten sonra ona aşık olmamanın imkânsız olduğunu biliyorum.

Beni korumak için öldürmeye hazır bir adamdan daha ateşli bir şey olamaz ve kalbimin ona değer vermesini engelleyemez.

SUV'ye tırmanıyor ve içinde atıştırmalıklar ve gazlı içecekler olan bir çantayı kucağıma bırakıyor.

Ona bakarken dudaklarımda bir gülümseme titriyor. Motoru çalıştırıyor, sonra bir elini boynumun yanına koymak için duraklıyor.

Bir an gözlerimin içine baktı. "İyi misin?"

Başımı sallıyorum, gülümsemem genişliyor. "Rahatlatıcı yiyecekler için teşekkür ederim."

"Bir şey değil, Cami."

Bana Cami demesine bayılıyorum.

Beni bıraktı ve aracı vitesine taktı.

İki saatlik yolculuk boyunca bir paket cipsi ardı ardına yiyorum ve küçük kasabaya vardığımızda gözlerimi açık tutmakta ve uykuya dalmakta zorlanıyorum

Max motoru kapattığında uyanıyorum ve gözlerimi açtığımda sadece etrafımızdaki karanlığı görüyorum.

"Neredeyiz biz?" Sesim uykudan kısılmış bir halde soruyorum. "Forêt d'Orient doğa koruma alanında bir kulübe."

SUV'den iniyor ve kapımı açmak için aracın ön tarafına geliyor. Yerden spor çantasını alıp ona uzattıktan sonra dikkatlice makineli tüfeği alıyorum. Silahı ona teslim ettikten sonra hızla tüm boş cips paketlerini ve ambalajlarını topluyorum.

Dışarı çıkmak için ayaklarımı hareket ettirdim ama Max, "Bekle, yalınayaksın. Bana bir saniye ver."

Onun karanlığa doğru yürüyüşünü izliyorum ve bir dakika sonra kulübede ışıklar yanıyor, etrafımızdaki karanlığı kırıyor. Bir dakika sonra

yapı küçük, arkasında büyük ağaçlar var. Etrafımızı daha fazla göremiyorum.

Max cipe geri dönüyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan bir kolunu sırtımın arkasına, diğerini de dizlerimin altına geçiriyor. Gelin gibi arabadan ıkarılıyorum ve kollarımı hızla onun boynuna doluyorum.

Aracın kapısını tekmeleyerek kapatıyor ve attığı her güçlü adım bedenimi titretiyor.

Daha önce hiç bir erkek beni böyle taşımamıştı.

Evet, yalan söylemeyeceğim. Bundan biraz fazla hoşlanıyorum.

Kulübeye girdiğimizde beni dikkatlice ayaklarımın üzerine yatırıyor ve etrafıma bir göz atıyorum. Alan kk ama rahat. Tek bir kanepede duvara yaslanmış. Televizyon yok.

"Fazla değil ama idare eder," diye mırıldanıyor güvenli evine verdiğim tepkiyi izlerken.

Kk bir mutfak var ve durduğum yerden yatak odası ile banyoyu görebiliyorum.

"Akan suyu olduğu sürece, gitmeye hazırım." Max'e gülümsedim. "Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim."

Gözleri bir süre bana dikildi ve sonra "Nasılsın?" diye sordu.

Omuz silkiyorum ve çift kişilik bir yatak ile yıpranmış bir masanın büyük bir kısmını kapladığı yatak odasına doğru yürüyorum. "Sadece yorgunum." Tekrar kanepeye bakıyorum. "Fazladan battaniye var mı?"

Başını iki yana sallar. "Burada sadece temel ihtiyaçlar var. Yarın erzak almak için kasabaya gideceğim." O

bana yaklaşıyor. "Sen yatak odasını al. Ben kanepede uyurum."

Vücudunun kanepeye sığmasına imkan yok.

Kendimi çok garip hissederek, "Ya da ikimiz de yatakta güzel bir gece uykusu çekebiliriz. Yeterince büyük."

Max birkaç saniye hiçbir şey söylemiyor ve ben de ayaklarımın üzerinde kayıyorum.

"Bu senin için sorun olur mu?" diye sorar.

Başımı sallıyorum, sonra yüzümü gülümsemeye zorluyorum. "Biz sadece uyuyacağız."

Gözleri üzerimde geziniyor. "Doğru."

Arkasını dönüyor ve ön kapıyı kilitlemeden önce kapatıyor. Küçük yatak odasına giriyorum ve yorganı arkaya atıyorum.

"Duvarın yanında uyu," diye emretti.

Yatağın üzerine sürünerek uzandım. Sonra gözlerim gömleğinin düğmelerini çözen Max'e takılıyor.

Vay anasın!

Kendimi tavana bakmaya zorluyorum, ama bir saniye sonra yan dönüyorum ve bakışlarım kumaşı silkelerken onu görüyor.

Göğsündeki kaslar belirgin ve adamın karın kasları günlerce çalışıyor.

Tanrım. Tabii ki, yoğun gözleri ve mükemmel yüzüyle uyumlu bir vücuda sahip olacaktı.

Yan tarafında bir isim dövmesi var. *Anja.*

Katlanmış gömleği yıpranmış bir masanın üzerine koymak için döndüğünde, kaslı sırtını ve geniş omuzlarını görüyorum.

"Güçlü olan kazanır. Zayıflar ölür." Yaprakları omzuna doğru uçuşan ve kökleri sırtının altından kalçalarına doğru uzanan bir ağaç dövmesinin üzerinde yazılı olan kelimeleri okudum. "Ağaç neyi sembolize ediyor?"

Max kemerini çözmeye başlıyor ve kaşlarım havaya kalkıyor. Ağzının köşesi kalktı, sonra "Takım elbise pantolonuyla uyumayacağım" dedi.

İsteksizce diğer tarafıma dönüyorum ve duvara bakıyorum, böylece biraz mahremiyeti olacak. Bir göz atmamak için tüm gücümü harcıyorum.

Bölüm 15

Maksimum

Bu iyi bir fikir de ğil.

Işığı kapatıp Cami'nin yanına uzandığımda bu düşüncenin hiçbir anlamı yoktu.

Bu gece, işler ciddileşti. Göğsümde öfke kaynıyor çünkü o şerefsizler onu gerçekten öldürmeye çalıştı.

Cesedimi çiğnemedен kimsenin ona dokunmasına izin vermem.

Cami'nin yaşadığı dehşeti görmek ve onu böylesine tehlikeli bir duruma sokmak öfkemi artırıyor.

İçimi çektikten sonra dövmeyle ilgili soruya cevap veriyorum. "Bir ağaç gücü simgeler ve kökleri bana nereden geldiğimi hatırlatır. Gökyüzüne savrulan yapraklar ise başarılabilir şeylerin sınırı olmadığını gösteriyor." Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra ekliyorum: "Anja kız kardeşimin adı."

"Dövme sana yakışıyor."

Aramıza tekrar sessizlik giriyor ve dakikalar geçtikten sonra "Babama fotoğrafı St. Monarch'a göndermesini söylediğini hatırlıyor musun?" diye soruyor.

"Öyle mi?"

"St. Monarch's nedir?"

Burayı nasıl tarif edeceğimi düşünüyorum. "Bratva'nın emekli başkanına ait eski bir kale." "Bratva'nın ne olduğunu biliyor musun?" diye sormak için açıklamama ara veriyorum.

Cami arkasını dönüp bana bakıyor. "Hayır. Ama bir tür organizasyon olduğunu tahmin ediyorum."

"Bu mafyanın Rus versiyonu," diye açıklıyorum. Sonra devam ediyorum, "St. Monarch's suç dünyasındaki herkes için tarafsız bir yerdir. Öldürmenin yasak olduğu tek yerdir. İstedığınız alanda uzmanlaşmak için eğitime gidebilirsiniz. Kalenin bir de tatil köyü var ve kimsenin ölmemesini sağlamak için rakip aileler arasındaki düğünler bazen orada yapılıyor."

"Nasıl suikastçı olunacağını orada mı öğrendin?" diye sorarken sesi yumuşaktır.

"Evet. Silahlar ve dövüşten avlanmaya ve bir hedefi ortadan kaldırmaya kadar her şeyi öğretiyorlar."

Kıkırdadığında şaşıyorum. "Suçlular için Hogwarts'a benziyor."

Ağzımın kenarı kalkıyor. "Hem de hiç. Ayrıca tüm yasadışı sözleşmelerle onlar ilgileniyor ve FBI'dan daha donanımlılar. St. Monarch's suç dünyasının kalbidir."

"Dünyanın hiç bilmediğim başka bir tarafı varmış. Bu çılgınca," diye mırıldanıyor.

Başımı çeviriyorum ve göz göze geliyoruz. "Neden bunların hiçbiri seni korkutmuyor?"

Ağzında bir gülümseme belirliyor. "Çıldırmanın bir faydası olur mu?" Ben cevap veremedim o ekliyor: "Sanırım bomba atılmadan önce seni biraz tanıdığım için. Sana güvenebileceğimi biliyorum, bu da gözümü biraz daha az korkutuyor."

Sözleri göğsümü daha fazla sıcaklıkla doldururken tavana bakıyorum.

"İyi geceler, Max," diye fısıldıyor.

"İyi geceler."

Bir süre sessizce uzandık ama o uyumadı. Çıldırmamış olabilir ama geceki olaylar onu çok sarsmış olmalı.

"Buraya gel," diye emrediyorum, ses tonum normalden daha yumuşak.

Cami oturuyor ve tereddütle bana yaklaşmadan önce duraksıyor. Kolumu onun için açık tutuyorum ve başı omzuma yaslandığında onu daha da yakınıma çekiyorum.

Vücudu yanıma yaslanıp gevşerken aldığı nefesleri dinliyorum, sonra donmuş ayağı bileğime değıyor.

"Tanrım, üşümüştün."

"Soğuk ayaklar, sıcak kalp," diye mırıldanıyor. "Sen s ı c a k s ı n , bu da soğuk kalbini açıklıyor."

Bir kahkaha attım. "Bu şimdiye kadar duyduğum en büyük saçmalık."

Cami daha da gevşiyor ve kolunu karın kaslarımın üzerinde gezdiriyor. Kaslarım bu masum dokunuşla gerildi.

"Bu iyi mi?" diye soruyor.

Hayır. Hem de hiç.

"Evet," diye cevap veriyorum. "Uyu, Cami."

Memnun bir şekilde iç geçiriyor ve yanıma sokuluyor.

Sadece ona biraz rahatlık veriyorsun.

Uyu.

Nefes alış verişlerini dinliyorum ve sonunda uyuduğunu anlayınca başımı eğip ağzımı saçlarına bastırıyorum.

Rüyasız bir uykuya dalmam biraz zaman alıyor ve uyandığımda güneş ufukta belirmeye başlıyor.

Tavana bakıyorum, sol kolum Cami'nin üzerinde yatmasından dolayı ölü, ama onu uyandırmak istemediğim için kılımı bile kıpırdatmaya cesaret edemiyorum.

Tanrım, sırf onun vücudunu bedenimde hissetmek için koluma akan kanı feda etmeye hazırım.

Zaman geçtikçe oda daha da aydınlanıyor ve Cami bir iniltiyle uyanıp vücudunu yanıma yasladığında, kolu sanki onun kişisel oyuncak ayısıymışım gibi belime dolanıyor.

Sahiplenici bir duygu göğsümü dolduruyor ve kalbimin etrafındaki bir buz parçasını daha kırıp atıyor.

O sadece bir iş.

Bu düşünce karşısında başımı sallıyorum.

Kilerde ona sarıldığımda iş olmaktan çıktı.

"Oh Tanrım," diye inliyor başını kaldırırken. "Her yerindeyim." Sırt üstü dönüyor ve tekrar geriniyor. "Özür dilerim."

Gözlerim tişörtünün kumaşına baskı yapan sert meme uçlarına kilitleniyor ve tek bir hareketle yataktan fırlıyorum.

Odadan çıkıp doğruca banyoya gidiyorum ve boxerimin içinde çadır kuran sikime bakmadan önce kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Tanrım, Maurice kızını becermeden önce onu kimin tehdit ettiğini bulsa iyi olur.

Onu beceremezsin.

Duşun musluklarını açıyorum ve boxer'larımı çıkararak soğuk spreyin altına giriyorum. ıkıp boktan bir havluyla kurulanmadan önce suyun beni serinletmesine izin veriyorum.

Malzeme almam lazım. Cami'den biraz uzak kalmak bana iyi gelecek.

Boxerımı çekerek banyodan çıkıyorum ve yatak odasına geri dndğimde gözlerimi kıyafetlerimi bıraktığım masaya dikiyorum.

Pantolonumu ekerken, "Ben kasabaya gidiyorum. Bence sen burada kalırsan daha güvenli olur. Birinin seni tanınması riskini göze alamayız."

Kemerimi bağladım ve gmleğime uzandım.

"Tamam." Cami'nin hareket ettiğini duyuyorum, sonra soruyor, "Nasıl uyudun?"

Sikim kadar sert bir aletle, kıvrımlı vücudunu bana bastırđıėın için teşekkürler.

"İyi," diye mırıldandım.

"Sen mi?" "ller gibi."

Gmleğimin düğmelerini ilikleyip kıvrılmış kollarını düzelttikten sonra, savunmamı aşıp kalbime sinsice giren kadınla yüzleşmek için dönüyorum.

Yatağın kenarında oturuyor, gözleri meraklı bir ifadeyle bana kilitlenmiş.

Ayakkabılarımı giyip odadan çıkmadan önce bir süre ona bakıyorum. "Bir saat içinde döneceğim," diye sesleniyorum kulübeden çıkıp SUV'a doğru ilerlerken.

Araca biniyorum ve motoru çalıştırırken gözlerim kabini tarıyor. Cami kapıda duruyordu ve

bana el sallıyor.

Arabanın burnunu toprak yola doğru yönlendirebilmek için kabinin önünden geri dönmeden önce ona bir çene kaldırma hareketi yapıyorum.

Kabinle arama biraz mesafe koyarken parmaklarım direksiyonu sıkıca kavıyor.

Zihnimi boşaltmaya çalışıyorum ama Cami'yle ilgili düşünceler beni ele geçirince başarısız oluyorum.

Dün gece kendini tutma şekli etkileyici olmaktan başka bir şey değildi. Elbette, benim kadar tehlikeli kadınlar tanıyorum, ama Cami benim dünyamdan değil.

Sol taşağım üzerine bahse girerim ki sosyetik arkadaşları onunla aynı durumda olsalardı altlarına sıçarlardı.

Ve her nasılsa, tüm bunlar etrafında olup biterken, o hala gülümsüyor.

Tanıdığım en mantıklı insanlardan biri. Hemen sonuca varmak ya da aşırı tepki vermek yerine, mantıklı davranır.

Tanrım, çok seksi ve güzel.

Bu kadına aşık olmaktan kendimi nasıl alıkoyacağım?

Çok geç, sikik. Fark etmediysen söyleyeyim, onunla çoktan ilişkiye girdin.

"Tanrım," diye mırıldanıyorum, avucumu direksiyona vurarak.

Bana ne hissettirirse hissettirsin ya da onu ne kadar çok istersem isteyeyim aramızda hiçbir şey olamaz.

Tehdit ortadan k a l k a r kalkmaz Cami sosyete hayatına geri dönecek, ben de kendi dünyama döneceğim.

Ama hayatı onu mutlu etmiyor. Sosyete olmaktan nefret ediyor.

O senin dünyana uymayacak. Bunu aklından bile geçirme.

Ayrıca, Maurice kendini kaybedecek.

Camille DuBois'e sahip olamazsın. Aklını oyunda tut, her şey bitene kadar onu koru ve ondan uzaklaş.

Bölüm 16

Cami

Max malzeme almak için dışarıdayken, ben de kulübenin her santimini araştırdım. Eski bir bez ve bir şişe çok amaçlı temizleyici buldum.

Leğeni suyla doldurup bezi ıslatırken, "Bu iş görür," diye fısıldıyorum.

Kabindeki her yüzeyi siliyorum ve içeriyi havalandırmak için camları açıyorum. Ne yazık ki bu beni uzun süre meşgul etmiyor.

Max burada değilken kulübenin etrafını keşfetme riskini almak istemiyorum. Ayrıca ayakkabım da yok.

Mutfakta dururken dişlerim alt dudağımı çekiştiriyor. Gözlerim çantama takılıyor ve yaklaşarak çantamı alıp içine bakıyorum.

Dudak parlatıcım, küçük bir aynam, cep telefonum, birkaç mendilim ve bir ısıruk büyüklüğünde çikolatam var.

"Hey, en azından kahvaltım var," diye kıkırdıyorum çikolatayı çıkarıp paketini açarken.

Ağızma attıktan sonra cep telefonumu çıkarıp karanlık ekrana bakıyorum. Max kapatmamı söylediğinden beri açmamıştım.

Telefonum tarafından takip edilme riskini almak istemediğim için kapalı bırakıyorum ve cihazı tezgâhın üzerine koyuyorum.

Küçük alana tekrar göz gezdiriyorum ve Max'in spor çantasını görünce kaşlarım havaya kalkıyor. Yaklaşıyorum ve çömelerek

Fermuarı aç. Gözlerim silahlara takılıyor, her boy bıçaktan silaha kadar her şey var.

"Tanrım," diye fısıldadım. "Adamın küçük bir savaşa yetecek kadar silahı var."

Dışarıda bir arabanın motor sesini duyuyorum ve hemen çantanın fermuarını kapatıyorum. Pencereye doğru koşarken Max'in SUV ile geldiğini görüyorum ve rahat bir nefes alıyorum.

Ön kapıya doğru yürürken dışarı çıkıyorum ve çantaları taşımaya yardım edebilmek için yaklaşıyorum.

Max araçtan iniyor ve çıplak ayaklarıma kaşlarını çatıyor. "Kendine zarar vereceksin. İçeri geri dön."

Çimen ve toprak parçalarına bakıyorum. "Ben iyiyim. Bana bir çanta ver."

Altı ağır çantayı taşırken bana en hafif çantayı uzatırken bir kez daha ters ters bakıyor.

"Suikastçım, beyefendi," diye takılıyorum ona, kendimi durduramadan.

Max adımının ortasında durup bana bakıyor, yüz hatlarını tanımlayamadığım bir duygu sıkıyor.

Aramızdaki sınırları aştığımı düşünerek ona acıklı bir gülümseme veriyorum. "Özür dilerim." Arkamı dönüp kulübeye geri dönüyorum, sonra da her şeyi yerleştirmekle meşgul oluyorum.

Daha iyi günler görmüş bir buzdolabım var ve bozulabilecek şeyleri oraya koyuyorum.

Cep telefonumu hatırlayarak, "Sence beni telefonumla takip edebilirler mi?" diye sordum.

Max bir an için donakaldı, sonra mırıldandı, "Nerede?"

Tezgâhı gösteriyorum ve hâlâ kapalı olduğunu görünce gözleri rahatlamış bir şekilde bana dikiliyor. "Sen açmadın mı?"

Başımı salladım. "Riske atmak istemedim."

Eşyaları yerleştirmeye devam etmeden önce başını sallayarak kıkırdıyor.

"Ne? Neden kıkırdıyorsun?"

Gözleri benimkilere kayıyor. "İşimi kolaylaştırıyorsun." Yüzüme bir gülümseme yayılıyor. "Bir şey değil."

Tekrar dışarı çıkıyor ve elinde başka çantalarla geri geliyor. İçlerinde giysiler olduğunu fark edince yaklaşıyorum. Benim numaramda spor ayakkabılar, bir kot pantolon, iki tişört ve iki çift şort çıkarıyor.

"Erzak için başka bir sefer yapana kadar bu yeterli olacak," diye mırıldanıyor.

İç çamaşırı ya da sütyen yok.

Omuz silkip kıyafetleri ve spor ayakkabıları topluyorum. "Teşekkür ederim."

Yatak odasına doğru yürüyüp her şeyi düzgünce katlıyorum ve yığını masanın kenarına bırakıyorum. Bugün için temiz kıyafetlerimi alarak mutfağa dönüyorum ve vücut yıkama suyu ile yepyeni bir havlu alıyorum.

"Duş alsam sorun olur mu?"

Max, kendisi için aldığı kıyafetlerin fiyat etiketlerini çıkarırken başını sallıyor. "Elbette."

Banyoya girip kapıyı kapatıyorum ve suyun ılık akması için muslukları açıyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum diş macunu göremeyince. Kapıyı tekrar açıyorum ve "Diş fırçası ve macunu aldın mı?" diye soruyorum.

diş macunu?"

Mutfaktaki tezgâha doğru yürüyor ve içinde tüm banyo malzemelerinin bulunduğu çantayı bana getiriyor.

Çantayı ondan alırken "Teşekkürler," diye sırtıyorum.

Kapıyı tekrar kapattım ve kirli kıyafetlerimi çıkarıp duşa girmeden önce hızla dişlerimi fırçaladım.

Vücut yıkamanın ucuz bir marka olması umurumda değil, sadece kendimi temizleyebildiğim için minnettarım.

Köpükleri durularken duvardaki bir şey gözüme çarpıyor. Büyük, kahverengi ve çok fazla bacağı var.

Bana bir sonraki yemeğiymişim gibi bakan örümceğe göz kırpiyorum, sonra muhtemelen Paris'ten duyulabilecek bir çığlık atıyorum.

Duştan fırladım ve saç fırçamı kaptım, böylece o canavara vurabilirdim.

Kapı çarparak açılır ve Max silahını göz hizasında hazır tutarak küçük banyoya dalar.

Duvarı gösterip "Öldürün onu" diye bağıyorum.

Gözleri devasa örümcekle benim aramda gidip geliyor, sonra silahını indiriyor ve bariz olanı söylüyor: "Çıplaksın."

Tüylerim diken diken oluyor, örümceği göstermeye devam ederken küçük bir dans yapıyorum. "Öldür onu. Öldür onu. Öldür onu."

Max muslukları kapatır, örümceği çıplak eliyle yakalar ve pencereye doğru yürüyüp onu dışarı fırlatır.

Hayatıma yönelik tehdit bertaraf edildiğinde, omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor ve yoğun korku azalıyor.

Max arkasını dönüyor ve gözleri vücudumda gezinirken, kışımın çırılçıplak olduğunu fark ediyor.

Ezici bir öz-bilinç duygusu beni utançla dolduruyor ve yerin açılıp beni bütünüyle yutmasını diliyorum.

Hayatımda gördüğüm en kötü ifadeyle bana bakıyor ve vücudumla ilgili daha da utangaç hissetmeme neden oluyor. Dürüst olmak gerekirse, şu anda ondan biraz korkuyorum.

Birdenbire ileri atıldı ve ben geriye doğru sendelerken eli kalçamı kavradı ve beni sertçe lavabo ile tuvalet arasındaki duvara doğru itti.

Benden ürkek bir nefes çıkıyor, sonra Max nefeslerimiz yüzlerimiz arasındaki küçük boşluğu ısıtana kadar eğiliyor.

Sevgili Tanrım ve kutsal olan her şey. Gözlerindeki arzu bu mu?

Çenesi kenetlenmiş, bakışları benimkileri yakıyor ve o an o kadar çılgınca yüklü ki, tenimde dalgalandığını hissedebiliyorum.

Kalbim kaburgalarımın çarpıyor ve titremeye başlıyorum, bu adama duyduğum arzu karnımda bir cehenneme dönüşürken gözlerimi ondan ayıramıyorum.

Beklenti bir üst seviyede ve beni becermesi için ona yalvarmak üzereyim.

Parmakları kalçama saplanıyor ve tam beni öpeceğini düşündüğüm anda geri çekilip banyodan çıkıyor, kapı arkasından çarparak kapanıyor.

Tanrım.

Hayal kırıklığı göğsümü doldururken soluk soluğa duvara yaslanıyorum.

Kendime gelmem tam bir dakika sürüyor, sonra aceleyle temiz tişörtümü ve şortumu giyiyorum. Vücudumu bir titreme sarıyor ve şimdi ne yapacağımdan emin olamayarak kollarımı göbeğime doluyorum.

Oraya gidip hiçbir şey olmamış gibi mi davranayım? Onunla yüzleşeyim mi?

Gözlerinde gördüğüm gerçekten arzu muydu?

Tanrım, Camille. Adam seni duvara yasladi. Bir tür çekim hissetmese bunu yapmazdı.

Tamam. Sakin davranacağım. İkimiz de yetişkiniz.

Beni çıplak gördü. Her yerimi. Çırılçıplak!

Sakin ol.

Derin bir nefes alıyorum, sonra kendime biraz zaman kazandırmak için tüm banyo malzemelerini yerleştiriyorum.

Sizi öldürmeye çalışan insanlardan kurtuldunuz, Max'in sizi çıplak görmesinden de kurtulabilirsiniz.

Umutsuzca içimi çektim ve hayatımın en garip anına hazırlanırken kapıyı açtım.

Bölüm 17

Maksimum

Aman Tanrım.

O banyoya geri dönüp Cami'yi çiğ çiğ sikmemek için kendimi zor tuttuğumdan tüm vücudum titriyor.

Çılgılığını duyduğumda tepki verdim. Bir baltalı katil bekliyordum, örümcek değil.

Kontrolümü kaybetmemin sorumlusu lanet olası küçük bir örümcek olacak.

Bu gezegendeki hiçbir şey beni Cami'nin çıplak vücuduna hazırlayamazdı.

Lanet olsun, boku yedim.

Kabinin arkasında durup derin nefesler çekiyorum, sikim gibi sertleşmiş sikimi görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

Göğüsleri mükemmel boyutta ve sert bir sikişi kaldırabilecek bir vücuda sahip. Onunla ilgili her şey yumuşak ve o kadar seksi ki ona direnmek imkansız.

Gerginliğimi azaltacak bir şeye ihtiyacım vardı, cipin park edildiği yere doğru yürüdüm ve yolcu kapısını açarak bölmeden sigara paketini ve çakmağı aldım.

En son ne zaman sigara içtiğimi hatırlamıyorum, çünkü sık yaptığım bir şey değil. Ama Cami'yi çıplak gördükten sonra, bir sigaraya ihtiyacım var.

Bir tane yakıyorum, paketi ve çakmağı koltuğa bırakıyorum ve derin bir nefes çekiyorum. Dumanı üflerken kabine göz gezdiriyorum.

Cami'yi kapıda görünce, çok garip görünüyordu, yumuşak bir küfür savurdum, "Kahretsin."

Yolcu kapısını kapatıyorum ve sigarayı bırakıp öldürmeden önce bir nefes daha çekiyorum.

Gözlerim tekrar ona kilitleniyor ve yüzündeki mahcup ifadeyi görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

O lanet olası bir tanrıça ve kendini bilinçli hissetmesini gerektirecek hiçbir şey yok.

Ellerim iki yanımda yumruk oluyor ve bedenim teslim olmamak ve istediğimi almamak için harcadığı çabadan dolayı geriliyor.

Birkaç nemli saç telini kulağının arkasına sıkıştırıyor, sonra kulağa rahatsız edici gelen bir kıkırdama sesi çıkarıyor. "Yani az önce oldu." Kulübenin içine bakıyor. "Yiyecek bir şeyler hazırlayacağım."

İçeride kayboluşunu izliyorum.

Vücudum hala arzuyla titriyor. Eğer oraya gidersem, kendimi kontrol edemeyeceğim.

Bu işleri garipleştirir.

"İşler zaten çok garip," diye homurdanıyorum. "Sikerim böyle işi." Cipun etrafında dolanarak ön kapıya doğru ilerliyorum.

Kulübeye girdiğimde Cami bir tencereye su doldurduğu yerden bana bakıyor. Görevdeki bir adam gibi ona doğru ilerliyorum ve o da tencereyi hızla leğene bırakıp bana dönüyor.

Nefes alış veriş hızlanıyor ve bedenim onunkeye çarptığında, elleri boynumun yanlarına uçuyor ve kendini parmak uçlarının üzerine kaldırıyor.

Ağızlarımız birbirine kaynaşıyor ve kollarım çelik bir kafes gibi onun etrafında kilitleniyor.

Cami dudaklarını benim için ayırırken çaresiz bir ses çıkıyor ve dilim ağzına girdiğinde benden tatmin edici bir inilti yükseliyor.

Yüce İsa.

Başımı eğip dilimi ağzının içinde gezdirirken vücudunu kendime bastırıyorum.

Tadı, gerçekleştirmek için yalvaran bir bağımlılık gibi.

Başımı eğiyorum ve dişlerim alt dudağını ısırmadan önce ağzının her santimini yutuyorum.

Başımı kaldırdığımda Cami tehdit ediyor: "Yemin ederim şimdi durursan seni silahlarından biriyle vururum."

Kıvrımlı poposundan tutup onu tezgâha yatırmadan önce vücuduma doğru kaldırdığımda göğsümden bir kıkırtı yükseliyor.

Ona birden fazla kıyafet aldığım için o kadar memnunum ki gömleğinin boynundan tutup ortadan ikiye ayırıyorum.

"Oh Tanrım," diye haykırıyor, ardından eğilip meme ucunu sertçe ağzıma alırken bir inilti duyuyorum.

Parmakları saçlarıma dolanırken ve sırtı kamburlaşırken açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi onunla ziyafet çekiyorum.

Meme ucunu ıslak bir patlamayla bırakıp başımı kaldırıyorum ve Cami ile göz göze geliyorum. "Seni becereceğim."

İzin isteme noktasını geçtim. Sonuçları siktir et, istediğimi alıyorum.

Hızla başını sallıyor, nefesleri dudaklarında dolaşüyor. Daha yakına eğiliyor ve ağzı çeneme değdikten sonra "Lütfen" diye fısıldıyor.

Avuçlarım göğüslerini örtmeden önce ellerim onun yanlarında aşağı yukarı dolaşıyor.

"Tam oturdu," diye homurdanıyorum, sonra dişlerim alt dudağını çekiştiriyor. "O kadar seksisin ki beni deli ediyorsun."

Şaşkınlık gözlerini genişletiyor ve ben geri çekiliyorum. Kaşlarımı çatarak başımı sallıyorum. "Ne kadar güzel olduğun hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?"

Yüz hatlarını saf bir huşu kaplıyor.

Ellerimle yüzünü çerçeveliyorum ve onunla göz göze geliyorum. "Hiçbir kadın beni senin kadar çıldırtmadı Cami. Ne kadar seksi olduğunu ve ne tür bir güce sahip olduğunu anlayana kadar seni becereceğim."

Kendini bana doğru fırlatıyor ve nefesimi kesecek kadar büyük bir tutkuyla beni öpüyor.

Ellerimi onun muhteşem vücuduna doğru indirerek, onun hissini zihnime kazımak için her santim derisine masaj yapıyor ve sıkıyorum.

Aramızdaki beklenti dayanılmaz hale geliyor ve onu kaldırarak, "Bacaklarımı belime dola" diye emrediyorum.

Emrime itaat ediyor ve ben yatak odasına doğru yürürken boynumu yalayıp emiyor.

"Tanrım, kadın," diye homurdanıyorum ve onu yatağa bırakıp şortunu bacaklarından aşağı çekerken başımı sallıyorum. "Daha önce de tehlikeli durumlarda bulundum ama sen başka bir seviyedesin." Elim, amına ulaşana kadar bacağının iç kısmını okşuyor. "Eğer yakında içine girmezsem, ölme ihtimalim var."

Yüzünde muhteşem bir gülümsemeyle kıkırdıyor, "Bunun olmasına izin veremeyiz. Seni kurtarmam gerekecek."

Kadınım bacaklarını açıyor ve son kontrolümü de kaybederek, ele geçirilmiş bir erkek gibi üzerine atlamaya başlıyorum.

"Tanrım," diye inliyor, kıcı yataktan kalkıyor.

Onu yerinde tutmak için kalçalarını kavriyorum, dudaklarım ve dişlerim bacaklarının arasındaki hassas sinir demetinde çalışıyor.

Tadı erotik geceler gibi.

Tanrım, bu kadar enfes bir şeyi tatmadan önce nasıl bu kadar uzun yaşayabildim?

"Max," diye soluyor Cami, kalçaları dönmeye başlıyor.

Onu sıkıca tutup yatağa bastırıyorum, böylece ne zaman orgazm olacağını tamamen kontrol edebiliyorum. Başımı kaldırarak sıcak amına hava üflüyorum. "Benim iznim olmadan boşalma."

"Beni bu şekilde öldürmeyi planlıyorsanız hayatımı kurtarmanın ne faydası var?" diye yakınıyor.

Karanlık bir kıkırdama çıkararak, kadınım inleyip yalvarana kadar amını yalayıp yutuyorum, "Max, lütfen. Dayanamıyorum."

Yüzünü görebilmek için vücuduna doğru sürünerek, bir parmağımı ıslak sıcaklığının içine sokuyorum ve "Benim için gel,

bebeğim."

Pazularımı kavlıyor ve iç kasları parmağımın etrafında kenetlenirken yüz hatları geriliyor ve bir çığlık atıyor.

Sırtını yataktan kaldırıyor, dudakları aralanıyor ve ben de mutlak bir saygıyla onun zevkten parçalanışını izliyorum.

Kendinden geçmesini uzatmak için avucumu klitorisine bastırıyorum ve başımı eğerek alt dudağını emmeden önce ısıyorum. Dilim ağzına giriyor, böylece uyarılmışlığını tadabiliyor.

Yüksekten indiğinde, elimi bacaklarının arasından çekiyorum ve öpüşmeyi kesiyorum.

Son birkaç haftadır ereksiyon halinde dolaşmama neden olan kadına bakarak, "Gelme şeklini seviyorum" diyorum.

Ellerini göğsüme götürüyor ve gömleğimin düğmelerini açmaya başlıyor ama benim bekleyecek sabrım yok. Gömleğimi çıkarırken düğmeler patlıyor ve yatağın kenarına doğru ilerleyerek kemerimi hızla çözüp pantolonumdan ve boxer'ımdan kurtuluyorum.

Şimdi onun içinde olmalıyım ve gücüm kalmayana kadar onu becermeyi planlıyorum.

Bölüm 18

Cami

Bu gerçekten oluyor.

Gözlerim Max'in vücudunda geziniyor ve kaya gibi sertleşmiş sikini görünce karnım ihtiyaçla sıkılıyor. Adam o kadar iyi donatılmış ki, biraz rahatsızlık için hazırlanıyorum.

Vücudu benimkini sardığında ve gözlerimin içine baktığında, bir duygu dalgası çarpıyor.

Max her kadını elde edebilir ama beni istiyor.

Böylesine güçlü ve çekici bir adamın bana en ufak bir ilgi göstermesi bana müthiş bir özgüven artışı sağlıyor.

Benim güzel olduğumu düşünüyor.

Max bir elini popomun altına sokuyor ve parmakları derimi kazıyor. Memnun bir inilti çıkararak, "Kıcını ne kadar sevdiğimi tahmin bile edemezsin" diye itiraf ediyor.

İltifatından duyduğum yoğun memnuniyet göğsümü dolduruyor. Ellerimi boynuna götürüyorum ve ağzımı onunkine bastırıyorum. Onu öpmek başka bir dünyaya ait ve çıplak bedeninin benimkinin üzerinde olması bunu milyonlarca kez daha ateşli kılıyor.

Dilimin onunkinin üzerinde gezindiği her saniyenin tadını çıkarıyorum ve dudaklarımız sürtünmeden benimkiler karıncalanana kadar birbirine masaj yapıyor ve birbirini ısıtıyor.

Serbest eli, sikini girişime yerleştirmeden önce yanımda aşağı yukarı hareket ediyor.

Beklenti göğsümde patlıyor ve beni doldurmasını beklerken nefes almayı bırakıyorum.

Max'in gözleri benimkilerle kilitleniyor ve içime doğru bir santim iterken, saf coşku yüz hatlarını sıkılaştırıyor. Onu hiç bu kadar duygu yüklü görmemiştim ve bu aramızdaki anı inanılmaz derecede yoğun hale getiriyor.

"Tanrım, Cami," diye inliyor. Vücudunda bir titreme hissediyorum. "Özür dilerim."

Bana o kadar sert çarpıyor ki yatakta birkaç santim sarsılıyorum. Ciğerlerimdeki hava boşalıyor ve kaslarım keskin bir acıyla geriliyor.

Sekse yabancı değilim ama birlikte olduğum erkeklerin hepsi ortalama boydaydı.

"Tanrım, çok büyüksün," diye nefes nefese kalıyorum ve ben onun hepsini almak için mücadele ederken, o çekiliyor ve bana tekrar çarpıyor.

"Her santimimi alacaksın," diye homurdanıyor, sesinin derin tınısı tahrik ediyor.

Beni hızlıca almasını bekliyorum, ama onun yerine, güçlü itişlerin yavaş hızını koruyor. Her biriyle vücudum sarsılıyor.

Ellerimi omuzlarına koyuyorum ve canımı kurtarmak için tutunuyorum.

Beni yavaş ve sert bir şekilde sikerken gözleri benimkileri hapsediyor. Sanki içimde olmanın tadını çıkarıyor ve bir yandan da serbest kalma ihtiyacıyla savaşıyor.

"Tanrım," diye inliyorum. Ellerim boynunun iki yanına gidiyor ve dudaklarımız birbirinden birkaç santim ayrılmışken, "O kadar ateşlisin ki beni çıldırtacaksın," diyorum.

Kabzasına kadar doldururken ağzının köşesi memnun bir sırıtışla kalkıyor, tenlerimizin birbirine çarpma sesi etrafımızda yankılanıyor.

"Aferin kızıma," diyerek sikinin her santimini aldığım için beni övüyor.

Karnım sıkışıyor ve bacaklarımı kığına dolayarak bana tamamen erişmesini sağlıyorum.

Max başını benimkine bastırıyor ve parmakları tenime girmeden hemen önce titrediğini hissediyorum ve sanki hayatı buna bağılmış gibi beni becermeye başlıyor.

Vücudum her itişte çılgınca sarsılırken benden inlemeler ve sızlanmalar dökölüyor, ta ki ben onun altında neredeyse zıplayıncaya kadar.

Ellerimi sırtında gezdiriyorum, karnımda bir gerilim volkanı oluşurken tırnaklarımla onu tırmalıyorum.

"Max," diye bağıriyorum, sürtünme çok fazla olmaya başlıyor.

O daha da hızlı hareket ediyor ve ben içimden dökülen sesleri tanıyamıyorum.

"Gel," diyor, sesi o kadar karanlık ve ölümcül ki, vücudum neredeyse kendiliğinden yanıyor.

Görüşüm kararıyor ve göğsümden kopan çığlık, orgazm içimden geçerken korkunç bir savaş çığığı gibi geliyor.

Hiç bu kadar yoğun bir şey yaşamamıştım.

Max'in acı çekiyormuş gibi inlediğini duyuyorum, sonra siki içimde şişiyor. Vücudu benimkine karşı sarsılıyor ve görüşüm geri döndüğünde, yüzünü ecstasy'nin yıkadığını görmek için tam zamanında.

Zevk dolu anımızda, Max'in beni nefessiz bırakan bir yönünü görüyorum. Belalı bir suikastçı değil. Koruma da yok.

En savunmasız anında sadece o var. Sadece biz varız.

Şu anda birbirimize bağlanma şeklimiz beni korkutmalı ama içimden bir ses asla şu an olduğumdan daha güvende olamayacağımı söylüyor.

Ağzı benimkini derin ve tutkulu bir öpücükle kaplıyor, bu da beni onun için hızlı ve sert bir şekilde düşürüyor.

Vücudu benimkine yaslanıp başını kaldırdığında, bu anı asla unutamayacağımı biliyorum.

Tehdidin üstesinden gelindiğinde ve o gitmek zorunda kaldığında ne yapacağımı bilmiyorum.

Max elini yanaklarıma götürüyor ve yüzümdeki birkaç saçı tarıyor. Bana bakarken gözleri yumuşak ve şefkatli.

"Başın belada," diye fısıldıyor.

Gözlerim açılıyor. "Neden?"

"Bir kez benim için yeterli değil," diye itiraf ediyor.

Ağzım bir gülümsemeye dönüşüyor. "Bir kere olmak zorunda değil."

"Güzel." İçimden çıkarken aşağıya bakıyor. "Doğum kontrol hapi kullanıyor musun?"

"Bunu sormak için biraz geç değil mi sence?" Ona takılıyorum.

Gözleri benimkilere kayıyor, bir an önceki şefkat kaybolmuş. "O anın sıcaklığıyla düşünmek zordu."

Kıkırdayarak başımı sallıyorum. "Bir implantım var. Sorun yok."

Max hızla hareket etti ve beni yüzüstü çevirdi. Eli kıcıma değdiğinde kıkırdamam çığlığa dönüşüyor.

"Bu benimle dalga geçtiğin için," diye mırıldanıyor, sesi neredeyse şakacı.

Bir sonraki an sol kıç yanağımı ısırıldı. "Bu kadar seksi olduğun için."

Kıcıma bir tokat daha atarak, "Hadi yemek yiyelim, böylece gücünü yeniden kazanabilirsin. Buna ihtiyacın olacak."

Sırt üstü dönüp boxer'ını ve pantolonunu giymesini izliyorum. Düğmelerin yarısının odanın her tarafına dağılmış olduğunu görünce gömleği giymemeye karar veriyor.

Birdenbire kafama on kiloluk bir çekiç gibi indi - az önce Max'le ayak parmaklarımı kıştırarak ateşli bir seks yaptım.

Yatağın kenarına doğru kayarken yüzümdeki geniş gülümsemeyi engelleyemiyorum. Ayağa kalkıp banyoya doğru yürüyorum ve kapıyı arkamdan kapatır kapatmaz küçük bir mutluluk dansı yapıyorum.

Tanrım, bu inanılmazdı. Umarım gücüme ihtiyacım vardır çünkü beni tekrar becermeyi planlıyor.

Beni öldürmeye çalışan insanlardan saklanmak, zamanımızı ateşli seks yaparak geçireceksek o kadar da kötü görünmüyor.

İsa, bedeni yırtık ve her yönden mükemmel.

Kendimi çabucak temizliyorum ve Max'in içime boşaldığı düşüncesi arzunun yeniden içimde yanmasına neden oluyor.

Tanrım, bu adam bana hiç düşünmediğim şeyleri düşündürüyor ve hissettiriyor.

Bende bir sorun mu var? Yani, onun bir suikastçı olmasından korkmak yerine, bunu kötü buluyorum.

Kaşlarımı çatarak içimin derinliklerine bakıyorum. Elimi göğsüme götürüyorum ve parmaklarımı kalbime bastırıyorum.

Ciddi bir vicdan muhasebesi yapıyorum ve bulabildiğim tek cevap Max'in benim için bir tehdit olmadığı. Onunla güvende olduğumu biliyorum.

Tüm bu kaos ve tehlikenin ortasında mutluyum ve bunun nedeni onun burada olması.

İlk defa yaşadığımı hissediyorum. Her zamankinden daha fazla.

Bölüm 19

Maksimum

Cami banyodayken ben de cipin yanına gidip bir sigara daha alıyorum. Yakıyorum, derin bir nefes çekiyorum ve dumanı yavaşça dışarı üflüyorum.

Kulübeye geri dönüyorum ve ön kapının yanındaki basamaklara oturuyorum, az önce olanları düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var.

Cami'yi becermek beklediğimden çok daha duygusaldı.

Tanrım, onun içinde olmak sanki beden dışı bir deneyim yaşıyormuşum gibi hissettirdi.

İnlemeleri, sızlanmaları ve ağlamaları şimdiye kadar duyduğum en tatlı seslerdi. Göğüsleri cömert ve kıcı... Tanrım, kıcı.

Sigaradan uzun bir nefes çekiyorum ve nefesimi verirken dumanın bir bulut oluşturmasını izliyorum.

Onu becerdiğim için pişman değilim ve bir şeyler yer yemez tekrar içine girmeyi planlıyorum.

Ama.

Benimle bağlantı kurduğu anı gördüm. Duyguları yüzünden okunuyordu. Koruma işi bittiğinde ve ben ayrıldığımda, bu onu incitecek.

Düşündükçe kalbim sıkışıyor.

Benim de canımı yakacak.

Cami gibi bir kadını sikip öylece çekip gitmek yok. Becerdiğim diğer kadınların aksine, onun adını asla unutmayacağım.

İsa.

Bir nefes daha çekerken arkamdan ayak seslerini duyuyorum. Omzumun üzerinden bakıyorum ve şort giydiğini ve benim gömleğimi giydiğini görüyorum. Kumaşı karnından bağlamış ve düğmelerini açık bırakmış.

Lanet olsun, ondan daha seksi bir şey görmedim.

Cami yanıma oturuyor ve kulübenin etrafındaki ağaçlara bakıyor. "Burası çok sessiz."

Son bir nefes çekiyorum ve sigarayı söndürüyorum.

"Sessizliği seviyorum." "Sana uyuyor."

Aramıza sessizlik çöküyor. Elini tutup ağzıma götürüyorum ve parmaklarını dudaklarıma bastırıyorum. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum.

"İyi misin?" diye fısıldıyor omzuma yaslanırken.

Gözlerimi açıp başımı çeviriyorum ve ona bakıyorum. "Bu soruyu sana ben mi sormalıyım?"

"Ben iyiyim." Parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor. "Sadece pişman olmandan endişeleniyorum."

Başımı salladım. "Sıfır pişmanlığım var."

Ağzı yukarı kıvrılıyor. "Öğle yemeğinde sandviç yesek olur mu?"

Başımı salladım ve ayağa kalkarak onu yukarı çektim ve kabine kadar takip ettim.

Tezgâha yaslanıp kızarmış peynirli sandviç yapmasını izliyorum, buna alışmaya başladığımı düşünüyorum - birlikte yaşamaya.

En son on dört yıl önce annemle birlikte biriyle yaşamıştım.

Sandviçler fırındayken Cami kendini kaldırıp karşımdaki tezgâha oturuyor. Gözleri çıplak göğsüme inmeden önce yüzümde geziniyor. Sol kalçamın üstündeki yara izini fark edince gözlerinin arasında bir kaş çatma çizgisi beliriyor.

"Vuruldu mu?"

Kalbim göğsümde tekliyor ve kutsal olan her şeye dua ediyorum ki bu konuşma onu vurulduğu zamana götürmesin. Ona yalan söyleyebileceğimi sanmıyorum.

Başımı sallayarak ona sessiz bir cevap veriyorum.

Ağzının köşesi kalktı. "Hayatta kalmana sevindim."

Senin de hayatta kalmana sevindim.

Tezgâhtan atlıyor ve sandviçleri kontrol ediyor. Memnun kalınca fırını kapatıyor ve sandviçleri dışarı çıkarıyor.

"Yemek hazır."

Tabaklarla uğraşmadan mutfakta durup yemeğimizi yiyoruz.

Cami ısırıklar arasında soruyor: "Seksten sonra hep böyle sessiz mi olursun?"

Bir şişe su alıyorum ve cevap vermeden önce bir yudum alıyorum, "Genel olarak sessizim."

Başını salladı. "Doğru." Son ısırığını alıyor, sonra itiraf ediyor, "Seks sonrası şeylerle aram iyi değil. Genelde erkek

hemen sonra ayrılır."

Kaşım kalktı. "Kaç kişiyle yattın?"

Herkesin bir geçmişi olduğunu biliyorum ama Cami'yi başka bir adamla hayal etmek beni öldürücü hissettiriyor.

Gözleri genişledi. "Kahretsin, kulağa kötü geliyor. Çok fazla olmadı." Dört parmağını kaldırdı.

Dört.

"Bu sayıya ben de dahil miyim?"

Başını sallıyor, yanaklarında pembe bir renk beliriyor.

"Peki ya sen?"

Numaranız nedir?"

Çok düşünmem gerekiyor. Dürüst olmak gerekirse, bir kadınla ilişim biter bitmez uzaklaşıyorum ve onu bir daha asla düşünmüyorum.

"Tanrım, bu kadar çok mu?" Cami'nin nefesi kesiliyor, sonra eli havaya kalkıyor ve koluna dokunuyor. "Yargıladığımdan değil."

"Sanırım on üç kişiyle birlikte oldum," diye cevap veriyorum. "Emin değilim."

Alnında bir çatıklık oluşuyor. "Kaç kadınla yattığını hatırlayamıyor musun?"

Omuz silkiyorum ve sudan bir yudum daha alıyorum. "O kadar da unutulmaz değillerdi. Bana öldürme sayısını sorun, size tam rakamı verebilirim."

Bu sözleri söylediğim anda pişman oluyorum ama artık çok geç çünkü Cami "Kaç kişi öldürdün?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Bilmek istemezsin."

Yaklaşıyor ve başını geriye eğerek benimle göz göze geliyor. "Bilmek istiyorum."

Başımı tekrar sallıyorum, bununla nasıl başa çıkacağından emin değilim.

Avuç içi beni cesaretlendirmeye çalışıyormuş gibi

kolumda aşağı yukarı geziniyor.

"Yüz on altı" diye itiraf ederken ses tonum duygusuzdu. Dudakları aralanıyor ama göz temasını kesmiyor. Yüksek rakamı nasıl değerlendirdiğini izliyorum.

"Hepsi suçlu muydu?" diye soruyor.

Başımı salladım.

Neyse ki vurduğum tek masum hayatta kaldı ve harika bir kadın oldu.

Yüzüne şaşkın bir ifade yerleşiyor. "Umursamamak beni kötü bir insan mı yapar?"

"Hayır." Yanağını okşamak için elimi kaldırıyorum. "Sen kötülükten en uzak şeysin." Elim ensesine götürüyorum ve ona bir adım daha yaklaşıyorum. "Ben bir suçluyum Cami."

Burnunu kıvırıyor ve bu kelimeyi benimle ilişkilendirmekte zorlanıyor gibi görünüyor.

"Villian sana daha çok yakışıyor."

Başımı sallayarak, "Lafı dolandırma." dedim.

"Ben değilim." Cami benden uzaklaştı. "Bana yaşamak için masum insanları öldürdüğünü söyleseydin, bu konuşma gerçekleşmiyor olurdu."

Başımı eğerek ona bakıyorum ve bu dünyanın pisliklerini öldürmeye devam ettiğim sürece bir suikastçı olmamı ciddi sorun etmediğini fark ediyorum.

Tanrım, bu kadın benim için mi yaratılmış?

"Dikkatli ol," diye uyarıyorum onu, ses tonum karanlık.

Cami'nin gözleri yüzüme kayıyor ve şaşkınlık yüz hatlarını gerginleştiriyor. "Neye dikkat edeceksin?"

"Böyle mükemmel olmaya devam edersen, gitmene asla izin vermeyebilirim."

Yüzündeki şaşkınlık siliniyor ve yerini hızla umuda bırakıyor.

Hay sikeyim.

Bana yaklaşıyor ve parmak uçlarını göğsümde gezdiriyor. "Tehditkâr ve korkutucu olduğunda tahrik edici oluyorsun."

Ona bakarken kaşlarım havaya kalktı. "Öyle mi?"

Dişleri alt dudağını çekiştirirken başını sallıyor. "Dün gece seni iş başında görmek neredeyse yumurtalıklarımı patlatacaktı. Çok ateşliydi ve kıyafetlerini yırtıp atmak istedim." Parmakları pantolonumun kemerinin altına giriyor ve fermuarımı indirmeden önce hassas tenimi baştan çıkarıcı bir şekilde okşuyor. "Tehlikeli olduğunu ama bana zarar vermeyeceğini bilmek sarhoş edici."

Cami'nin parmakları sikimin etrafını sarıyor ve yavaşça beni okşamaya başlıyor.

Bir elimi yüzüne götürüyorum ve çenesini kavrayarak toplum içindeyken takmak zorunda olduğum maskenin düşmesine izin veriyorum.

Ona içimde yaşayan tüm vahşeti gösteriyorum. Gerçekte kim olduğumu görmesine izin veriyorum.

Bölüm 20

Cami

Tanrı'nın kutsal annesi.

Max'in yüzündeki ifade soğuk ve acımasız bir hal alıyor. Bir an için korku bedenimde hayalet gibi dolaşıyor ama onun bana karşı bir şeyler hissettiğini anlayınca bu tedirgin duygu kayboluyor.

Ben onun kaya gibi sertleşmiş sikini okşarken, ölümcül bakışları lazer hassasiyetiyle bana odaklanıyor.

Bu kötü adamın bana kötü şeyler yapmasını istiyorum.
Tanrım. Buna bayıldım.

Gözlerini bana dikti ve yaklaşırken hareketleri düpedüz yırtıcı. Çenemdeki tutuşu sıklaşıyor.

Ben onun avıyım.

Heyecan verici bir his kalp atışlarımı hızlandırıyor. Nefeslerim hızlanıyor ve tüylerim diken diken oluyor.

Başını eğerek yüzümden bir santim uzakta duruyor ve sadece bana bakıyor. Nefeslerimiz birbirine karışıyor ve hava yoğun bir elektrik akımıyla doluyor.

Emrederken sesi ölümcüldür, "On. Dizlerinin üstüne. Dizlerinin üstüne." Diğer eliyle saçımdan bir tutam yakaladı.

Dizlerimin üzerine çökerken gözlerimi onunkilere kilitliyorum.

Eli hâlâ çenemi kavrarken, başparmağı alt dudağımı çekiştiriyor. "Aç."

Dudaklarım onun emriyle ayrılıyor.

Yumruğumu horozunun tabanına sıkıyorum ve kalçaları ileri doğru hareket ederken onu ağzıma alıyorum.

Dilimi kızgın bir damarda aşağı yukarı gezdirmeden önce sertçe emiyorum. Şişmiş başıyla alay ediyorum, sonra işlemi tekrarlamadan önce onu boğazımın arkasına kadar emiyorum.

Max derin bir nefes alıyor ve yavaşça bırakıyor, gözleri üzerimde yanıyor. Sikinin ağzımdaki hissinin tadını çıkarırken başparmağı dudaklarımın üzerinde geziniyor.

"Derin bir nefes al."

Burnumdan nefes alıyorum ve çenemi gevşetiyorum. Ağzımı sikmeye başlamadan hemen önce saçlarımı sıkıca kavriyor.

Gözlerim sulanıyor ama onunkilere kilitleniyorum. Boğazımın arkasına vurduğunda ve ben inlediğimde, kendini ayakta tutmak için arkamdaki tezgâha tutunmak zorunda kalıyor.

Yanaklarımı çukurlaştırıp uzun ve sert bir şekilde inliyorum, bu da onun horozunu boğazımdan aşağı itmesini sağlıyor. Öğürme refleksim devreye giriyor ve ses Max'in tüm aletini ağzımın ve boğazımın içine gömmesine neden oluyor.

Boşalırken vücudu titriyor, dişlerini gösteriyor ve gözleri hiç görmediğim kadar hafif.

Son damlasına kadar yutuyorum ve o çekildiğinde kollarımdan tutulup ayağa kaldırılıyorum. Tezgâha doğru itilirken ağzı benimkini zorla alıyor.

Öpücük vahşi ve sanki beni kendisininmişim gibi damgalıyor. Sanki bana aşık oluyormuş gibi.

Sanki tehdidini gerçekleştirecek ve beni asla bırakmayacakmış gibi.

Bana türünün tek örneğiymişim ve ona kontrolünü kaybettirebilecek tek kadınmışım gibi hissettiriyor.

Öpüşmeyi kesiyor ve elleriyle yüzümü çerçeveleyerek gözlerimin içine bakıyor. "Senin için kim olduğumu değiştiremem."

Elimi göğsüne doğru kaldırdım. "Senden bunu beklemiyorum."

Yüzünde hayal kırıklığı beliriyor. "Ama bilmeni isterim ki, uğruna dünyamı terk etmeye çalışacağım biri olsaydı, bu sen olurdun." Gözleri yüzümde geziniyor. "İşimiz biter bitmez adını unutacağım bir kaçamak değilsin."

Parmak uçlarımda yükselip ağzına bir öpücük kondurduktan sonra, "Adımı hatırlayacağına sevindim," diye takılıyorum. İtiraf etmeden önce yüz ifadem ciddileşiyor: "Benim için değişmeni istemiyorum. Senin bu halinden etkileniyorum, Max."

Aşık olduğum adamla aynı adam olmayacaksın ve bu her şeyi değiştirecek. Seni evcilleştirmek istemiyorum.

Gözlerindeki şiddet kaybolur, geriye sadece huşu kalır. İnanılmaz bir şekilde başını sallar. "Tanrım, Cami." Elleri saçlarımda geziniyor ve bedenimi kendi bedeniyle sarıyor.

Söylenmemiş her kelime havayı dolduruyor ve aramızda güçlü bir duygu oluşuyor.

Kollarımı ona dolamadan ve yanağımı göğsüne yaslamadan önce ağzına şefkatli bir öpücük konduruyorum.

Max bir dakikaya yakın bir süre onu tutmama izin verdikten sonra, "Seni bütün gün becermek istesem de

biraz iş yapmak ve çatı katındaki saldırı hakkında bulabileceğim herhangi bir bilgi olup olmadığına bakmak için."

Geri çekiliyorum. "Tamam."

Mutfağı temizlemeye başladığımda, onun kulübeden çıkışını izledim. Birkaç saniye sonra mutfaktaki küçük pencereden onu görüyorum. Metal gıcırtiları duyuyorum ve ev işlerini unutarak kulübeden çıkıp arka tarafa doğru yürüyorum.

Bir tuzak kapısı gördüğümde kaşlarım kalkıyor ve yaklaştığımda bir tür sığınağa açılıyor gibi görünüyor.

Temkinli adımlarla aşağı inip sesleniyorum, "Max?"

"Evet?"

"Aşağı gelsem sorun olur mu?" "Tabii."

Bir odaya ulaşmadan önce kısa, loş bir geçitten geçiyorum. Bir duvarda her türlü silah sergileniyor ve karşısında monitörlerle dolu büyük bir masa var.

Adamın yarasa mağarası var.

Kocaman gözlerle Max'in oturduğu masaya yaklaşıyorum. Klavyede bir şeyler yazarken, ana monitörün üzerinde harfler ve rakamlar yanıp sönüyor.

Başka bir ekran, her biri kulübenin ve çevresindeki ormanın farklı bir yönünü gösteren birden fazla kamera görüntüsüyle canlanıyor.

Üçüncü bir monitörde ise '**St.**

Monarch's.' Kelimeler kaybolur ve bir menü belirir.

Sözleşmeler. Takip. Kiralanabilir. Eğitim. Rezervasyonlar. Açık artırma.

"Buraya gel," diye mırıldanıyor Max. Yaklaşıyorum ve beni kucağına çekiyor. "Benim dünyama hoş geldin."

Bir kolumu boynuna doladım ve göğsüne yaslandım. "Etkileyici."

Menüdeki izleme seçeneğine giriyor ve birkaç şey yazıyor, sonra gözlerim açılıyor ve monitöre yaklaşmak için ondan uzaklaşıyorum.

Cehennem gibi ölümcül görünen bir fotoğrafı var.

Maxim Nikita Levin

Yaş: 38

Uyruğu: Rus Ailesi:

Öldü Bağlı Olduğu

Kuruluş: Bratva

Aktif olduğu yıllar:

14

Öldürdü: 116

Eğitim: Her türlü fiziksel savaş. Patlayıcılar.

Takip. Yakala ve bırak. Hackleme.

Seviye: A

Fiyat 500 000-00 €'dan başlayan fiyatlarla

Kullanılabilirlik: Bir sonraki duyuruya kadar kullanılamaz

"Vay anasını," diye fısıldadım bilgileri tekrar okumadan önce. "A seviyesi iyi olduğun anlamına mı geliyor?"

"Sadece bir suikastçı A seviyesinde," diye mırıldanıyor.

"Geri kalanlar B ve altında."

Başımı çevirip Max'e bakıyorum. "Demek en iyisi sensin?" Başını sallıyor ama kendini beğenmiş görünmüyor.

"Dünyada mı?"

Tekrar başını

sallar.

Kollarımı boynuna doluyorum ve ağzımın kenarı kalkıyor.
"Beni ne kadar çabuk öldürebilirsin?"

Elini boğazıma götürüyor ve parmakları hafifçe sıkıyor.
"On saniyeden az." Başını daha yakına eğiyor ve nefesi çenemde gezinirken fısıldıyor: "Ama nadiren bir cinayeti yakından ele alırım. Bu çok kişisel." Ağzı kulağımın altındaki hassas deriyi okşuyor. "Normalde hedefim kurşunun geldiğini bile görmez. Hızlıdır. Ayrıca kadınları vurmam."

Dudaklarımız birbirine değene kadar başımı çeviriyorum.
"Benim için bir istisna yapar mısın?"

"Bana ihanet etseydin," gözleri benimkilere kilitlendi,
"ederdim."

Etrafımızdaki hava geriliyor. Max beni kucağından alıp ayağa kaldırıyor.

"Sen nasıl yapardın?" Mırıldanıyorum, ses tonum samimi ve muhtaç, o şortumu bacaklarımdan aşağı çekerken.

Masaya oturuyorum ve bacaklarımı açıyorum.

Max kalçalarımın arasına giriyor ve parmakları klitorisimin üzerinde gezinirken, "Seni çıplak ellerimle boğardım" diyor. Bir parmağını içime sokuyor ve benden bir inilti çıkarıyor.

Başım geriye düşüyor, boğazımı ona gösteriyorum.

Diğer elini tekrar boynuma götürerek tenimi okşuyor. Aletini giriş yerimde hissediyorum ve içime girdiğinde parmakları boğazımı sarıyor ve hava kaynağımı kesiyor.

Nefesim kesiliyor ama nefes almayı başaramıyorum.
Acımasızca içime girerken gözlerim onunla kilitli kaldı ve

Orgazmımın beni ele geçirmesi otuz saniye bile sürmüyor.

Benden boğuk bir inilti kaçıyor ve ancak o zaman Max tutuşunu gevşetip nefes almama izin veriyor.

"Benim için gel bebeğim" diye emrederken yüz hatları karanlık ve ölümcül.

Zevk elektrik dalgaları halinde vururken nefes nefese kalıyorum.

Max'in kolları beni sarıyor ve beni sert ve hızlı bir şekilde becermeye devam ederken vücuduyla aynı hizaya çekiliyorum. Açık yeşil gözleri benimkileri hapsediyor, nefeslerimiz kesiliyor.

Zevkim azalmaya başladığında, parmaklarının sırtımdaki yara izinin üzerinde gezindiğini hissediyorum. İçime boşalmadan hemen önce yüzünde bir acı ifadesi belirliyor.

Yara izini daha önce görmüş olmalı ve umarım nasıl olduğunu sormaz. Hayatımın en karanlık dönemini kimseye anlatmaya hazır olduğumdan emin değilim.

Babam dışında kimse on yedi yaşımdayken vurulduğumu bilmiyor.

Ama belki bir gün bunu biriyle paylaşmaya hazır olurum ve belki o kişi Max olur.

Bölüm 21

Maksimum

Kulübeye kaçtığımızdan beri bir hafta geçti. Cami kucağında uyurken ben yeraltı odasındaki masada oturuyorum ve çalışmak için sadece bir elim boşta.

Çatı katına yapılan saldırı hakkında bilgi almak için St. Monarch'a bir talep gönderdim, ancak henüz bir cevap alamadım.

Şu anda kendi ipuçlarımı bulmak için yeraltı sohbetlerine göz atıyorum. Seks köleliğinden uyuşturucu ve silah kaçakçılığına kadar her konuda satılık bilgi var ama Cami'ye yapılan saldırı ya da arkasında kimin olduğu hakkında hiçbir şey yok.

Bu da benim dünyamdan biri olmadığı anlamına geliyor. İşte bu yüzden politikacılara dokunmuyorum. Her şey yüzlerce güvenlik duvarının ardına gizlenmiş durumda.

Bratva tarafından bilgisayar korsanlığı için tasarlanmış bir programı açıyorum ve ilk duvarı aşarak bir arka kapıdan Fransa'nın CIA versiyonu olan DSGE'ye giriyorum. Maurice DuBois'in gizli dosyasına girene kadar kod üstüne kod yazarken tüm dikkatimi monitöre veriyorum.

Bilgiler ekrana dökülüyor ve bana bir ipucu verecek herhangi bir şey arıyorum.

Gözlerim tek bir cümleye kilitlenmeden önce karartılmış bilgilere erişmek için daha yüksek bir açıklık gerekiyor.

Bratva'da bilinen ortakları var.

Maurice bratva ile sadece Fransa'ya yönelik yeşil politikasını ilerletmek için ilgileniyordu. Onu tehdit eden kişinin bu bilgiyi bilmesi için hükümetin üst kademelerinde olması gerekir.

Maurice'in mali durumunu ve güneş paneli işiyle ilgili her şeyi kontrol ettim. Şu anda rüzgar türbinlerini de dahil etmek için genişliyor.

Yine de bunun için öldürmeye değmez.

Hayal kırıklığına uğrayarak tüm gizli dosyalardan çıkıyorum. Sistemi kapattıktan sonra Cami'yi gelin gibi tutup ayağa kalkıyorum. Onu yeraltı odasından dışarı taşıyarak kabine geri dönüyorum ve huzur içinde uyumaya devam edebilmesi için onu yatırmak üzere yatak odasına gidiyorum.

Pantolonumu ve boxerımı çıkardım, sonra hızlı bir duş almak için banyoya gittim. Köpüklerden arınırken Cami içeri giriyor ve ben de onun kıyafetlerini çıkarmasını izliyorum.

Duşa girdiğinde, vücut yıkama suyunu alıp avucuma biraz sıkıyorum. Ona yaklaşarak cildinin her santimini yıkamak için acele etmiyorum.

Onunla seviştiğim anda bunun olacağını biliyordum - savunmalarımın çoğunu kırdı ve kendini evinde hissettiği kalbime doğru yürüdü.

Gözlerim onunkilere takılıyor ve sanki bir aynaya bakıyormuşum gibi duygularımın onun irislerine yansıdığını görüyorum.

O da aynı şeyi hissediyor.

Ellerimi ıslak saçlarına götürüyorum ve avuçlarımı kavrayarak alnımı onunkine bastırıyorum. Üzerine yağın su ile

Kız kardeşimi ve annemi kaybettiğimden beri değer verdiğim ilk kadına bakıyorum.

İçimde bir duygu uyandırmayı başaran tek kadın. Kalbimin etrafındaki buzları çözdü ve şimdi o lanet organ onun için atıyor.

"Seninle ne yapacağım ben?" Ses tonum yumuşak ve olabildiğince şefkate yakın bir şekilde soruyorum.

Dudaklarında bir gülümseme belirliyor ve bana takılıyor: "Aklıma birkaç şey geliyor." Bana baştan çıkarıcı bir bakış attı. "Bana silah kullanmayı öğretebilir misin?"

İsteğini duyunca kaşlarım havaya kalktı. "Bu iyi bir fikir."

Muslukları kapatıyorum ve havlulardan birini Cami'ye veriyorum. Giyinmek için yatak odasına yürümeden önce çabucak kurulandık.

Gri bir eşofman altı giydiğimde, şortunu, tişörtünü ve spor ayakkabılarını giyerken gözleri arzuyla parlıyor.

Kulübenin arkasındaki alana gitmeden önce iki silah ve bir kutu cephane alıyorum.

Ağaç çizgisinden birkaç metre ötede durduğumuzda "Ayakkabı giymelisin," diyor.

"Ben iyiyim," diye cevap veriyorum, Glock'u ona vermeden önce kontrol ederken.

Cami parmaklarını sapın etrafında esnetiyor. "Hissettiğinden daha ağır görünüyor."

Yaklaşarak silahın bazı bölümlerini gösteriyorum. "Bu emniyet. Silahı ateşlemeden önce bu tarafa çevirmelisin."

Silah. Birini vurmak istemediğiniz sürece emniyeti daima açık tutun." Cami başını sallıyor, hevesle bilgiyi alıyor. "Şarjörü serbest bırakmak için buna basıyorsun."

Şarjörün nasıl serbest bırakılacağını ve takılacağını gösteriyorum, sonra da "Şimdi sen yap" diyorum.

Siparişi yerine getiriyor ve doğru yapıp yapmadığını görmek için beni kontrol ediyor. Başımla onaylıyorum, bu da onu gülümsetiyor.

Atış pozisyonu alıyorum ve Heckler & Koch'umu göz hizama kaldırıyorum. "Sol daldan sarkan ölü yaprak." Ateş ediyorum, yaprak mermiyle birlikte kayboluyor.

"Daha büyük bir hedefe ihtiyacım var," diye mırıldanıyor etrafına bakarken.

Bir dalı işaret ederken neredeyse kıkırdıyorum. "Nişan al ve ateş et."

Cami namluyu nişangâhıyla hizalıyor ve tetiği çektiğinde silah klik sesi çıkarıyor.

"Güvenlik," diye hatırlatıyorum ona. "Güvenliği asla unutma." "Üzgünüm." Kolu çeviriyor, sonra tekrar nişan alıyor.

Bu kez atış havada yankılanır ve Cami geriye doğru tökezler.

Arkasına geçip elimi kalçasına koyuyorum. "Buna geri tepme denir. Bir sonraki atışta hareket etme."

"Kurşun nereye gitti?" diye soruyor.

"Biliyorsam ne olayım."

Bir kıkırdama duyuyorum ama bir sonraki atışını hazırlıyor. Vücudunun gerildiğini hissediyorum ve silahı ateşlediğinde sadece kolları titriyor.

"Güzel, şimdi kollarını sabit tut," diye emrediyorum. "Evet efendim," diye

mırıldanıyor baştan çıkarıcı bir şekilde.

Üçüncü atışta Cami hareketsiz kalmayı başarıyor, sadece elleri en ufak bir hareket yapıyor.

"Çok iyi," diye övüyorum onu. "Şimdi, gerçekten dala vurmaya çalış."

Dikkatini dağıtma dürtüsüne k a r ş ı koyamayarak, Heckler & Koch'umun namlusunu karnına doğru sürüyorum.

Bir el daha ateş ediyor ve kim bilir nerede kayboluyor.

"Tekrar," diye emrediyorum silahın n a m l u s u n u bacaklarının arasına sokup klitorisini yavaşça ovarken.

"Bunu hiç kolaylaştırmıyorsun," diye yakınıyor.

"Seninle işim bittiğinde, söz veriyorum, hedefi vuracaksın," diyorum klitorisini ovmaya devam ederken. "Tetiği çek."

Cami'yi silah kullanırken izlemek çok seksi. Heckler & Koch'un namlusunu bacaklarının arasına sürtmeye devam ederken sikimi kığına bastırıyorum.

"Max," diye inliyor.

"Ateş etmeye devam et," diye emrediyorum. "Gelmek istiyorsan, şu dalı vursan iyi edersin."

"Beni öldürüyorsun," diye inliyor, ama ateş etmeye devam ediyor.

Vücudu titriyor ve dudaklarının ayrılışını izliyorum. Nefesini içine çekiyor ve sonunda hedefi vuruyor. Silahımı bırakıyorum ve elimi pantolonunun önünden içeri sokuyorum. Klitorisine masaj yaparak, "Boşalabilirsin, bebeğim." diyorum.

Serbest kalan eliyle ön kolumu kavırıyor ve serbest kalırken başının arkasını göğsüme yaslıyor.

Çıgıllıkları daha önce ağaçlara sıktığı kurşunları takip ediyor ve ağzımı çırpınan nabzına bastırıp teninde izimi bırakmak için sertçe emiyorum.

Tanrım, Cami'yle bir hafta geçirdim ve onu asla bırakamayacağıma adım gibi eminim.

Bunun asla gerçekleşmemesi için elimden gelen her şeyi yapacağım çünkü o benim nefes alma sebebim olmaya başladı.

Yüksekten inerken nefesleri yavaşlıyor ve bana doğru dönüyor.

Gözlerimiz kilitlendiği anda, "Seni tutacağım." dedim.

"Beni silahla ateş ederken izlemek bu kadar tahrik edici miydi?"

ağzıma bir öpücük kondurmadan önce kıkırdıyor.

Geri çekildim ve yüzümün her yerinde yazılı olan yeminle ona bakarak, "Sen benimsin, Cami. Yapabileceğim çok şey var ama gitmene izin vermek bunlardan biri değil."

Yüzündeki gülümseme kayboluyor ama gözlerinden korku yerine mutluluk parlıyor. "Benden kız arkadaşın olmamı mı istiyorsun?"

Başımı eğiyorum ve ağzımın onunkinin üzerinde gezinmesine izin veriyorum. "Benim olduğunu bildiğin sürece buna ne isim verdiğin umurumda değil."

Onu karanlık vaatler ve saplantıyla dolu bir öpücüğe boğarken, bunun yüzümüze patlayabileceğine dair uyarıları görmezden geliyorum.

Sırrımı öğrenmediği sürece, bir çift olarak karşılaşacağımız her engelle başa çıkabileceğim.

Bir Çift.

Yüce İsa.

Hayatımda ilk kez kendimi bir kadınla ilişki içinde buluyorum ve onu hayatın karanlık tarafına çekiyorum.

Bölüm 22

Cami

Kulübede iki hafta geçirdikten sonra, fazla olmayan kıyafetlerimizi topladık ve evi kilitledik.

SUV'un yolcu koltuğunda otururken, Max bizi pasaportumu alacağımız otele götürürken değişen manzaraya bakıyorum.

Babam Max'in isteği üzerine belgeyi oraya gönderdi, çünkü seçimlerden sonraya kadar beni İsviçre'ye götürmek istiyor.

Görünüşe göre Bay De Rothschild bir sonraki Başkanımız olmaya hazırlanıyor, bu da Papa'nın kesinlikle onun Başbakanı olacağı anlamına geliyor.

Bunun herhangi bir sorunu nasıl çözeceğini bilmiyorum.

Bakışlarımı Max'e çevirerek, "Babam Başbakan olduktan sonra tehditlerin duracağını düşünüyor musun?" diye soruyorum.

Gözlerini yoldan ayırmadan başını sallıyor. "Hâlâ siyasetin içinde olacak."

İçimi çektim. "Yani kısacası, babam siyasetten emekli olmadığı sürece asla güvende olamayacağım."

"Sen ile Ben, Cami," o mırıldanıyor. "Hangi güvende olduğunuz anlamına gelir."

"Sonsuza kadar benim korumam olamazsın," diye açık açık söyledim.

Gözleri bana kayıyor. "Hayır, ama sen benim kızımsın-" Duraklıyor ve kaşlarını çatıyor. "Bu kelimedenden nefret ediyorum." Çenesi sıkışırken

homurdanmadan önce tekrar yola odaklanır, "Sen benimsin. Hikayenin sonu."

İlişkimizi 'resmileştireli' sadece bir hafta oldu ama hiçbir şey konuşmadık. Max sadece beni tutacağını söyledi, başka bir şey söylemedi.

Sadece Çıkıyor muyuz?

Tehdidin Üstesinden gelindiğinde ilişki sona erecek mi?

Suikastçı olarak işine geri dönecek. Ben de sosyetik görevlerime döneceğim.

Aramızdaki işler nasıl yürüyecek?

Soruların sonu gelmiyor ama yüksek sesle sormuyorum. Aramız gayet iyi ve ben bu durumu bozmak istemiyorum.

Max ile geçirdiğiniz zamanın tadını çıkarın ve bir ay sonra seçimler bittiğinde gerçeklerle yüzleşebilirsiniz.

Geçtiğimiz iki hafta düşüncelerimi dolduruyor ve ağzımın etrafında bir gülümseme oluşuyor. Max bana silah kullanmayı ve bıçak tutmayı öğretti. Seanslar ateşliydi ve her zaman orgazmla bitiyordu.

Hayatımda hiç bu kadar çok seks yapmamıştım ve Max'in hayatının her alanında kontrolcü olduğunu öğrendim. Umursadığımdan değil. Emirlerini havlayarak söylemesi beni tahrik ediyor.

Tanrım, yaptığın her şey tahrik edici.

Ayrıca ona karşı duyduğum çekimin çok daha güçlü bir duygu haline geldiğini söyleyebilirim. Ne kadar güçlü olduğunu kendime itiraf etmeye hazır değilim, bu yüzden bunu düşünmemeye çalışıyorum.

Fransa ve İsviçre sınırındaki Mulhouse'a giden sapaktan dönerken Max, "Çok sessizsin," diye mırıldanıyor.

"Sadece düşünüyordum," diye mırıldandım.

Onun gözler fiske için Ben önce geri dönüyor için ve Yol. "Ne hakkında?"

Başımı sallıyorum ve ona gülümsüyorum. "Kulübede geçirdiğimiz zaman ve her şeyin ne kadar değiştiği."

"Hmm." Ses göğsünden gürlüyor. "Orada geçirdiğimiz zaman hoşuna gitti mi?"

Konsolun karşısına uzanıp elimi kalçasına koyuyorum. Max hemen kendi elini benimkinin üstüne koyuyor.

"İnanılmazdı."

Ağzının köşesi sık sık görmediğim sıcak bir gülümsemeye kalkıyor. "En çok neyi sevdin?"

Elimi, kargo pantolonunun kumaşının arkasındaki etkileyici çıkıntıya değene kadar kalçasında gezdiriyorum.

"En sevdiğim kısım teslim olup beni ilk kez öptüğün andı."

"Ve?"

"Sonunda seni içimde hissettiğimde."

Sırıltısı bir gülümsemeye dönüşür. "Bu benim de favorim."

Max cipi park yerine yönlendiriyor, sonra da "Her zaman yanımda kal" diyor.

"Tamam."

Silahını koltuğu ile kapı arasına sıkıştığı yerden çıkarır ve pantolonunun kemerine sokar.

Araçtan indiğinde, kapımı açmak için SUV'un benim tarafıma gelmeden önce etrafına bakarken silahı gizlemek için gömleğini silahın üzerine çekti.

"Gel, bebeğim,"

"Bu sözleri duymaya bayılıyorum," diye takılıyorum ama o gülümseyemeyecek kadar etrafımıza odaklanmış durumda.

Sağ elimi tutuyor ve otelin girişine doğru yürümeden önce beni yanına çekiyor. Üç yıldızlı bir tesis ve bu cömertçe.

Neyse ki burada kalmayacağız.

Resepsiyona ulaşan Max, bankonun arkasındaki adama zar zor bakar.

"İyi günler, size nasıl yardımcı olabilirim?" diye soruyor adam kibar bir gülümsemeyle.

"Üç, yedi, altı, dokuz, bir," Max'in tüm söylediği bu.

Adamın yüzündeki gülümseme kaybolur ve başını sallar. Tezgâhın altına uzanarak bir manilla zarf çıkarır ve uzatır.

Max zarfı alıyor ve başka bir şey söylemeden arkamızı dönüp otelden ayrılıyor.

Aracımıza doğru yürürken yüzüme bir gülümseme yayılıyor. "Bu çok havalıydı. Kendimi casus gibi hissediyorum."

Max başını sallıyor ama ağzının kenarının seğirdiğini fark ediyorum.

Güvenli bir şekilde aracımıza binip yolda ilerlemeye başladığımızda, "Zarfın içeri kontrol et" dedi.

Kenarını yırtarak açıyorum ve pasaportumla daha küçük bir zarf çıkarıyorum. Üstünde babamın ismiyle

El yazısı.

"Anladım benim pasaport," I söyle ise I açık ve ikinci zarf. Tek bir kağıt parçası çıkardım.

Camille,

Bunun olmasına çok üzüldüm. Seni özledim, aşkım. Lütfen Fransa'yı senin için tekrar güvenli hale getirmek için elimden gelen her şeyi yapacağımı bil.

St. Monarch'ta senin adına bir hesap açtırdım. Bana bir şey olursa, Max oraya saklamanız için koyduğum paraya ulaşmanıza yardımcı olabilir.

Lütfen, aşkım, endişelenmemeye çalış.

Aşağıdaki numaraları güvende tut:

58962 Senden daha çok sevdiğim bir şey yok.

Papa.

Bir damla gözyaşı mektuba sıçrayana kadar ağladığımı fark etmiyorum.

Hemen yanaklarımı kuruluyorum ve kelimeleri tekrar okuyorum.

Max aniden cipi yolun kenarına çekti ve kolunu omuzlarıma doladı. "Neyin var?"

Dudaklarımda bir gülümseme titriyor. "Babamdan bir mektup. Sadece onu özledim."

Alnıma bir öpücük kondurduktan sonra, "Onu yakında göreceksin," diyor.

Tanrım, umarım öyledir. Max ile çıktığım bu hazırlıksız tatilden ne kadar keyif alsam da babamı çok özlüyorum.

Mektubu yakmadan Önce numarayı ezberlemeyi unutmamalıyım.

Mektubu tekrar katlayıp zarfın içine geri koyuyorum. "Babam benim için St. Monarch'ta bir hesap açtığını söyledi."

Max benden uzaklaşıyor ve cipi tekrar yola doğru yönlendirerek, "Bu iyi bir önlem," diye mırıldanıyor.

Önlem olsun ya da olmasın, bu beni endişelendiriyor.

Öne doğru eğilerek ayaklarımın dibinde duran çantamı alıyorum ve pasaportumla mektubu içine yerleştiriyorum. Gözlerim, çatı katından ayrıldığımızdan beri açmadığım cep telefonuma takılıyor.

Tanrım, çatı katımı düşünmedim bile.

Acaba babam tüm hasarları tamir ettirdi mi? Saldırıyı medyaya nasıl açıkladı?

Tanrım, kendimi dünyaya kapattım.

"Sınıra varmamıza ne kadar var?" Etrafımıza bakarken soruyorum.

"Otuz dakika. İsviçre'ye gittin mi?"

Başımı sallayarak, "Evet. Babam ve ben kış tatillerimizi Alpler'de kayak yaparak geçirirdik" diye cevap veriyorum. Boğazımı temizleyerek soruyorum: "Saldırıdan sonra ne olduğunu biliyor musun? Bir basın açıklaması yapıldı mı?"

Max başını sallar. "Evet, herkes bunun yanlış giden bir hırsızlık olduğunu düşünüyor. Onlara polisin müdahale ettiği ve silahlı çatışma çıktığı söylendi. Yaşadığın travmayı atlatmak için Bali'de çok ihtiyacın olan bir tatildesin."

Dudaklarım şokla aralandı. "Ve buna inandılar mı?"

"Para her şeyi örtbas edebilir ve herkesin sessizliğini satın alabilir, Cami."

"Doğru," diyerek koltuğuma geri yaslanıyorum ve elimi tekrar kalçasına koyuyorum. "Yine de iyi bir haber ve bu *tatilden* döndüğümde anlatacak bir hikâyem var."

Bir an sessizlik oldu, sonra Max sordu: "Geri dönmek istiyor musun?"

Kaşlarım kalktı. "Fransa'ya mı? Tabii ki."

"Hayır, hayatınızı kastediyorum," diye açıklıyor. "Sosyetik olmak." "Gerçekten mi?" Bir an düşündüm. "Hayır." Dilim dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırlıyor. "Babamla konuşmayı düşünüyorum, böylece spot ışıklarından uzaklaşabilir."

"O zaman ne yapacaksın?" diye soruyor, "Fotoğraflarını mı satacaksın?"

"Evet." İçimi çektim. "Diğer şeylerin yanı sıra." Başımı çevirip Max'e bakıyorum. "Sadece daha tatmin edici bir şey yapmak istiyorum."

"Ben bir iş üzerindeyken her zaman gözcüm olabilirsin," diye şaka yapıyor.

Bir kahkaha attım. "İçinde şaka yapacak cesaret olduğunu sanmıyordum."

Max'in gözleri bir an için benimkilerle kilitleniyor ve yüzümdeki gülümseme kayboluyor. "Sen ciddi misin?"

Omuz silkiyor ve elini benimkinin üzerine koyuyor. "Sosyete olmaktan çok daha heyecan verici olacağına söz verebilirim."

Şüpheli bir kıkırdama duyuyorum. "Babam kalp krizi geçirecek."

"Yirmi yedi yaşındasın Cami. Hayatta kendi kararlarını kendin ver."

Başımı salladım. "Sen delisin."

Aramıza tekrar sessizlik giriyor ve sınıra kadar olan yolun geri kalanında düşüncelerim Max ve benim Bonnie ve Clyde gibi bir çift olduğumuza dair çılgın fantezilerle doluyor.

Ama hepsi bu kadar olacak - vahşi bir fantezi.

Bölüm 23

Maksimum

Sonunda cipi Bern'deki güvenli evimde durdurduğumda araba kullanmaktan bıkmıştım. Cami teklif etti ama defansif sürüş becerisi olmadığını bildiğim için reddettim. Ayrıca, ben bir kontrol manyağıyım.

Dışarı çıkıyorum ve gözlerim etrafı tararken kaslarımı esnetiyorum.

Cami aracın ön tarafına gelirken "Burası çok güzel," diyor. "Güvenli evlerinizin hepsi kabin mi?"

"Çoğu," diye cevaplıyorum ön kapıya doğru yürürken. "Her zaman diğer insanlardan mümkün olduğunca uzak durmaya çalışırım."

Kulübe bir gölün üzerinde ve oldukça تنها, bu yüzden seviyorum. Dünyanın çeşitli şehirlerinde birkaç dairem var, ancak onları çoğunlukla bir işle meşgul olduğumda kullanıyorum.

Kapının kilidini açıyorum ve iterek açtığımda toz zerrecikleri havada dans ediyor.

"Bir süredir buraya gelmemiştim," diyorum pencereleri açıp içeri temiz hava girmesini sağlarken.

Cami etrafına bakınırken, "Diğerinden daha büyük," diyor.

Yatak odasına gidip spor çantasını yatağın yanına koyuyorum. Cami'nin arkamda olduğunu duyduğumda, "Bir tane daha yapacağım."

hava kararmadan önce tedarik koşusu."

"Lütfen bana iç çamaşırı ve sütyen getirir misin?"

Başımı sallarken ağzımın kenarı kalkıyor. Arkamı dönüp ona bakıyorum. "Kıyafetlerinin altında bir şey olmadığını bilmek hoşuma gidiyor." Ona yaklaşıyorum ve elimi tişörtünün altından geçiriyorum. Göğsünü avuçlarken gülümsemem büyüyor. "Kolay erişim."

Cami başını yana eğiyor ve gözlerini bana diyor. "Sen bana iç çamaşırı ve sütyen getirene kadar vajinam iş için kapalı."

Tam şakacı bir şekilde benden uzaklaşırken telefonum çalmaya başlıyor. Cihazı çıkardığımda Nikolai'nin adının ekranda yanıp söndüğünü görüyorum.

"Söyleyeceklerimin hiçbirisi gerçek değil," diyorum Cami'ye, "Hey, benden nefret ettiğini düşünmeye başlıyorum," diye cevap vermeden önce.

Nikolai kıkırdadı, "Neden?"

Kadınımın göz kırpmıyorum, sonra da "Cami tam bir baş ağrısı" diye cevap veriyorum.

Elini kalçasına koyuyor ve bana bir kaşını kaldırıyor. Yaklaşıyorum ve alına bir öpücük konduruyorum.

"Cami?" O soruyor. "Camilla için zaten bir takma adın mı var?"

Bu konuşmayı daha önce yaptığımıza eminim. Son konuştuğumuzda ne kadar sarsılmış olduğunu gösteriyor.

"Kapa çenenini," diye homurdanıyorum, sonra ses tonum yumuşuyor çünkü arkadaşım için endişeleniyorum, "Nasılsın?"

Cami'den uzaklaşıyorum ve yatak odasının penceresinden dışarı bakıyorum.

"Evleniyorum." Nikolai bana bir bomba patlattı.

"Ne?" Aklım başımdan gitmiş bir halde bağıriyorum. Ne dediğini anlamam bir an aldı, sonra "Abigail'e mi?" diye sordum.

"Evet. Aradığım kişi o."

Sonunda Nikolai onu mutlu edecek birini buldu. Kıkırdarken gözlerim Cami'ye kayıyor. "Kahretsin, kardeşim. Bu harika. Düğün ne zaman?"

"Bu pazar. Lütfen bana o gün izin alabileceğini söyle. Sizin için özel jeti göndereceğim."

Hay sikeyim. Cami'yi yalnız bırakmamın imkanı yok. Aklım başımdan gidiyor ama bu konuşmayı Nikolai ile telefonda yapmak istemediğim için yalan söylüyorum, "Bay DuBois ile konuşmama izin verin. Eminim diğer gardiyanlardan biri Cami'ye bir günlüğüne bakıcılık yapabilir."

Arkadaşım boğazını temizledi, "Babamdan sağdıcım olmasını istiyorum. Anlıyorsun, değil mi?"

"Elbette," diye yanıtlıyorum. Bay Vetrov'un oğlunun sağdıcı olacağı kesin. "Hayatının aşkıyla tanıştığın için çok mutluyum. Bunu hak ediyorsun Nikolai."

"Bunu senden duymak çok anlamlı" derken sesi duygulu geliyor.

Kız kardeşim Anja aklımdan geçerken kalbim sıkışıyor. Bir duygu dalgası vuruyor. "Dinle, gitmem gerek ama Pazar günü için seni ararım. Düğün ne zaman?"

"Sabah onda," diye cevap veriyor. "Tamam. Sonra konuşuruz."

Aramayı sonlandırıyorum ve cep telefonunu yatağın üzerine atıyorum.

"İyi misin?" Cami soruyor, bakışları yüzümü arıyor.

Başımı sallarken gözlerimi kapatıyorum ve içimdeki hüznün dalgasının geçmesine izin veriyorum. "En iyi arkadaşım bu Cumartesi evleniyor."

"Bu konuda üzgün müsün?"

Başımı salladım. "Hayır, sadece Anja ile evli olduğu için benden izin istemek için aramış gibi geliyor."

"Oh." Yaklaşıyor ve kollarını belime doluyor.

Onu göğsüme bastırıyorum ve yüzümü saçlarına yaslıyorum. Nefes alarak itiraf ediyorum: "Anja öleli on beş yıl oldu ama bazen sanki yeni olmuş gibi geliyor. Gerçekten çok yakındık."

Cami göğsüme bir öpücük konduruyor ama beni rahatlatacak boş sözler söylemiyor.

"Yine de Nikolai için mutluyum. Bunu tanıdığım herkesten daha çok hak ediyor."

Geri çekildi ve bana sert bir bakış attı. "Ben baş ağrısı mıyım?" Ses tonunda bir ısırık yok, bu yüzden şaka yaptığını biliyorum. "Ve sen bana bir bebek bakıcısı mı buluyorsun?"

"Telefonda konuşmak istemedim. Nikolai'ye yüz yüze söylemek istedim, bu yüzden beyaz bir yalan söyledim."

"Neden yüz yüze? Az önce sana telefonda evleneceğini söyledi."

Cevap vermeden önce onu tekrar göğsüme çekiyorum, "Münzevi bir hayat yaşadığım için benim için endişeleniyor ve ona senden bahsettiğimde yüzündeki ifadeyi görmek istiyorum."

Bana güzel bir gülümseme veriyor. "Demek bu Pazar düğüne gidiyorsun?"

"Düğüne gidiyoruz," diye düzeltiyorum. "Onu kandırmadığının canlı kanıtı olarak sana orada ihtiyacım var."

"O zaman ben de tedarik işine geliyorum. Onaylamadığım bir elbiseyi bana almana izin vermem mümkün değil."

"Tamam," diye kabul ediyorum. "Ama emirlerime harfiyen uyacaksın."

Başını sallıyor ve parmak uçlarına kalkarak bana hızlı bir öpücük veriyor. "Elbise almak için alışverişe çıkmadan önce normal bir kıyafet almalıyım çünkü her gün şort giymekten bıktım."

Ellerimi kışına indirip onu sıkıca kavriyorum. "Şortlu kışını seviyorum."

Yüzlerimiz bir santim ayrılana kadar eğildim, ama ağzını alamadan, "Bu seferlik kontrolü bana bırakır mısın?" dedi.

"Ne için?"

"Seks."

Kaşlarım kalkıyor ama sonra başımı sallıyorum.

Kollarımdan kurtulup yatak odasından dışarı fırlıyor, ancak birkaç saniye sonra mutfaktan bir sandalye taşıyarak geri dönüyor.

Sandalyeyi yatağın ayak ucuna yerleştiriyor, sonra da "Otur" diye emrediyor.

Beni ilgilendiren hiçbir konuda kimseye kontrol hakkı vermedim ama Cami için bir istisna yapacağım.

Sandalyeye oturuyorum, sonra bir kaşımı kaldırıyorum. "Şimdi ne olacak?"

"Bir yerlerde ip var mı?" "İp mi?" Başımı sallıyorum. "Neden?"

Bana baştan çıkarıcı bir bakış attı. "Seni dizginlemek istiyorum."

Kısıtlanmak konusunda ne hissettiğimi bilmiyorum.

"Spor çantasında fermuarlar var" demeden önce uzun bir süre ona baktım.

"Harika!"

Cami beni bağlama fikrinden çok mutlu görünüyor. Fermuarları kapıp yaklaşırken gözlerim ona kayıyor.

"Kollarınızı sandalyenin arkasına koyun lütfen," diye tatlı tatlı soruyor. İsteksizce emrini yerine getiriyorum.

Bileklerime bir fermuar bağladıktan sonra bir tane daha bağladı.

Önümde diz çöküp bileğime uzandığında başımı sallıyorum. "Hayır."

Birkaç saniye bana baktı, sonra başını salladı. "Tamam, bacakları değil ama ben söyleyene kadar hareket edemezsin."

"Tamam," diye kabul ediyorum, hâlâ ona şüpheli bir bakış atıyorum.

"Seni öldüreceğimden endişeleniyormuş gibi bakmayı kes." "Oh, güven bana, bu konuda endişeli değilim."

"Sana işkence etmeyi planlıyorum."

Gözlerim ona dikildi. "Bu düşündüğüm şey olsa iyi olur."

Yüzünde gergin bir ifade belirliyor. "Aptalca olabilir ama hep denemek istediğim bir şeydi. Eğer kendimi rezil edersem, gördüğün en seksi şeymişim gibi davran."

"Cami," diye mırıldandım, "sen hayatımda gördüğüm en seksi şeysin. Rol yapmama gerek yok."

"Tamam." Yaklaşıyor, ağzıma bir öpücük konduruyor, sonra tekrar geri çekiliyor.

Tişörtünü ve şortunu yavaşça çıkarışını izliyorum. Son iki haftadır onu her gün çıplak görmeme rağmen, bu manzara hiç eskimiyor.

Yatağa sürünerek girdiğinde sikim sertleşiyor. Yastıkları kabartıyor ve sırt üstü yatmadan önce üst üste koyuyor, bacaklarını açıyor ve bana amını ve göğüslerini tam olarak görmemi sağlıyor.

Onu cesaretlendirmek için "Bunu kesinlikle onaylıyorum," diyorum.

Cami gözlerini benden ayırmadan parmaklarını sağ göğsünün üzerinde gezdiriyor, sonra da meme ucunu sıkıyor.

Tanrım, bu çok ateşli.

Diğer eli karnından aşağıya ve bacaklarının arasına kayıyor ve kadınının kendisiyle oynamaya başlamasını izliyorum.

Sessizce izleyemeyince, "Meme ucunu çimdikle." diye emrettim.

Tartışmadan itaat ediyor ve bana istediğimi veriyor. Bir parmağını içine sokmak üzereydi ama ben "Dur. Sadece benim sikim içine girecek. Klitorisine fiske vur."

Ellerini vücudunun üzerinde görmek bir sonraki seviye erotik ve fermuarlara karşı zorlanmaya başladım.

Sonra inliyor.

Göğüslerine masaj yapmaya ve klitorisini çalıştırmaya devam ederken hareketleri aceleye gelir. Dudakları ayrılıyor ve kirpikleri iniyor.

Sikeyim.

Bölüm 24

Cami

Max'in tahrik olduğunu görünce daha sert inliyorum ve orgazmım vurmakla tehdit edene kadar klitorisimi fiskeliyorum.

"Boşalacağım," diyorum, odada oluşan yoğunluktan nefesim kesilmiş bir halde.

Bir saniye sonra fermuarın koptuğunu duyuyorum ve Max kendini bana doğru fırlatıyor. Pantolonunun fermuarını açıyor, sikini çıkarıyor ve öyle bir güçle bana çarpıyor ki yemin ederim onu karnımda hissedebiliyorum.

Evet. Lanet olsun. Ateşli.

"Tanrım," diye soluyorum ve sonra yorganı tutup hayatımı kurtarmak için tutunmak zorunda kalıyorum.

"Sakin boşalayım deme," diye homurdanıyor acımasız hamleleri arasında.

Tenlerimizin birbirine çarpma sesi etrafımızda yankılanıyor ve tek yapabildiğim gözlerinin içine bakmak. Max'in eli kalçamı kavırıyor ve beni daha sert sikiyor.

İçimden inleme sesleri dökülüyor ve yalvarıyorum,

"Lütfen." Başını sallıyor. "Sakin buna cüret etme."

Vücudum kontrolsüzce titremeye başlıyor ve hıçkırıklara boğuluyorum.

Bu şimdiye kadar yaptığım en yoğun seks. Vay anasını.

"Gel," diye kükrüyor Max beni tekrar tekrar doldururken. Vücudu geriliyor ve orgazmım şiddetle içimden geçerken,

o da aynı sertlikte gelir.

Zevkimizi aynı anda bulurken gözlerimiz kilitli kalıyor ve bu anı güneşin yüzeyinden daha sıcak hale getiriyor.

Max sikini içime sokarken sert bir homurtu çıkarıyor, sonra üstüme yığılıyor, vücut ağırlığı beni yatağa itiyor.

"Tanrı aşkına, kadın," diye mırıldanıyor nefesleri arasında. "Bu çok erotikti."

Onun övgüsü beni güvenle dolduruyor ve kendimi güzel hissetmemi sağlıyor.

"Öyle mi?"

Başını kaldırıp başını sallıyor. Gözlerimiz kilitleniyor ve ciddi olduğunu görebiliyorum: "Vücudunda bir sorun olduğunu ya da seni çekici bulmayacağımı düşünmeyi bırakmalısın. Sana kafayı takmış durumdayım Cami."

Sözleri kalbimin derinliklerine işliyor ve duygularım göğsümde kabarıyor. Gözlerimin arkasında yaşlar oluşmaya başlıyor ve ben onları kırpmaya çalışıyorum. "Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etme, bebeğim." Ağzıma hızlı bir öpücük kondurdu. "Sana sadece gerçeği söylüyorum."

Kollarını altıma sokup bana sıkıca sarılıyor ve daha önce hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Tanrım, beni çok mutlu ediyor. Birlikte geçirdiğimiz zamanın hiç bitmemesini diliyorum.

Bir süre sonra duygusal an geçti ve "Bana fermuarlardan nasıl kurtulduğunu göstermelisin" dedim.

"Yarın," diye mırıldanıyor saçlarıma karşı, sonra iç çekerek uzaklaşıyor. "Şimdi giyinmelisin, böylece alışverişe gidebiliriz."

Yataktan fırlıyorum ve Max'in kıkırdamasına neden oluyorum. Aceleyle banyoya gidip hızla temizleniyorum ve ellerimi yıkıyorum. Aynada saçımı kontrol ettikten sonra aceleyle yatak odasına geri dönüyorum.

Bir kot pantolon ve bir tişört giyerek, kumaşın arasından görünen meme uçlarıma bakıyorum. "Bu işe yaramayacak ve şimdi beni neden bu kıyafetlerle sevdiğini anlıyorum."

Max çantadan elbise gömleğini çıkarıp bana uzatıyor. "Bunu tişörtün üzerine giy. Kimse benim olanı göremez."

"Çok sahiplenici," diye mırıldanıyorum kumaşı silkip ortamdan bağlarken.

"Evet, bunu hatırlasan iyi edersin. Göğüslerine baktığı için rastgele bir adamı öldürmemi istemiyorsan, vücudunu kapalı tutacaksın."

Başımı deli adamıma sallayıp yatak odasından çıkarken onu takip ediyorum. "Ayrıca daha fazla tuvalet malzemesine ihtiyacım var. Ve biraz makyaj malzemesine. Ve bir saç kurutma makinesi harika olurdu."

"Ne istersen bebeğim," diye mırıldanıyor, kapıyı arkamızdan kilitlerken beni gerçekten dinlemiyor.

"Bu durumda, kabinde bir televizyon da istiyorum." "Tamam."

"Beni dinliyor musun?" diye sormak için durakladım.

Cipin kapısını açarken gözleri bana kayıyor. "Evet. Tuvalet malzemeleri, makyaj malzemeleri, saç kurutma makinesi ve televizyon istiyorsun."

"Oh. Tamam." Arabaya binmeden önce ona bir öpücük gönderiyorum.

Neyse ki, en yakın kasabaya yolculuk uzun sürmüyor çünkü daha önce yaptığımız tüm sürüşlerden sonra SUV'den yoruldum.

"Ne zaman araba kullanmaya ara vermek istersen, ben devralabilirim," diye tekrar teklif ediyorum.

Max sadece başını sallar.

"Kontrol sorunlarınızın bir nedeni var mı?"

Önündeki yola dönmeden önce gözlerini kırptırıyor. "Hayır, ben böyleyim işte."

Başımı sallıyorum ve yolun kenarındaki güzel doğaya bakıyorum. "Bu arada, fermuarlı bağlardan kurtulmadan önce iznimi beklemedin."

Bir kıkırdama çıkardı. "Senin iznini beklememin imkanı yoktu."

Sadece iki haftadır onunla bir ilişki içindeyim ve kendime olan saygımı o kadar artırdı ki neden onun için yeterince iyi olmadığımı düşündüğümü merak ediyorum.

Kasabaya giren Max bir park yeri bulur ve ardından "Her zaman yanımda kal" emrini verir.

"Bana söyleyip durmana gerek yok. Ne yapacağımı biliyorum."

Cipten indik ve elimi tutması için ona uzattım. Parmaklarımızı birleştirdik ve normal bir çift gibi kaldırımdan aşağı inerek giyecek düzgün bir şeyler alabileceğim bir mağaza aramaya başladık.

Karşıma çıkan ilk mağazada çoğunlukla gündelik kıyafetler var ve ben iki çift kot pantolon ve dört bluz bulmayı başarıyorum.

Ben de bir çift yüksek topuklu ayakkabı alıyorum ama ödeme yapmak istediğimde Max, "Kredi kartını bir kenara koy" diyor.

Bunu mağaza görevlisinin önünde tartışmak istemediğim için hesabı ödemesine izin veriyorum ama mağazadan çıkar çıkmaz "Neden dediniz?" diye soruyorum.

"nk banka hesaplarınız üzerinden sizi takip edebiliyorlar" diye açıklarken ses tonu ciddiye. Yüz hatları biraz yumuşuyor ve kolunu omuzlarıma doluyor. "Ve çünkü istiyorum."

Yüzümde mutlu bir gülümsemeye onun yanına yaklaşıyorum. "Sen çok mkemmelsin. Aslında bu biraz korkutucu."

"Neden korkutucu?"

Yüzüne bakıyorum. "nk kimse mkemmek değildir. Bombanın düşmesini bekliyorum."

"Suikast olmam yeterince büyük bir bomba değil miydi?" "Kahretsin, bunu unutmuşum," diye kıkırdıyorum.

"şimdi daha iyi hissediyorum."

Ağzımdan çıkan saçmalıkların yarısına inanamıyormuş gibi başını sallıyor.

Max'in düğün için bir takım elbise alması için bir erkek mağazasında duruyoruz ve sırf bir gösteri yapabilmek için ona birkaç tane denetiyorum. Adam rahatlıkla model olabilir.

Max gözlerinin açık yeşilini ortaya çıkaran kömür rengi bir takım elbisede karar kıldıktan sonra, alışveriş gezisine devam etmeden önce çantaları bagaja koymak için SUV'ye geri dönüyoruz.

"Resmi kıyafetlerin satıldığı bir mağaza göremiyorum," diye endişemi dile getiriyorum.

Max şakağıma bir öpücük kondururken beni bir markete çekiyor. "Elbiseyle ben ilgilenirim."

Ona gözlerimi deviriyorum. "Nikolai üzerinde iyi bir izlenim bırakmam gerekiyor, çünkü o senin tek arkadaşın."

"Sadece bana güven. Sana en güzel elbiseyi alacağım." Tuvalet malzemeleri reyonunu işaret ediyor. "İhtiyacın olanı al."

Şampuan ve saç kremi şişelerini elime alıyorum ve "Parfümüm bile yok. Belki de kulübede kalmalıyım. Orada olduğumu kimse bilmez. Tek başıma iyi olurum."

Max başını sallıyor ve beni uyaran bir bakış atıyor.

"Benimle geliyorsun. Gözümün önünden ayrılmana izin vermeyeceğim."

İhtiyacım olan her şeyi aldım ve atıştırmalık reyonuna doğru yürürken "Nikolai ne iş yapıyor?" diye sordum.

"Bu daha az kamuya açık bir yer için bir hikaye."

En sevdiğim kraker ve cipsleri yerken kaşlarım havaya kalkıyor. "Seninle aynı mı?"

Max sadece başını sallıyor ve bir adam koridorda yürürken, sanki beni adamın görüşünden saklamaya çalışıyormuş gibi önüme geçiyor.

Tanrım, onun bu sahiplenici yanını seviyorum.

İçimi çektim çünkü Max'le aramda işler yolunda gitmezse mahvolurum. Hiçbir erkek onun eline su dökemez.

Bölüm 25

Maksimum

"Elbisenin orada olacağından emin misin?" Cami onuncu kez soruyor.

"Rahatla bebeğim," diye mırıldanıyorum telefonumda mesaj olup olmadığını kontrol ederken. "Elbisen zaten orada."

Birden gözleri açıldı. "Her ş e y i unutmuşum. Nikolai'nin ne iş yaptığını bana söylemedin."

Unutmadım. Mümkün olduğunca ertelemeye çalışıyordum.

Cami şu ana kadar hiçbir şeyden korkmadı. Umalım da şanslı serim devam etsin.

"Nikolai'nin soyadı Vetrov," diyorum elini uzatırken. "Ailesi kanlı elmas kaçakçıları."

"Elmaslar mı?"

Kadınım sadece bu kelimeyi duyması için güven.

Bir kahkaha attım. "Elmasları karaborsada satıyorlar.

"Tamam. Düşündüğüm kadar kötü değilmiş."

"Dahası da var."

Gözleri merakla açılır.

"Nikolai'nin kuzeni Bratva'nın başı Viktor Vetrov. Vaftiz babası Aziz Monarch'ın müdürü ve amcası da emekli olmasına rağmen gelmiş geçmiş en iyi suikastçı. Ben onun rekorunu asla kıramadım."

"Tanrım. Birdenbire suçlulardan oluşan büyük bir ailen olmadığına sevindim."

"Onlar benim ailem. Ben de Bratva için çalışıyorum Cami." "Beni engereklerin inine götürüyorsun," diye iç geçiriyor. "Hadi Umarım iyi bir ilk izlenim bırakırım."

"Sana zarar vermezler. Vetrovlar kadınlara zarar verilmesini onaylamaz. İzin vermedikleri tek şey bu."

Güzel yüzünü bir rahatlama kaplar. "Tanrı'ya şükür. Yine de orada suç işlememiş tek kişi ben mi olacağım?"

Çaldın. Kalbimi çaldın.

Yavaşça başımı sallıyorum. "Ama orada güvende olacaksın. Ayrıca St.

Monarch's, Vetrovs adası sizin için en güvenli yer."

Pilot alçalmaya başladığımızı anons ediyor ve Cami pencereden dışarı bakıyor. Eli benimkini kavlıyor ve sıkıca tutuyor.

Daha önce uçmayı sevmediğini öğrenmiştim.

Elimi çeviriyorum ve parmaklarımızı birleştiriyorum. "Bu arada, sana mor bir elbise aldım."

"Ne?" diye soluk soluğa kalır. "Şaka yapıyorsun, değil mi?" "Sanırım kumaş şifon," diye ekliyorum.

"Aman Tanrım, Max. Moda anlayışı olan hiç kimse şifon giymez."

St. Monarch'tan kiraladığım özel jet adaya iniş yaptı. "Şaka yapıyordum. İnerken dikkatini dağıtmak istedim."

Yüz hatlarını rahatlama kaplıyor ve göğsümü tokatlıyor. "Kıyafetler hakkında asla şaka yapma, özellikle de

elbiseler."

Uçak durduğunda emniyet kemerlerimizi çözüp ayağa kalkıyoruz. Cami kapıya doğru yürümeden önce geriniyor. Onun elini tutarak uçaktan çıkıyoruz.

Nikolai yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bekliyor ve ona kardeşçe sarılabilmek için Cami'nin elini bırakmak zorunda kalıyorum.

"*Blyad*, seni görmek güzel," diye kıkırdıyor. "Çok uzun zaman oldu."

Geri çekilip kolumu Cami'nin beline doladım ve "Cami, Nikolai ile tanış. Seni korumamın nedenlerinden biri de o."

Ona elini uzatırken gözleri açılıyor. El sıkıştıklarında, "Sizinle tanışmak bir zevk. Max bana sizden çok bahsetti."

"Öyle mi?" Nikolai'nin keskin bakışları Cami ile benim aramda gidip geliyor. "Bayan DuBois'nın bize katılacağından bahsetmemiştiniz."

"Evet, o konuda. Konuşmamız gerek."

Nikolai ağaçların dizildiği bir sırayı işaret ediyor. "Uçuşun nasıldı?" Nikolai sorar.

"İyi idi. Sinirlerin nasıl?"

Bir kıkırdama çıkarır. "Sabrımın ne durumda olduğunu sorsanız daha iyi olur. Sadece yüzüğümü Abigail'in parmağına takmak ve kutlamayı bitirmek istiyorum."

Arkadaşıma iyice bakıyorum ve ne kadar mutlu olduğunu görünce sırtını sıvazlıyorum. "Hayatını paylaşabileceğin birini bulmana sevindim."

Evine ulaşmak için takip ettiğimiz bir yol var. İki katlı kütük kulübe, adanın yarısını kaplayan ormanın içinde yer alıyor.

Kendime ait bir adada emekli olma hayalim Vetrovs'un adasından ilham alıyor. Orayı ilk ziyaret ettiğimde aşık olmuştum.

"İçeri gel," diye davet ediyor Nikolai. "Abigail annemle birlikte ana evde. Törenden sonra onunla tanışacaksın."

Oturma odasında oturuyoruz ve Cami modern dekora bakarken Nikolai'nin gözleri bize dikiliyor.

Yüzünde bir şok ifadesi belirir ve sonra şöyle der: "Tanrım, bu düşündüğüm şey mi?"

Bir nefes veriyorum ve Cami'nin elini elime alarak arkadaşşıma başımı sallıyorum. "Evet."

Bir şok dalgası daha onu sarar. "Lanet olsun, Maxim. Sen ciddi misin?"

Gözlerindeki endişeyi görünce onu rahatlattım, "Benim bir suikastçı olduğumu biliyor. Her şeyi biliyor."

Nikolai'nin bakışları Cami'ye kayıyor. "Ve bu senin için sorun değil mi?"

Boğazını temizliyor. "Benim için sorun olmasa da bir şey değişecek değil ya. Değil mi?"

Arkadaşımanın alnında bir çatıklık oluşuyor ve ben de hemen açıklıyorum: "Çıldırmadı ve çıldırmayacak da." Cami'nin kişiliğini Nikolai'ye açıklamak gerçekten zor. "Drama yapmaz."

Bu da kulağa doğru gelmiyor.

"Max'in söylemeye çalıştığı şey, siz etrafta dolaşıp masum insanları öldürmediğiniz sürece benim için her şey yolunda.

Yaptığınız şeyin kabul edilebilir olduğunu söylemiyorum ama yargılamayacağım da. Beni yargısız bölge olarak kabul edin. Ben İsviçre'yim."

Nikolai başını öne eğer ve Cami'ye aklını kaçırmış gibi bakar.

"Alışması biraz zaman alıyor. Rahatlayabilirsiniz. Cami ile ne görüyorsanız onu alırsınız."

"Maurice biliyor mu?" diye sorar.

"Henüz değil," diye cevaplıyor Cami. "Babamın şu anda uğraşması gereken çok şey var ve onunla konuşma fırsatım olmadı."

Nikolai kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Yani onun baş ağrısı olduğunu söylediğinde, bu saçmalık mıydı?"

Başımı sallayarak kıkırdadım. "Sana telefonda söylemek istemedim."

"Ve ikiniz de bu ilişki konusunda ciddi misiniz?"

Tanrım, sanki bir ebeveyn tarafından sorguya çekiliyormuşum gibi hissediyorum.

"Durum ciddi." Nikolai ile yalnız kaldığımda daha fazla ayrıntıya gireceğim.

"Tuvalet nerede?" Cami soruyor.

"Koridorun sonunda, solundaki ilk kapı," diyorum. Onun uzaklaşmasını izliyorum ve kapının kapandığını duyduğumda Nikolai ile gözlerimi kilitliyorum. "O benim için doğru kişi. Sadece onunla konuşmadan önce doğru zamanı bekliyorum."

"Onu seviyor musun?" Nikolai'nin bakışları yüzümde cevap ararken daralıyor.

Başımı sallamadan önce birkaç saniye bekliyorum, kelimeleri yüksek sesle söylemeye tam olarak hazır değilim.

Arkadaşımla yüzüne bir gülümseme yayıldı ve ayağa kalktı. Beni kucakladı. "Bunu duyduğuma ne kadar sevindiğimi bilemezsin."

Ayrıldık ve ona güven verici bir bakış attım. "Beni anlıyor, Nikolai. Birbirimizin tamamen zıttıyız ama bir şekilde mükemmel uyum sağlıyoruz."

"Anlıyorum. Abigail ve benim için de aynı şey geçerli." Omzumu okşadı.

Bu anı yaşarken, "Eğer benim hayır duamı almak istiyorsan, aldın. Umarım Abigail'le olan geleceğin kutsandır."

Duygusal bir an için yüz hatlarını gerginleştiriyor. "Teşekkürler, kardeşim."

Tuvaletin kapısının açıldığını duyuyoruz ve saniyeler sonra Cami oturma odasına geri geliyor. Yanıma oturdu ve bana gergin bir gülümseme verdi.

"Rahatlayabilirsin," diye kıkırdıyorum. "Nikolai'nin sorgulaması bitti."

"Sorgulama, kışımın kenarı," diye homurdanıyor.

Bölüm 26

Cami

Adaya geldiğimizden beri Max görmeye alışık olduğum kadar temkinli değil. Nikolai'nin yanındayken rahatlamış görünüyor, bu da bana birbirlerine ne kadar güvendiklerini gösteriyor.

Nikolai'nin ailesi ve müstakbel geliniyle tanıştıktan sonra Max beni gelinliğimi giyebilmem için o gün kullanacağımız misafir odasına götürüyor.

Dürüst olmak gerekirse, Max'in moda anlayışına pek güvenmiyorum, bu yüzden bana aldığı elbiseyi görmek için biraz endişeliyim.

Yatak odasına girer girmez gözlerim giysi çantasına kilitleniyor ve ona doğru bir hamle yapıyorum. Fermuarı indiriyorum, sonra kaşlarım havaya kalkıyor ve nefesim kesiliyor.

Açık yeşil ipek elbiseyi çıkardığımda nutkum tutuldu.

Max'in gözlerinin üzerimde yandığını hissedebiliyorum, "Gözlerinle uyumlu olacağını düşündüm. Onaylıyor musun?"

Başımı sallıyorum ve beni sürekli şaşırtan adama gülümseyerek, "Muhteşem," diyorum.

Kaybedecek zamanım olmadığı için hızla kıyafetlerimi çıkarıyorum ve elbisenin ipek kumaşının başımın üzerinden akmasına izin veriyorum. Max yaklaşıyor ve çıplak omzuma bir öpücük kondurmadan önce yan tarafımdaki fermuarı çekiyor.

Kumaş yakamın altından dalgalar halinde düşüyor. Göğüs dekoltesi yok ve sert meme uçlarım görünmüyor.

Max aklımdan geçenleri okumuş olmalı çünkü bir elini kaldırıp parmaklarını sol göğsümün üzerinde gezdiriyor. "Gardırop arızası olmayacağından emin oldum."

Benden bir kıkırdama kaçıyor. "Hiç şaşırmadım."

Benim sahiplenici suikastçım.

Gece çantamızdan makyaj malzemelerimi almadan önce bazı kırışıklıkları düzeltmek için avuçlarımı ipeğin üzerinde gezdiriyorum.

Ben makyajımı tazelerken, Max takım elbisesini giyiyor. Bir çift olduğumuzu tekrar fark ettiğimde aynaya bakmaya devam ediyorum.

Bazen her şey çok hızlı oluyormuş ve hiçbir şey üzerinde kontrolüm yokmuş gibi geliyor. Bazen de Max'i hayatım boyunca tanıyormuşum gibi hissediyorum.

Ona tamamen aşık olmamak için kendimi zor tutuyorum. Ona tüm kalbimi vermemi engelleyen tek şey, tehdit ortadan kalktığında Max'in gideceği gerçeği.

Sosyeteye geri döneceğim, ancak umarım Papa spot ışıklarından emekli olmamı ve fotoğrafçılık hobimin peşinden gitmemi kabul eder.

Ve Max insanları öldürmeye devam edecek.

Bir de diğer sorun var. Babam Max'le romantik bir ilişki yaşadığımı öğrenince kalp krizi geçirecek.

İlişkimizi kabul etse bile Max yine de kendi dünyasına geri dönecek.

Elbette, birkaç kez bu ilişkide uzun soluklu olduğumuzu ima eden bir şeyler söyledi ve ciddi olmadığı bir şeyi asla söylemediğini biliyorum. Ama ilişki yaşamadığını da biliyorum.

Onun olduğumu söyleyip duruyor ama bu sonsuza kadar anlamına gelmiyor.

Tanrım, kiminle birlikte olduğunu ve isimlerini bile hatırlayamıyor. Doğası gereği yalnız bir kurt.

Seçimler bir hafta içinde. Ondan sonra babam eve dönmemi istiyor. Max'e artık gerek kalmayacak çünkü SGPM'den - Başbakanın Güvenlik Grubu - koruma alacağız.

Max'in beni terk edeceğini düşündüğümde göğsümde bir panik parlaması oluyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor aniden ve beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor.

Başımı sallarken onu rahatlatmak için gülümsüyorum. "Düğünlerde duygusallaşmaya meyilliyimdir."

Max ile günün tadını çıkarabilmek için endişelerimi derinlere gömüyorum.

Tuvalet masasının yanındaki tabureden kalktığımda, arkamda durmaya geliyor.

Kumaşı bacaklarımdan yukarı çekmeye başlıyor ve kaşlarımı çatarak, "Bunun için zamanımız olduğunu sanmıyorum" diyorum.

Külotumu tutup cebine sokmadan önce çekip çıkarıyor. "Elbisenin altına bir şey giymenden hoşlanmıyorum."

Oh.

Onunla yüzleşmek için arkamı döndüğümde ısı karnımdan geçerek kalçalarımın arasında birikiyor.

Bir elini çeneme götürüyor ve dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Ve bana kolay erişim sağlayacak."

Kulağın hoş geliyor.

Elimi tutup parmaklarımızı birleştirmeden önce bana bir öpücük daha veriyor. Max'le birlikte misafir odasından çıkarken ona bakıp yakışıklı yüz hatlarını inceliyorum.

Bu adamla sonsuza dek birlikte olmak istiyorum.

Bir merdivenden inip ana malikaneden çıkıyoruz. Neyse ki, takip edebileceğimiz parke taşlı bir yol var çünkü yüksek topuklu ayakkabılar giyiyorum ve kum ve çimen üzerinde yürümek zorunda kalsaydım muhtemelen kığımın üstüne düşerdim.

Tören ağaçlarla çevrili bir açıklıkta düzenleniyor. Beyaz gül yapraklarıyla kaplı koridorun her iki yanında beyaz Tiffany sandalyeler yer alıyor.

Max beni ikinci sıraya götürürken "Çok güzel," diye fısıldıyorum. Diğer konuklara bakıyorum ve hepsinin suç dünyasına dahil olup olmadığını merak ediyorum.

Muhtemelen.

Max elimi tutuyor ve kalçasının üzerine koyuyor. Hiç de gergin görünmeyen Nikolai'ye gülümsüyor.

Nikolai'nin büyükbabası ve babası onunla birlikte önde duruyor ve piyano notaları havayı doldurduğunda, Abigail'in koridorda yürüyüşünü izlemek için hepimiz koltuklarımızda dönüyoruz.

Max'e, "Çok zarif," diye mırıldandım.

Nikolai'nin büyükbabası Cillian nikâhı kıyıyor ve damat ile gelin önünde duruyor,

"Bunu kısa ve tatlı yapmam söylendi." diyor. Diğer konuklar kıkırdarken dudaklarım kıvrılıyor.

Cillian duraksıyor ve Abigail'i işaret ediyor. "Vay canına, hepimiz torunumun kapmayı başardığı bu güzel geline bakmak için bir dakikamızı ayırabilir miyiz?"

Abigail'den kahkahalar yükselirken, hepimizin gelinliğine hayran kalabilmesi için bir daire çiziyor.

Birden Max seslenir, "O senin için fazla güzel, Nikolai."

Gözlerim yanımdaki adama takılıyor ve onun kendi türünden biri olduğu için rahat ve huzurlu oluşunu içime çekiyorum.

Ona baktığımı fark ediyor ve kolunu omuzlarıma doluyor. Yanına yaslanmam için beni daha yakına çekerek fısıldıyor: "Bugün benimle geldiğin için teşekkür ederim."

Tören devam ediyor ve Nikolai ile Abigail karı koca ilan edildiklerinde evrene bir dilek gönderiyorum, belki de Max ile benim aramda bir şeylerin yolunda gitme ihtimali vardır.

Çoğu kadın gibi ben de evlenmeyi hayal ettim ama hiçbir zaman doğru kişi olarak gördüğüm bir erkek olmadı - Max'e kadar.

Herkes ayağa kalktığında beni ayağa kaldırıyor ve bir kolunu belime doluyor. Daha yakına eğilerek, "İyi misin?" diye sordu.

Hemen başımı salladım ve ona gülümseyerek, "Çok güzel bir törendi," dedim.

Başını eğiyor ve birkaç saniye boyunca bana bakıyor, gözleri benimkileri arıyor. "Sanki benden bir şey saklıymuşsun gibi geliyor."

Elimi göğsüne yaslayarak gülümsememi genişletiyorum. "Ben iyiyim, Max. Bir sorun yok. Hadi herkesi resepsiyona kadar takip edelim."

Bir kez daha endişelerimi derinlere bastırıyor ve kutlamaya odaklanıyorum.

Adadan ayrıldıktan sonra duygularımı gözden geçirmek için biraz zaman ayıracağım ve ileride nasıl davranacağıma karar vereceğim.

Bölüm 27

Maksimum

Nikolai'nin düğününe katılmak rahat bir nefes aldırdı.

Arkadaşımla tekrar görüşmek güzeldi.

Ama aynı zamanda Cami ve benim yaşadığımız balonu da patlattı.

içinde.

Düğünden önce kendimizi gerçeklikten soyutladık. ve birbirlerinin içinde kayboldular. Ama şimdi gerçeklik kapıyı çalıyor ve işler yakında değişecek.

Gelecek hafta Maurice Fransa Başbakanı olacak ve ben de Cami'yi Fransa'ya geri götürmek ya da kaçırmak zorunda kalacağım.

Onu kaçırmaya meyilliyim ama onu babasından koparmak bana hiç iyi gelmeyecek.

Tanrım, Maurice asla onay vermez. Kızını seven akıllı başında hiçbir baba onun bir suikastçıyla çıkmasını kabul etmez.

"Max, başlıyor," diye sesleniyor Cami kabinin içinden.

SUV'nin yağ değişimi gerekiyordu, bu da beni bir süre meşgul etti.

Kabine girerken, "Ellerimi yıkayayım." dedim.

Parmaklarımdaki kiri temizlerken televizyonun sesinin yükseldiğini duyuyorum.

Olivier De Rothschild karşı tarafa karşı bir başkanlık tartışması yapmaktadır ve Maurice onu desteklemek için oradadır.

Ellerimi kuruluyorum ve oturma odasına geri dönüp Cami'nin yanına oturuyorum.

Politikaya hiç ilgim yok ama Cami babasını görebilmek umuduyla münazarayı izlemek istiyor.

Yanıma sokuluyor ve bir torba krakeri yaklaştırarak bir tanesini ısıyor.

Spiker adayların geçmişinden ve bugün nelerin tartışılacağını düşündüğünden bahsediyor. De Rothschild'in daha fazla oy almak için Maurice'in daha yeşil bir ülke için bastırmasını kullanacağından bahsediyor.

Daha on dakika bile olmadı ve ben sıkıldım.

Cebimden telefonumu çıkarıp e-postalarımı ve banka hesaplarımı kontrol ettikten sonra St. Monarch'ın veri tabanına giriş yapıyorum.

Cami aniden bacağımı tutuyor ve heyecanla "İşte orada" diyor. Televizyona bakarken kaşlarını çatıyor. "Ona o takımı giymemesini söylemiştim. Açık gri onu yaşlı gösteriyor."

Cami'ye yönelik tehdit hakkında herhangi bir bilgi bulunup bulunmadığını kontrol ederken bakmaya bile zahmet etmiyorum.

Talep yeni bir şey olmadığını gösteriyor, ancak panomdan çıkmadan önce bir mesaj yükleniyor.

İstenen bilgi bulundu.

Telefonum çalmaya başlıyor ve St. Monarch'tan gelen numarayı görünce koltuktan kalkıp cevap veriyorum, "Ben Levin."

"Bay Levin," diyor Müdür Koslov. "Bu bilgiyi size özel bir telefonla veriyorum çünkü zaman açısından çok önemli ve siz de benim vaftiz oğlumun en iyi arkadaşısınız."

"Ne buldun?"

"Hedef artık Camille DuBois değil, Maurice DuBois. Bugün."

Yüce İsa.

"Suikast kime verildi?" Ben soruyorum. Suikastçının kim olduğunu bilmek bana olayın ne zaman ve nasıl gerçekleşeceğini söyleyecektir. Hepimizin kendi kişisel markası var.

"Size bu bilgiyi veremem. Acele etmenizi öneririm."

"Teşekkür ederim."

Aramayı sonlandırıyorum ve oturma odasına geri dönüyorum, Maurice'in numarasını çevirirken gözlerim televizyona kilitleniyor. Arama bağlanıyor ama telesekretere düşene kadar çalmaya devam ediyor. "Ben Max. ık oradan."

Başka bir şey söylemiyorum, onun yerine numarayı tekrar arıyorum.

Televizyon ekranında Maurice ve De Rothschild'in merdivenlerden sahneye doğru yürüdüklerini ve tüm destekçilerine el salladıklarını görüyorum. Rothschild podyumun arkasındaki yerini alırken Maurice'in kenarda durduğunu izliyorum.

Sikeyim.

"Telefonuna cevap ver," diye homurdanıyorum aralıksız alan zil sesini dinlerken.

Maurice elini cebine atar ve hat kesilir.

Tekrar denediğimde, arama doğrudan sesli mesaja düşüyor.

"Kimi aramaya çalışıyorsun?" Cami soruyor, gözleri televizyonla benim aramda gidip geliyor. "Sorun nedir?"

Tanrım. Zaman yok.

Kalp atışlarım hızlanıyor ve kameralar Maurice'in üzerindeyken lanet olası suikast gerçekleşirse diye Cami'yi televizyondan uzaklaştırmaya çalışarak, "Bana bir bardak su getir lütfen," diyorum.

Bana kaşlarını çatıyor ve ayağa kalkarken gözleri televizyon ekranına kayıyor.

Belirgin bir silah sesi duyuyorum ve ileri atılıyorum. Cami'yi tuttuğum gibi kameralar sahnenin yanına doğru sallanıyor.

Kalabalıkta bir kargaşa kopar ve spiker "Ateş edildi!" diye bağırır.

Cami'nin yüzünü göğsüme bastırıyorum ve şokun vücudunu nasıl titrettiğini hissediyorum.

"Senatör Maurice DuBois vuruldu," diye bağırıyor spiker. "Aman Tanrım! Biri kalabalığın arasından ateş etti. Tam bir kargaşa var."

Maurice, seni aptal. Telefonuna cevap vermeliydin!

Göğsüme yaslanmış donup kalmış Cami'yi tutarak uzaktan kumandaya uzanıyorum ve televizyonu kapatıyorum.

"Hayır," diye fısıldıyor.

Onu oturmaya zorladım ve önünde çömeldim. Ellerimle yüzünü çerçevelediğimde, dehşetin inançsızlıkla savaştığını görüyorum. Benden uzaklaşıyor ve başını sallamaya başlıyor.

"Ne oldu?" diye soluk soluğa soruyor. Gözleri benimkilerle birleşiyor ve dehşet gözbebeklerini karartırken yüz hatları ıstırapla geriliyor. "Hayır. Bana öyle bakma." Başını sallamaya başladı. "Hayır, böyle bir şey olmayacak. Bu bir hata."

Yanına oturmak için hareket ediyorum ve kolumu omuzlarına dolayarak onu göğsüme çekiyorum.

Vücudu titriyor ve sonra soruyor: "Az önce ne oldu?"

"Baban vuruldu," diyorum Cami'ye, lafı dolandırmadan.

"Hayır," diye tekrar soluk soluğa kalıyor ve hâlâ gerçeği kabullenmekte zorlanıyor gibi görünüyor.

"Çok özür dilerim." Saçlarına bir öpücük konduruyorum. "Bir telefon edip ne bulabileceğime bakayım."

Belki de şanslıydı ve kurşun onu öldürmedi.

İçinden bir nefes titriyor, sonra inliyor, "Lütfen. Belki de iyidir."

St. Monarch'ın numarasını hızlıca çeviriyorum ve Müdür Koslov cevap verdiğiinde soruyorum: "Öldürüldüğü doğrulandı mı?"

"Evet."

"Tanrım," diye mırıldanıyorum, tam o sırada kulağıma bir çağrı daha geliyor. "Teşekkür ederim."

Müdür Koslov'la görüşmeyi sonlandırıp Nikolai'den gelen telefona cevap veriyorum, "Evet?"

"Maurice DuBois'in suikaste uğradığı haberini aldım."

"Seni sonra ararım. Cami'nin bana ihtiyacı var."

"Tamam."

Aramayı sonlandırıyorum ve telefonumu sehpanın üzerine bırakıyorum. Cami'nin gözleri dehşet içinde donmuş ve sanki bu durumu daha iyi hale getirebilecek güce sahipmişim gibi bana yapışmış.

Başımı salladım. "Üzgünüm bebeğim. Öldürüldüğü doğrulandı."

Darbenin etkisiyle nefes almaya çalışırken yüz hatları ıstırapla geriliyor.

Onu kollarımın arasına alıp saçlarına ve şakaklarına öpücükler konduruyorum. "Çok özür dilerim. Onu aramaya çalıştım ama telefonunu kapattı."

"Hayır," diye inliyor ve ellerini ağzını kapatmak için kaldırıyor. Başını sallamaya devam ediyor, yaşadığı şok belli ki kaldıramayacağı kadar büyük.

Birden yürek parçalayan bir sesle ağlamaya başlıyor ve bana doğru yığılıyor. O kontrolsüzce ağlarken benim lanet kalbim onun için kırılıyor.

"Yanımdayım bebeğim. Keşke bu acıyı senden alabilseydim," diyorum ve onu bildiğim tek yolla rahatlatmaya çalışıyorum.

Sakinleşmeyi ve ilk şoku atlatmayı başarması otuz dakikaya yakın sürer.

Yüzünü göğsümden çektiğinde, yüz hatlarına garip bir sakinlik yerleşiyor.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye mırıldanıyor, sesi duygusuz. "Sanırım birini aramalıyım... kimi?"

"Hayır." Yüzünü çerçeveleyorum ve başparmaklarımı kullanarak gözyaşlarının bir kısmını silmeye çalışıyorum. "Her şeyi ben halledeceğim."

Yavaşça başını tekrar sallıyor, kaybolmuş ve sersemlemiş görünüyor. "Ama ben ne yapacağım?"

"Hiçbir şey, bebeğim. Her şeyi bana bırak ve sadece... olanlarla başa çık."

"Nasıl?" Yeni bir gözyaşı dalgası onu boğmadan önce kelime boğazından sıkılıyor.

Ona tekrar sarıldım ve elimi sırtında aşağı yukarı gezdirerek, "Sadece ağla bebeğim. Bırak içindikileri döksün."

"Max," diye inliyor, acısı sesini boğuklaştırıyor. "Babamı kaybedemem. Sahip olduğum tek şey o."

Hayır. Ben de varım.

"Buradayım," diyorum ses tonumu koyulaştırarak ve asla gitmeyeceğime söz veriyorum. "Yalnız değilsin. Ben varım. Bunu atlatmana yardım edeceğim."

Histerik bir şekilde ağlarken sözlerim ona ulaşmıyor gibi görünüyor, "O gidemez. Neden? Onu neden öldürdüler? Hayır, o gitmedi."

Şu anda tek yapabildiğim, yıkılırken ona sarılmak.

"Yanımdayım Cami," diye tekrarlayıp duruyorum.

Ve asla bırakmayacağım.

Bölüm 28

Cami

Babamın öldüğüne inanamıyorum.

Gözlerim şişmiş hissediyorum ve ağlamaktan dudaklarım kurudu.

Max neler olduğunu öğrenmek için aramalar yapıyor. Telefonunu sehpanın üzerine bıraktığında elini sırtıma koyuyor ve yüzümü görmek için öne doğru eğiliyor.

"Müdür Koslov ile tekrar konuştum ve bana artık hayatınıza yönelik bir tehdit olmadığını söyledi."

"Bunun bir önemi yok," diye çıkışıyorum, aniden bir öfke dalgasına kapılıyorum. "Babam hakkında ne öğrendin?"

Beni göğsüne doğru çekerken bana yaklaşıyor. "Olay yerinde öldüğü açıklandı. Kafasına temiz bir atış yapılmış. Acı çekmedi."

Yüzüm parçalanıyor. "O acı çekmedi," diye tekrarlıyorum ama bu sözler beni rahatlatmıyor. "Baba," diye soluk soluğa kalıyorum, yıkıcı bir kalp ağrısı içimi titretiyor.

Babamın anıları zihnime dökülüyor ve her biri kalbimi dayanılmaz bir acıdan başka bir şey kalmayana kadar eziyor.

*Gülümseme
si.*

*Onun
kahkahası.*

Bana dünyadaki tüm sevgiyle bakışı.

Keder beni eziyor ve vücudumdaki her kas geriliyor. Kontrol edemediğim hıçkırıklar içimden fışkırıyor ve Max'in gömleğini gözyaşlarımla ıslatıyorum.

Sensiz nasıl devam edeceğim baba?

"Bebeğim," diye inliyor Max, acım sesinde yankılanıyor. "Çok özür dilerim. Bana ne yapmam gerektiğini söyle. Bunu senin için nasıl kolaylaştırabilirim?"

İlk kez sesinde panik duyuyorum.

"Çok acıyor," diye hıçkırıyorum. "Kalbim. Sanki biri onu göğsümden sökmeye çalışıyormuş gibi hissediyorum."

Max'in kolları beni acı verecek kadar sıkıyor. Sürekli yüzüme ve saçlarıma öpücükler konduruyor.

Acı tekrar donuk bir zonklamaya dönüşmeden önce sonsuza kadar geçecekmiş gibi geliyor. Aksi halde hissizleşiyorum. Sanki tüm yaşama isteğim babamla birlikte bu diyarı terk etmiş gibi.

Geri çekildiğimde, Max yüzünün derinliklerine kazınmış bir endişeyle bana bakıyor. "Şu anda cehennem gibi hissettiğini biliyorum ama dayan bebeğim. Önümüzdeki hafta en zoru olacak ama her adımında yanında olacağım. Bu işte yalnız değilsin."

Tecrübelerine dayanarak konuştuğunu ve kaybettiği kendi ailesine atıfta bulunduğunu görebiliyorum.

"Gittiğine inanamıyorum," diye itiraf ediyorum. "Ne değişti? Neden benim yerime onun peşine düştüler?"

"Çünkü ben seninleyim Cami. Sana ulaşamayacaklarını biliyorlardı. Geriye tek bir seçenekleri kalmıştı."

Farkına varmak mideme yanan kömürler gibi batıyor. Max bende olduğu için babam hedef haline geldi.

"Baban seni her şeyden çok seviyordu bebeğim," diye mırıldanıyor Max.

"İ Biliyorum." İ sızlanmak, ve
yürek parçalayıcı gözyaşları beni bir kez daha
boğuyor.

Bir yandan bir SUİKASTÇI korumalı Ben,
başka bir aldı Babamın hayatı.

Max Fransa'ya dönmemiz için tüm ayarlamaları yaptı çünkü babamdan başka bir şey düşünemez oldum.

Özel bir jetle eve dönerken, sanki sürekli bir kalp acısı içinde sıkışıp kalmışım gibi hissediyorum. Ne kadar ağlasam da acımı dindiremiyorum.

Babamın ölümünü nasıl atlatabilirim?

Onsuz nasıl devam edebilirim?

Nasıl veda edeceğim?

Son konuşmamızı hatırlayamıyorum. Ne konuşmuştuk?

Onu sevdiğimi söyledi mi?

"Cami," diyor Max elimi tutarken.

Gözlerim yüzüne kayıyor ve "Evet" diye mırıldanırken transa geçmiş gibi hissediyorum.

"İndik." Çenemi tuttu ve yüzümü ona doğru çevirdi. "Bence hastaneye uğramalıyız, böylece şok için bir şeyler alabilirsin."

Hastanelerden nefret ediyorum ama bunu tek başıma yapamayacağımı bildiğim için başımı sallıyorum.

"Gel, bebeğim."

Babam bugün erken saatlerde öldürüldüğünden beri Max'in ses tonu yumuşak ve bu beni ağlatmaya devam ediyor.

"Benimle böyle konuşma," diyorum. "Ses tonun her zaman emredici. Bu kibarlık durumu benim için daha da kötüleştiriyor." Gözlerimi onunkilere dikiyorum. "Hiç gücüm yok, Max. Sana ihtiyacım var."

Yüz hatlarını otoriter bir ifade ele geçiriyor ve ardından "İhtiyacın olan tüm gücü benden al" diyor.

Uçaktan inerken eli benimkini bir mengene gibi kavlıyor. Karartılmış bir cip bizi bekliyor ve içinde bir grup korumanın olduğu bir konvoy var.

"St. Monarch'tan geliyorlar," diye bilgi veriyor Max.

Konvoydan sorumlu gibi görünen bir adama yaklaşıyoruz. Bana başını sallayıp, "Başınız sağ olsun, Bayan DuBois" diyor. Gözleri Max'e kayıyor. "Benim adım Danil. Emirlerimiz nedir Bay Levin?"

O bir Rus.

"Bay'a gitmeden önce hastaneye gidiyoruz. Dubois'nın evi."

Yapmam gereken çok şey var. Cenaze düzenlemeleri. Babamın son vasiyeti.

Philippe! Şefimiz babamın öldürüldüğünü biliyor mu?

Eminim öyledir.

Max arka kapıyı açtı ve beni öne doğru itti. İçeri girdiğimde, Danil direksiyonun arkasına kayarken o da yanımdaki koltuğa oturuyor.

Hastaneye götürülürken Max'e yaslanıyorum. Onun yanımda olmasının verdiği rahatlığa odaklanmaya çalışıyorum.

Bugün yaşadığım yıkıcı kayıptan ziyade.

Tanrım, o burada olmasaydı ne yapardım bilmiyorum.

Rastgele bir düşünce ciğerlerimdeki havayı söndürüyor - hayatıma yönelik tehdit ortadan kalktıysa, Max beni her an terk edebilir.

Hayır, hayır, hayır, hayır.

Max paniğimi hissetmiş olmalı ki çenemden tutup yüzümü kendisine doğru kaldırıyor.

Çünkü yenilmiş ve güçsüzüm, "Beni bırakma" diye yalvarıyorum.

Alnında bir çatıklık oluşuyor ama duymam gereken şeyi söylüyor: "Hiçbir yere gitmiyorum bebeğim."

Sonsuza kadar benimle kal.

Bu sefer kelimeleri söyleyemiyorum ve onun yerine yüzümü göğsüne gömüyorum. Erkeksi kokusunu içime çekiyorum ve beni saran kollarının hissine odaklanıyorum.

Babamı kaybettikten sonra toparlanabileceğimden emin değilim. Max'i de kaybedemem.

Şu an sahip olduğum tek şey o.

Hayatımda hissettiğim en savunmasız duygu göğsümü sıkıca kavlıyor.

SUV durdu ve Max arka koltuktan inmeme yardım etti. Koluna girerek beni hastaneye götürüyor ve ben söylenenlere hiç aldırmiyorum.

Bitkin ve kalbi kırık bir halde Max'in beni her yere yönlendirmesine izin veriyorum. Benim adıma konuşuyor ve formları dolduruyor.

Bir noktada bana bir iğne yapıyor ve çok geçmeden rüyasız bir uyku beni sarıyor.

Bölüm 29

Maksimum

Tanrım. Lanet olsun. Tanrım.

Cami babasının kaybıyla hiç de iyi başa çıkamıyor ki bu beklenen bir şey. Maurice'i kaybedene kadar olan her şeyde güçlüydü. Gözlerimin önünde onu mahvediyor ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Neyse ki hastane onu sakinleştirmek için bir iğne yaptı. Ayrıca çözünmesi için dilinin altına koyabileceği haplar da aldık.

Onu şef Philippe'in bana işaret ettiği yatak odasına yatırıyorum ve ayakkabılarını çıkarıyorum. Üzerini bir battaniyeyle örterek, ona bakmadan önce alnına bir öpücük konduruyorum.

Tanrım, bebeğim. Keşke yapabileceğim daha çok şey olsaydı.

Yatağın kenarına oturup parmaklarımı yanaklarında ve çenesinde gezdiriyorum.

Bunu bir şekilde atlatmanı sağlayacağım.

Daha önce benden onu terk etmememi istedi. Bu durumdayken onunla yoğun bir konuşma yapmak istemedim ama bu soruyu sormak zorunda kalması bile beni endişelendiriyor.

Açıkçası, ona karşı hislerim konusunda yeterince açık olamadım. Yine de beklemek zorunda.

O cehennemden geçerken ona kesinlikle onu sevdiğimi söylemeyeceğim.

Yine de kadınıma bakarken fısıldıyorum, "Seni seviyorum bebeğim. Hayatın boyunca bana bağlısın." Öne eğilip tekrar alnından öpüyorum. "Bundan sonra sen ve ben varız."

Kalkıp odadan çıkmadan önce bir süre daha onunla oturuyorum. Philippe'i mutfakta, adada otururken buluyorum.

Gözleri bana kayıyor ve ayağa kalkıyor. "Yapabileceğim bir şey var mı efendim?"

"Muhafızlar için yiyecek bir şeyler hazırlarsanız memnun olurum." Odaya şöyle bir göz attıktan sonra "Bir şişe su alabilir miyim?" diye soruyorum.

Cenaze törenine kadar Cami'yi korumama yardım etmeleri için St. Monarch'tan ekstra muhafızlar aldım.

Philippe bana suyu uzattı, sonra da "Cami nasıl?" diye sordu.

"Dinleniyor." Mutfaktan çıkıp Maurice'in ofisine gidiyorum, böylece birkaç telefon görüşmesi yapabileceğim.

Meşe masaya oturup telefonumu çıkarıyorum ve ilk aramayı yapıyorum.

"Orada işler nasıl?" Nikolai soruyor.

"Boktan," diye tükürdüm. "Siktiğimin boku."

"Ya Cami? O nasıl?"

"O değil." Sandalyede arkama yaslanıyorum ve parmaklarımı alnımda gezdiriyorum. "Kalbi kırık. Maurice ve Cami çok yakınlardı."

"Suikastçının adını amcamdan aldım" diye bilgi veriyor.

Bir Vetrov arkadaşıa sahip olmanın faydalarından biri de bu. Geri kalanımızın bilmediği bilgilere erişimleri var.

"Kimdi o?"

"Jedrik Rusnak."

Derin bir nefes alıyorum ve yavaşça bırakıyorum. "Onu saldırıdan hemen önce Cami'nin çatı katında gördüm," diye itiraf ediyorum. "Bir iş adamı için şehirde olduğunu söyledi." Başımı sallıyorum çünkü bu bir ay önceydi. "Bir suikastı tamamlaması o kadar uzun sürmez. Doğru ismi bildiğinden emin misin?"

"Sözleşme bugün imzalandı. Her şey bir saat içinde çöktü. Rusnak yayına girer girmez darbeyi aldı."

Omurgamdan aşağı buz gibi bir his süzülüyor. "Bu da demek oluyor ki bu işin arkasında kim varsa bizi biliyor. Amcan St. Monarch'ın müdürü olduğu için vur emrinin verildiği andan itibaren sadece küçük bir zaman dilimine sahip olacaklarını bilmeleri gerekiyordu. Öğreneceğimi biliyorlardı." Başımı sallıyorum, sonra soruyorum: "Müdür Koslov bize saldırıyı kimin yaptığını söyleyebilir mi?"

"Öğrenmeye çalışabilirim."

İçimi çektim ve "Siktir, sen balayındayken b ö y l e bir şey olduğu için üzgünüm" diye mırıldandım.

"Zamanlama berbat ama olan oldu. Gitmek zorundayım. Abigail başsağlığı diliyor."

"Teşekkürler." Ağzımın kenarı bir an için kalkıyor. "Sonra konuşuruz."

Görüşmeyi sonlandırıyoruz ve ben bir süre her şeyi düşünüyorum.

Nadiren acil bir vuruş gerçekleşir. Genellikle hedefi vurmak için bize iki hafta ila bir ay süre verilir.

Maurice'in peşinden giden her kimse, benim dünyamın bir parçası olduğunu söylüyor. Kim olduğumu biliyorlar. Ayrıca neden Cami'nin değil de Maurice'in öldürüldüğünü de açıklıyor.

Ama bu çatı katının neden saldırıya uğradığını açıklamıyor.

Tanrım, hayati bir bilgiyi kaçırıyorum.

Umarım Nikolai, Maurice'in ölüm emrini kimin verdiğini bulur.

İçimi çektim, sonra telefonumdan bir numara çevirdim. "De Rothschild."

"Benim adım Maxim Levin. Camille DuBois'in nişanlısıyım." Kendime onun erkek arkadaşı dememin imkanı yok.

Yalan söylediğim için beni affedeceğinden eminim ama etrafındaki insanların benden emir almasının tek yolu bu.

"Babası için devlet töreni düzenlenecek mi?" Ben soruyorum.

"Tabii ki. Onu aramayı denedim ama sürekli telesekretere düşüyor. Orada mı? Onunla konuşabilir miyim?"

Başımı sallıyorum. "Şu anda dinleniyor. Camille ile ilgili her şey benim kontrolümde. Basına röportaj veremeyeceğini bildirirseniz memnun olurum. Sadece cenazeye katılacak, başka bir şey yapmayacak."

"En son duyduğumda onun korumasıydın," diye bahsediyor.

"Ve şimdi ben onun nişanlısıyım," diye mırıldandım. "Camille sosyete görevlerinden emekli olacak ve her şey

halledildikten sonra benimle gelecek."

"Her şey biraz ani oldu," diyor, sözlerine şüphe karışıyor.

Benden şüphelendiği için adamı suçlayamam.

"Sadece dediğimi yap. Camille kendini biraz daha iyi hissettiğinde, seni aramasını sağlayacağım."

"Çok memnun olurum. Basınla konuşmayacağına dair bir duyuru yapacağım. O nasıl?"

"İyi değildi," diye dürüstçe cevap verdim. "Babasını çok severdi."

"Onları çocukluğundan beri tanıyorum. Her zaman çok yakındılar. Lütfen ona başsağlığı dileklerimi iletin ve mümkün olan en kısa sürede beni aramasını sağlayın."

"Bunu yapacağım."

Aramayı sonlandırıyorum ve sinirli bir of çekiyorum. İşte bu yüzden dünyamı seviyorum. Eğer lanet bir emir verirsiniz, insanlar bunu ciddiye alırlar çünkü vermezlerse öleceklerini bilirler.

Lanet olası bürokrasi beni sinirlendiriyor.

Ayağa kalkıp ofisten çıkıyorum ve neredeyse Philippe'e çarpıyordum. Geri sıçradı, yüzüme bir kez baktı ve sonra fısıldadı, "*Mon Dieu*."

"Camille uyandı... efendim... Sizi bilgilendirmem gerektiğini düşündüm." derken gözlerinde korku vardı.

Adama başımı sallayarak yanından geçip yatak odasına gidiyorum. Odaya girdiğimde, sırtını yatak başlığına dayamış ve kollarını kaval kemiğine sarmış bir şekilde yatakta oturuyordu. Ben oturana kadar boşluğa bakıyordu. Gözleri bana kayıyor, sonra çenesi titremeye başlıyor.

Kollarımı açtım. "Buraya gel, bebeğim."

Cami kucağıma emeklerken ağır ağır hareket ediyor ve ben de onu bedenime yaslıyorum.

"Bir kabus gördüm, sonra uyandım ve gerçek olduğunu fark ettim," diye fısıldıyor.

Kollarım onu sıkıca sarıyor. "Özür dilerim, *moya lyubov*'." Onunla ilk kez Rusça konuşuyorum. Onu sevdiğimi duymaya hazır olduğunu sanmıyorum ve bu durumdayken ona baskı yapmak istemiyorum.

Ama babasının yasını tutmak için biraz zaman bulduktan sonra, kendimiz hakkında konuşacağız. Onu ne kadar çok sevdiğimi söyleyeceğim ve birlikte bir hayat kuracağız.

Bölüm 30

Cami

Tanrım, kalbim daha fazla dayanamıyor.

İnsanlarla dolu Saint-Sulpice Kilisesi'nde ayakta dururken, babam için yazdığım methiyeyi açarken kederimden sertçe yutkunuyorum.

Bir an için gözlerim Max'e takılıyor ve ondan güç alıyorum.

Herkesle konuşma. Sadece Max'e odaklan.

"Babam nazik ve cömert bir adamdı. Fransa için daha iyi bir gelecek istiyordu." Bir kalp ağrısı dalgası çarpıyor ve bir an durup nefes almaya çalışıyorum ama göğsümü o kadar sıkıyor ki bayılacakmışım gibi hissediyorum. "Onu özlüyorum." Çenem titremeye başlıyor ve kelimeleri zorlayarak söylemek zorunda kalıyorum: "Çok fazla."

Biri öksürene kadar kilisede sessizlik hakimdir.

Babam öldüğünden beri sessizlik hakim.

Tek bir kelime daha edemiyorum ve Max'e yalvaran bir bakış atıyorum. Ayağa kalkıyor ve yanıma gelerek kolunu bana doluyor. Methiyemin yazılı olduğu kâğıdı alıyor ve benim adıma okumaya devam ediyor.

İşini bitirir bitirmez beni kilisenin arka tarafına götürüyor. Dışarı adımımızı attığımız anda St. Monarch'ın muhafızları etrafımızı sardı.

Basın mensuplarının sorularını duyuyorum ama duymazdan geliyorum. Max ceketini çıkarıyor ve beni kameralardan korumak için başımın üzerinde tutuyor.

Artık ağlayamıyorum ve sadece kuru bir hıçkırık tutturabiliyorum.

Cipin güvenliğine ulaştığımızda, arka koltuğa bindirildim.

"Montparnasse mezarlığı," Max Danil'e emri verir.

Bir kez olsun beni bırakmadı. Ona çok fazla bağımlı olduğumu biliyorum ama kendi başıma karar verecek iradem yok.

Danil parkları babamın gömüleceği yerden oldukça uzakta.

"Tüm yolu yürüyecek miyiz?" Max'e sordum.

"Hayır. Sadece diğer muhafızların araziye tekrar kontrol etmesini bekliyoruz. Senin için güvenli olduğundan emin olmalıyım."

"Tören yapılıp herkes gidene kadar bekleyebilir miyiz? Şu anda kimsenin yüzüne bakabileceğimi sanmıyorum."

Babama veda ederken yalnız olmak istiyorum.

"Ne istersen yaparız bebeğim."

Cenaze arabasının gelmesi otuz dakika sürer. Tören başlamadan önce on beş ve insanlar ayrılmadan önce bir otuz dakika daha.

O benim babam ama ülke onu gömdü. Her ne kadar birçok kişi tarafından sevildiğini anlasam da, keşke bunu tek başıma yapabilseydim.

"Hazır mısın?" Max soruyor. Başımı sallıyorum ve o da "Daha yakına sür Danil" emrini veriyor.

Mezarlığın yakınında durduğumuzda, tüm korumaların SUV'umuza gelmesini beklemek zorundayız. Ancak o zaman araçtan inmeme izin veriliyor.

Güvenliğim için olduğunu anlıyorum ama bu babamla yalnız kalmayacağım anlamına geliyor.

Taze mezara doğru yürürken Max'in vücudu gergin ve olası tehditlere karşı bölgeyi taramaya devam ediyor.

Duruyoruz ve tabuta zar zor bakabiliyorum.

Papa.

Boğazım düğümleniyor, gözlerim yanıyor ama yanağımdan sadece tek bir damla yaş süzülüyor.

Tanrım, seni çok özleyeceğim.

Elimle ağzımı kapatıyorum ve Max beni göğsüne çektiğinde bir hıçkırık kaçıyor.

Bana verdiğin muhteşem hayat için teşekkür ederim.

Babam olarak sana sahip olduğum için çok şanslıyım.

Kalbimde bıraktığın boşluk asla kapanmayacak.

Vücudum kontrolsüzce titrerken ayakta durabilmek için Max'in yan tarafına tutunuyorum. Üzüntüm dayanılmaz hale geliyor ve gözlerimi kapatıyorum.

Güle güle, baba.

Cenazeden sonraki üç gün en zor günlerdi.

İşte o zaman Bay Lafayette babamın vasiyetini okumaya geldi. İmzalanacak o kadar çok evrak vardı ki, kendimi kaybedeceğimi sandım.

Zihin. Max her sayfayı okudu. Kontrol etmediği bir belgeyi imzalamama izin vermezdi.

Tüm bu çile boyunca benim dayanağım oldu.

Babamın gayri resmi oturma odasındaki koltuğunda oturuyor ve okuduğu kitaba bakıyordum. Okumayı her zaman sevmiştir.

Hüzün daha karanlık bir şeye dönüşmeye başlıyor. Bunu öfke olarak tanımlayabilirim. Şimdiye kadar hissettiğim tüm duygulardan daha şiddetli.

Kalkıp odadan çıkarken bedenim halsiz hissediyor.

Philippe'in yemek hazırlamakla meşgul olduğu mutfağa doğru yürüyorum. Yemekler nefis kokuyor olsa da pek iştahım yok.

Adaya oturuyorum ve Philippe'in hamur yoğurmasını izliyorum.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra "Ne yapacaksın?" diye sordu.

İçimi çektim. "Bilmiyorum." Mutfaka bir göz attım ve sonra şöyle demeyi düşündüm: "Evi satmayacağım. Burası senin evin ve istediğin kadar burada kalabilirsin."

"Benim için çok büyük," diye mırıldanıyor. Çenem titremeye başlıyor ve hemen ekliyor: "Ama ben burada kalıp senin için eve göz kulak olurum."

"Teşekkür ederim," diyorum başımı eğerken kelimeleri sıkarak.

Philippe bana doğru yürüdü ve babacan bir şekilde sarıldı. Yıkılmam için gereken tek şey bu.

Ağlamaktan çok yorulдум.

"Hâlâ bana sahipsin," diye homurdanıyor, sesi üzüntüsünden kalınlaşmıştı.

Başımı salladım. "Teşekkür ederim, Philippe."

Geri çekiliyor ve hamur yoğurmaya devam ediyor.

"Cami," diye seslendiğini duyuyorum Max'in.

"Geliyorum," diye cevap veriyorum tabureden kayarken. Mutfaktan çıkmadan önce Philippe'e bir gülümseme bırakıyorum.

Antreden içeri girdiğimde Max'in merdivenlerden indiğini gördüm. Ben uykumdan uyandığımda o duş alıyordu. "İşte buradasın," diye iç geçiriyor ve bana endişeliydi.

Adamın saplantılı bir çizgisi var. Günün her saniyesi nerede olduğumu bilmek zorunda.

Başka kadınlar için kırmızı bayrak olabilecek bu durum bana sevildiğimi hissettiriyor. Bana bu sözleri söylemedi ama geçtiğimiz bir buçuk hafta boyunca bana değer verdiğini pek çok şekilde gösterdi.

Max saplantılı, tehlikeli ve muhtemelen gezegendeki en korkunç insanlardan biri, ama benim için her şey. O benim akıl sağlığım, koruyucum... ve hayatımın aşkı.

Bana ulaştığında, gözlerinin arasında bir kaş çatma çizgisi beliriyor. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Ne gibi?" Ben soruyorum.

"Emin değilim. Bu ifadeyi daha önce hiç görmemiştim."

Hiç kimse ona mutlak bir sevgiyle bakmadı mı?

Ona bu sözleri söylemeye hazır olmadığım için, "Sadece burada olduğun için ne kadar şanslı olduğumu düşünüyordum" diye cevap veriyorum. Elini tutuyorum ve ona bir adım daha yaklaşıyorum. "Her şey için teşekkür ederim,

Max. Sen olmasaydın, geçtiğimiz bir buçuk haftayı atlatamazdım."

Ağzının köşesi kalkıyor. "Hayatta kalacaktın bebeğim. Sandığından daha güçlüsün."

Başımı salladım. "Bana güç veren sensin." Beni kendine çekiyor ve eğilip ağızma şefkatli bir öpücük kondurduktan sonra soruyor: "Taşınma şirketinin paketlerinden önce çatı katına çıkmak istemediğine emin misin?

her şey?"

Çabucak başımı salladım. "Bir kerede vurulmak benim için yeterliydi." "Korumalarımız var ve ben de orada olacağım. Güvenli olacak," dedi.

beni temin eder.

Omuz silkip göğsüne sarılıyorum. "Gitmemeyi tercih ederim. Nakliye şirketi her şeyi buraya getirdiği sürece ben iyiyim."

Yüzümü görmek için geri çekiliyor. "Evine veda etmek istemiyor musun?"

Başımı tekrar sallıyorum. "İçimde sevdiğim başka bir şeye daha veda edecek güç yok."

Yüz hatları yumuşuyor ve beni sıkıca kucaklıyor. "Sadece pişman olmanı istemiyorum."

Güvenlik ve rahatlıkla ilişkilendirdiğim kokusundan derin bir nefes alıyorum. "Almayacağım."

Eski hayatımı yavaş yavaş geride bırakmaya başlıyorum ve gelecekte beni nelerin beklediğine dair hiçbir fikrim yok.

Umarım bundan sonra ne olursa olsun Max yanımda kalır. Zaman azalıyor. Konuşmamız gerekecek.

ve bu konuşmayı dört gözle beklemiyorum.

Ya giderse?

Bölüm 31

Maksimum

Babası öldüğünden beri ilk kez bir tabak dolusu yemek yiyen Cami'yi şahin gibi izliyorum.

Yalan söylemeyeceğim, kıvrımlarını kaybedeceğinden endişeliydim. Cami'nin sağlığı şu anda en büyük endişelerimden biri. "Neden bana bakıp duruyorsun?" diye soruyor.

Isırıklar.

"Ben sadece seni yemek yerken görmekten keyif alıyorum. Bir süre beni endişelendirdin."

"İştahımın yerine geldiğine sevindim. Yemek yemeyi özlemişim."

Tabağını işaret ediyorum. "Hepsini bitir, yoksa tatlı yok."

Kaşı kalkıyor ve sanki yirmi günlük karanlığın ardından nihayet güneş parlamaya karar vermiş gibi gülümsüyor.

Kadınım gülümsüyor.

Tanrım, bunu özlemişim.

"Tatlı olarak ne var?"

"Yemeğini bitir, sonra öğrenirsin."

Son lokmayı alana kadar onu izlemeye devam ediyorum, sonra onaylayan bir gülümseme veriyorum. "Aferin kızıma."

Yemek odasından daha rahat olan mutfakta oturuyoruz. Philippe gece için çoktan odasına çekilmiş, muhafızların yarısı dinlenirken diğer yarısı da dışarıda devriye geziyor.

"Gardiyanları serbest bırakacağım, böylece St. Monarch's," diye bilgilendirdim onu.

"Açıkçası neden üç hafta boyunca burada olduklarını bilmiyorum."

"Yapacak çok işimiz vardı. Artık mülkün büyük bir kısmı tamamlandığına ve evraklar imzalandığına göre, tüm dikkatimi sizi güvende tutmaya odaklayabilirim." Viski bardağımyı kaldırıp bir yudum alıyorum. "Bu arada, evrak işlerinden nefret ederim."

Bana bir kez daha gülümsüyor ve ben de susuzluktan ölmek üzere olan bir adam gibi bu görüntüyü içime çekiyorum.

"Her şeyi halletmeme yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım."

"Bir şey değil."

Cami ayağa kalkıyor ve boş tabağını lavaboya götürüyor. Tabağı yere bıraktığında, "Halletmem gereken bir şey daha var" diyor.

"Ne?"

Bardağı ağzıma götürüyorum ama o cevap verince duraklıyorum: "Sana ödeme yapmam gerekiyor ama ne kadar olduğunu bilmiyorum. Babamla ne kadara anlaştınız?"

İçkimi mermerin üzerine bırakıp başımı sallıyorum. "İşler değişti Cami. Para almayı beklemiyorum."

Bir kıkırdama çıkarıyor ama sesi mutlu değil hüzünlü çıkıyor. "Yatakta *o kadar* iyi miydim?"

Alnımda bir çatıklık oluşuyor ve az önce boşalttığı tabureyi işaret ediyorum. "Otur." İtaat etmesini bekliyorum, sonra diyorum ki

Bu konuşmayı sen iyileşene kadar ertelemek istiyordum ama şimdi tam zamanı."

Sertçe yutkunuyor ve gözlerine gergin bir ifade yerleşiyor. "Yara bandını çıkar gitsin."

Gözlerim ona dikildi. "Ne bandı lan? Neler oluyor? Hizmetlerim için ödeme konusunu hiç konuşmadık. Sana hiçbir yere gitmeyeceğimi söyledim."

Başını eğiyor ve benimle göz göze geliyor. "Evet, ama bir noktada işine dönmek zorundasın. Beni sonsuza kadar korumanı beklemiyorum, Max. O pislikler istediklerini aldılar. Babam öldü, yani artık bir tehdit yok."

Sesindeki acı o kadar çığ ki içim parçalanıyor.

Ayağa kalktım ve adanın etrafından dolaşıp ona doğru yürüdüm. Kalçalarından tutarak onu kendime doğru çeviriyorum ve göz göze gelene kadar eğiliyorum. "Hiçbir yere gitmiyorum."

"Ama..."

"Cami, beni dinle," diye çıktım.

Gözleri kocaman açıldı ve sonunda tüm dikkatini bana verdi.

Ellerimi kaldırıyorum ve yüzünü çerçeveleyorum. "Evet, işe geri döneceğim. Hayır, değişmeyeceğim. Ben bir suikastçıyım. Her zaman da öyle olacağım."

Kalp ağrısı gözlerini karartıyor.

"Ama gitmene izin vermeyeceğim. Benimsin dediğimde ciddiydim. Aramızdaki ilişkiyi yürütmenin bir yolunu bulacağız."

Şaşkınlık yüzünde dalgalanıyor. "Nasıl? Beni haftalarca ya da aylarca terk mi edeceksin ve ben seni vuruşlar arasında mı göreceğim?"

Tanrım, bunu yapabilmemin imkanı yok.

Geri çekildim ve bir iç çektim. "Dürüstçe mi?" Başını sallıyor.

"Seni her zaman yanımda tutabilmek için kaçırmayı ciddi ciddi düşünüyordum."

Bir kahkaha patlıyor ve ağzımın kenarı kalkıyor.

"Kendi isteğimle gidersem bu kaçırma sayılmaz."

Bir süre ona baktım ve sonra "Bunu yapabilecek misin?" diye sordum. Elimi genel olarak hiçbir şeye sallamıyorum. "Tüm bunları benim için geride bırakacak mısın?"

Bakışları benimkileri arıyor ve tereddüt ettiğinde, on dört yıl sonra ilk kez "Seni seviyorum" diyorum.

Annem bu sözleri benden duyan son kişiydi.

Cami'nin dudakları şaşkınlıkla aralanıyor ve sanki yabancı bir dil konuşuyormuşum gibi bana göz kırpmıyor.

Elini tutarak, önümde durması için onu tabureden çekiyorum. Diğer elimi boynunun yanına götürüyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Seni seviyorum Cami. Bu sözleri kız kardeşim ve annem dışında kimseye söylemedim." Eğiliyorum ve alnımı onunkine bastırıyorum. "Seni o kadar çok seviyorum ki. Gitmene asla izin vermeyeceğim. Seni tekme tokat götürmek zorunda kalsam da umurumda değil, ama sana sahip olabilmemin tek yolu buysa bunu yapacağım."

"Bu biraz romantik," diye alay ediyor ama sonra yüz hatları duyguyla geriliyor ve göğsüme çarpıyor. "Bunu duymaya çok ihtiyacım vardı."

Kadınım itiraf ederken bana sarılıyor: "Benim için ne hissettiğinden emin değildim. Beni terk edeceğini düşünerek yavaş yavaş ölüyordum. Gitmeyeceğini söylediğini biliyorum ama bana nasıl hissettiğini hiç söylemedin, bu yüzden aramızdaki şeyin benimle kalmanı sağlayacak kadar özel olduğuna tam olarak ikna olamadım."

Onu kollarımla sarıyorum ve ağzım kulağına değene kadar başımı eğiyorum, sonra fısıldıyorum, "Seni seviyorum bebeğim."

Hıçkıra hıçkıra ağlıyor ve sonunda "Ben de seni seviyorum. Hem de çok."

Sözleri bir yaz günü yağan yağmur gibi üzerime yağıyor. Yemin ederim ki ruhumun bir kısmını yıllar boyunca biriktirdiği kandan arındırıyor.

"Karanlık tarafa geçecek kadar mı?" Ağlamak yerine gülsün diye şakacı bir şekilde soruyorum.

Cami sayesinde espri anlayışım gelişmeye başladı.

"Seninle her yere gelirim."

Yüzünü görmek için biraz geri çekiliyorum. "Öyle mi?"

Burnunu kıvırıyor. "Sadece yakın zamanda bir kabin değil."

Gözlerim onunkilere kilitleniyor. "Bunu tekrar duymam gerek." "Seni seviyorum, Max."

Derin bir nefes alıyorum, kelimeleri içime çekiyorum ve gözlerimi kapatıp tadını çıkarıyorum.

Cami ağzını benimkine bastırıyor ve ben hemen öpücüğün kontrolünü ele alıyorum. Vücudum onunkine karşı itiyor ve o

Adaya çarptığında, onu bildiğim tek yolla sahipleniyorum - asla ölmeyecek şiddetli bir saplantıyla.

Sonunda başımı kaldırdığımda ikimiz de nefessiz kalmıştık. Dudakları saldırımdan dolayı şişmişti.

Son endişelerimi de gidermek için "Benimle gelmen gerçekten sorun olur mu?" diye sordum.

Bana muzip bir bakış attı. "Bilmiyorum. Her şey evinizin nerede olduğuna bağlı."

"ok fazla yer değiştiriyorum. Bir yerde en fazla bir ay kalırım. Bununla başa çıkabilecek misin?"

"Yani dünyayı gezecek miyiz? Sürekli mi?"

Başımı salladığımda yüzüne güzel bir gülümseme yayılıyor. "Her zaman dünyayı dolaşma ve fotoğraf çekme fırsatı istemişimdir."

"Bu bir evet mi?"

Başını sallıyor, babası öldüğünden beri ilk kez gözleri mutlulukla doluyor.

"Emekli olduğumda kendimize bir ada bulabilir ve senin seeceğin bir ev inşa edebiliriz."

Kaşları havaya kalktı. "Emekli olacak mısın?" "Eninde sonunda."

"Fransa'dan ayrılmak istemene ne kadar zamanım var?" diye soruyor kollarını belime sararken.

"Bir ya da iki hafta."

"Tamam."

Ona bir öpücük daha veriyorum, sonra da "Arada bir Fransa'ya geri döneceğiz, böylece işleri kontrol edebilirsin" diyorum.

"Bu hoşuma giderdi."

Başımı eğerek çenesini kavriyorum. "Sana güneş ışığı ve güller vaat edemem Cami. Ama seni hayatım pahasına koruyacağım ve tüm kalbimle seveceğim. İhtiyacın olan her şeyi sağlayacağım ve sana iyi bakacağım."

Gözleri büyüyor. "Bu bir teklif mi?"

Başımı sallıyorum. "Hayır."

Ona evlenme teklif etmeden önce konuşmamız gereken bir şey daha var ama bunu şimdi yapmamın imkânı yok.

Tanrım, asla evlenme teklif edemeyebilirim, çünkü sevdiğim kadına onu on yedi yaşındayken vurduğumu nasıl söylerim?

Cevabımın açık sözlü olduğunu fark ederek, "İlişkimizin bu aşamasının tadını çıkarmak istiyorum. Önümüzde koca bir gelecek var. Aceleyle gerek yok."

"Benimle çıkmak ister misin?" diye dalga geçerken şakacılığı geri dönüyor.

Onu bir öpücük için daha kendime çekiyorum, sonra homurdanıyorum, "Seninle çıkmaktan daha fazlasını yapmak istiyorum."

Taytını tutup bacaklarından aşağı çekiyorum. Genelde giydiği şortları özlüyorum ama etrafta bu kadar erkek varken giymediği için memnunum.

İç çamaşırı giymediğini gördüğüme sevinerek, "Seni becermek istiyorum," diye homurdandım.

Kalçasından yukarı doğru öpüyorum ve tişörtünü çıkarıyorum. "Seni boşaltmak istiyorum."

Onu adanın üzerine kaldırıyorum ve bacaklarını aralarına girebileceğim şekilde açıyorum. Geç oldu ve kimsenin mutfağa gelmeyeceğini biliyorum.

Cami arkasına yaslanıyor ve ellerini mermerin üstüne koyuyor. "Beni ne kadar istediğini göster."

"Bir şeylere tutunsan iyi olur," diye uyarıyorum onu, amcığıyla oynaşmak için eğilmeden önce.

Bölüm 32

Cami

Nakliye şirketi çatı katımı boşalttıktan sonra satmak üzere satışa çıkardım. Saklamayı düşündüğüm eşyalarımı malikânenin her tarafına dağıttım.

Babamla paylaştığım evi asla bırakabileceğimi sanmıyorum. Philippe benim yerime burayla ilgilenmek için burada kalacak.

Gitmeye karar vermediğine sevindim. İşleri kontrol etmek için geldiğimde tanıdık bir yüz görmek güzel olacak.

Babamın şirketinde sessiz bir ortak olmayı tercih ettim. İşle ilgili kararların çoğunu yönetim kurulu verecek çünkü güneş panelleri ya da büyük bir şirketi yönetme konusunda deneyimim yok.

Babamın en sevdiği koltukta oturuyorum, bu evde yaşadığımız güzel anıları hatırlıyorum ama bir süre sonra içime bir öfke giriyor.

Polis, Papa'nın suikastıyla ilgili yeni bir şey bulamadı.

Babamı öldürdükleri yanlarına kalmayacak.

Max odaya geldi ve onunla tanıştığımdaya oturduğu koltuğa oturdu. "Bizim için özel bir jet ayarladım. Yarın yola çıkıyoruz."

Başımı salladım.

Bakışları yüzümü taradıktan sonra "İyi misin?" diye sordu.

Derin bir nefes alıyorum. "İnsanları bulmakta iyisin, değil mi?"

"Evet."

"Seni işe almak istiyorum."

Sanırım üzüntümden biraz olsun kurtulmamın tek yolu bu. Bana yaşatılan bu cehennemin arkasında kimin olduğunu bilmeliyim.

Alnında bir çatıklık oluşur. "Ne için?"

"Tüm bunların arkasında kimin olduğunu bilmek istiyorum. Onların adalete teslim edilmesini istiyorum."

Bana uzun uzun baktı ve sonra şöyle dedi: "Eğer istediğin adaletse, bırak polis işini yapsın. Eğer intikam arıyorsan, o zaman sana yardım edebilirim."

Adalet mi intikam mı?

Bu insanlar hayatımı paramparça etti.

Seçeneklerimi düşünürken Max ile göz teması kuruyorum.

Polisin bu davayı çözememe ihtimali var ve ben bunun olmasına izin veremem.

Çizgiyi geçmeye istekli miyim? Geri dönüş olmayacak.

Max sandalyeden kalkıp önüme çömeliyor. Elimi tutarak, "Karar vermek zorunda değilsin. Senin yerine ben vereceğim."

Sandalyeden kaydım ve kollarımı boynuna doladım. Ağzımı kulağına yaklaştırıp fısıldıyorum: "İntikam istiyorum. Benim çektiğim gibi acı çekmelerini istiyorum. Babamın kanı gibi onların da kanının akmasını istiyorum. Bize yaptıklarının bedelini ödemelerini istiyorum."

Max yüzüme bakmak için geri çekildi. Gözleri şiddet ve öfkeyle doluyor. "Ne istersen bebeğim. Babanın ölümünden sorumlu olan herkesi tek tek avlayıp öldüreceğim."

Elimi kaldırıp avucumu çenesine bastırıyorum, bir haftalık sakalının kirli sakalı tenime değiyor. "Onlara hissettirdiğin acının her saniyesinde orada olmak istiyorum."

Max derin bir nefes alıyor ve isteğimi düşünürken yavaşça bırakıyor, sonra başını sallıyor. "Öldürme işini bana bırak, bebeğim." Gözleri yüzümü okşuyor. "Birinin hayatının tükenişini izlemek seni değiştirecektir. Bu benim riske atmak isteyeceğim bir şey değil."

İç çekerek başımı salladım. "Tamam, ama ölüm kanıtı istiyorum."

"Bunu yapabilirim ama para almak istemiyorum" derken gözlerinde zalim bir parıltı var. Senin intikamını almak benim için bir zevk olacak."

Ayağa kalkarken beni vücuduna doğru kaldırıyor. Bacaklarımı hızla etrafına doluyorum ve beni oturma odasından yatak odamıza taşıırken boynunu öpüp emiyorum.

Beni yatağa bırakıyor, sonra Max sanki ruhumu yutmaya çalışıyormuş gibi beni öpmeye başlıyor. Kıyafetlerimi yırtarcasına aceleyle hareket ediyor, sonra da "Ellerinin ve dizlerinin üzerine çök" diye emrediyor.

Ben dönüp pozisyonumu alırken, Max gömleğini ve kargo pantolonunu çıkarıyor. O tırmanırken yatağın hareket ettiğini hissediyorum, sonra avucu sağ kış yanağıma değiyor.

Başımı arkaya eğerek kıcımı dışarı itiyorum, böylece onun için tam teşhir oluyor. "Daha sert."

Avuç içi tenimi yakmadan hemen önce parmaklarım yorganın içine giriyor. Gırtlaktan bir inilti çıkarıyorum, dişlerim acıdan alt dudağımı sıkıyor.

Max'in elleri kabaca kalçalarımı ve uyluklarımı ovuyor, sonra homurdanıyor, "Bu manzaraya asla doyamayacağım. Tanrım, kışın beni yirmi dört-yedi sertleştiriyor."

Yanaklarımı ayırdığını hissediyorum ve parmağı ortadan aşağıya indiğinde kaşlarım havaya kalkıyor. Kalp atışlarım vahşi bir gümbürtüye doğru hızlanıyor ve beklenmedik bir sıcaklık içime doluyor.

Ben bir şey söyleyemeden, klitorisimin etrafında dönene kadar devam ediyor.

"Merak etme bebeğim. Bugün senin kışını almayacağım."

Vücudum gevşiyor ve kıkırdıyorum, "Eğer yapmak istediğin bir şeyse buna hazırlanmak için biraz zamana ihtiyacım olacak."

"Biliyorum." Parmağı klitorisime dönmeden önce kıcımın büzülmüş etini okşuyor.

Bunu neden bu kadar seksi buluyorum?

Kış yanağıma sert bir tokat daha atınca kaslarım yeniden gerildi. Max beni diz çökmüş bir pozisyona çekiyor, böylece sırtım göğsüne bastırılıyor.

"Bacaklarını daha geniş aç," diye emrediyor.

Dizlerimi birbirinden ayırıyorum ve çok fazla uyarıda bulunmadan, horozu sert bir itme ile amıma çarpıyor. Bir inilti benden kaçarken avuç içleri göğüslerimi buluyor.

Bu pozisyon, beni sertçe sikmeye başladığında vücudundaki gücü hissetmemi sağlıyor. Elleri sikimi sıkıyor.

Göğüslerimi ve kulağımın altındaki hassas teni öpmeye ve emmeye başlıyor.

Her sert itişinde vücudum onun güçlü tutuşuyla sarsılıyor.

Kollarımı başımın üzerine kaldırıyorum ve onu tutmayı başarıyorum.

Max bu pozisyonu seviyor gibi görünüyor çünkü elleri göğüslerimi ve karnımı aşağı yukarı okşarken dokunuşu çaresizlik ve ihtiyaçla dolu. Beni sert itişlerle doldurmaya devam ediyor.

"Çok iyi," diye inliyorum, bana karşı ne kadar güçlü olduğunu seviyorum. O anın heyecanıyla, "Beni zapt etmeni ve bana kötü şeyler yapmanı istiyorum" diye itiraf ediyorum.

Max aniden içimden çekiliyor, sırt üstü yatmaya zorlanıyorum ve ellerim yatağa sabitleniyor. Bileklerimi başımın üzerinde kilitli tutmak için sadece bir elini kullanması gerekiyor.

Dizini kullanarak bacaklarımı açmaya zorladı, sonra klitorisime öyle sert vurdu ki bir çığlık attım.

Tanrım.

Karnımı sıkın yoğun zevk dalgasından "Evet," diye nefes alıyorum. "Tekrar."

"Emirleri sen vermiyorsun," diye homurdanıyor, gözleri karanlık ve şiddetle dolu.

Vay anasın! Evet, evet, evet.

Max başka bir tokat yerine parmağıyla klitorisimin etrafında dolaşarak, ihtiyacım olan sürtünmeyi sağlamıyor.

Sinirli bir inilti çıkarıp kalçalarımı döndürmeye çalışıyorum ama "Kıpırdarsan dururum" diye tehdit ediyor.

Tanrım, bunu çok seviyorum. Karnımın beklentiyle çırpınmasına neden oluyor. Uyarılmamın kıcımdan aşağı süzöldüğünü hissediyorum.

"Çok ıslak," diye homurdanıyor Max. "Sert mi seviyorsun, bebeğim?"

"Evet" demek biraz cesaret ister.

"Ben de." Avuç içi kalçalarımın arasındaki hassas ete değiyor ve bacaklarımı olabildiğince açıyorum. "İşte böyle, bebeğim. Güzel amının her santimini görmeme izin ver."

Övgüsü beni daha da tahrik ediyor. "Lütfen," diye yalvarıyorum. "Beni daha sert al."

Bir tokat daha yiyorum ve keskin acısı neredeyse boşalmama neden oluyor. Parmakları bileklerimi sıkıyor ve ellerime giden kan akışını kesiyor. Üzerime eğiliyor ve baskın bir bakışla gözlerimi yakalıyor.

İçimdeki her şey geriliyor, sonra aniden avucunun içiyle klitorisime defalarca tokat atmaya başlıyor.

Vücudumda sert bir sarsıntı oluyor ve sırtım şilteden kalkıyor. Bileklerimi tutmasına karşı zorlanıyorum. Umutsuzca nefes alıyorum ve sadece bir inilti çıkarabiliyorum.

"Gel bebeğim," diye emrediyor.

İçimden bir çığlık kopuyor ve şimdiye kadar yaşadığım en güçlü orgazm vücudumdaki havayı zorlarken bedenim sarsılmaya başlıyor.

Görüşüm kararıyor ve tek hissedebildiğim Max ve onun bana verdiği yoğun zevk oluyor.

Bir an için bilincimi kaybettiğime yemin edebilirim ve kendime geldiğimde Max'in vücudu benimkini kaplıyor. Kaslı göğsü ve karın kasları beni yatağa bastırırken, aleti acımasız bir hamleyle içimi dolduruyor.

Nefes almayı başarıyorum ve görüşüm geri geliyor.

Bir eli hâlâ bileklerimi tutarken, diğer eli sol göğsümü sıkıyor.

"Bayıldın mı?" diye soruyor, nefesi sert ve yüz hatları arzuyla gergin.

"Sanırım öyle."

Bu Max'i çok tahrik etti çünkü beni ele geçirilmiş bir adam gibi sikmeye başladı. Ya da takıntılı.

Daha önce hiç yaşamadığım bir acımasızlıkla bedenimi ele geçirirken içimden inilti ve çığlıklar dökülüyor.

Bana verdiği zevk dışında tüm duyularımın bağlantısını kaybediyorum. "Lütfen," diye zorlukla nefes alabiliyorum.

"Lütfen."

"Gel Camille," diye emrediyor, sesi kısık.

Bir başka orgazm doğal bir felaketin gücüyle içimden geçerken, Max o kadar sert boşalıyor ki vahşi bir hırıltı kopuyor.

Ses zevkimi uzatıyor ve nefesimi tutmaya çalışıyorum.

Max bileklerimi bırakıyor ve kan ellerime hücum ediyor. Max'in altında yatarken tamamen tatmin olmuş ve tüm gücümün tükenmiş olduğunu hissediyorum.

Tanrım, bu dünyanın dışındaydı. Bir süre düz yürüyebileceğimi sanmıyorum.

Bölüm 33

Maksimum

Özel jetle Cenevre'ye, St. Monarch's yakınlarında bir evimin olduğu yere gittik.

Bizi operasyon üssüm olarak kabul ettiğim yere götürürken Cami camdan dışarı bakıyor. Hüzünlü ifadesinden babasını düşündüğünü anlıyorum.

Kederi zaman zaman hala hissediliyor ve yaşadığı kaybı atlatmasının aylar, hatta yıllar alacağını biliyorum.

Yüksek duvarlarla çevrili ve son teknoloji ürünü bir güvenlik sistemiyle korunan mülkümün önüne geldiğimizde, yüzündeki hüznün siliniyor ve gözleri merakla doluyor.

"Bir malikane beklemiyordum," diye itiraf ediyor.

"Sadece kulübelerim yok," diyorum zırhlı cipi ön merdivenlerin yanında durdururken. "İş için seyahat etmediğimiz zamanlarda burası evimiz olacak."

"Ne sıklıkla burada olacağız?" diye soruyor.

"Genellikle tatillerde. Bayramlarda insan öldürmeyi pek sevmem," diye itiraf ediyorum araçtan inerken.

Ön kapının kilidini açtığımda Cami "Noel'i sever misin?" diye sordu.

Başımı salladım. "Bir sonraki kişi kadar."

Cevabım onu gülümsetiyor, sonra fuayeye göz gezdiriyor.

"Ben minimalist biriyim," diye açıklıyorum dekor eksikliğini.

"Burası benim de evim olacağına göre," umut dolu bakışlarla bana dönüyor, "birkaç şey ekleyebilir miyim?"

Çatı katı zevkli bir şekilde dekore edilmişti, o yüzden sorun etmedim. "Tabii ki."

Elimi beline koyarak, onu 'ofisime' götürmeden önce evin geri kalanını gösteriyorum. Oda daha çok tüm silahlarımı ve takip işlerinin çoğunu yaptığım ana bilgisayar sistemimi sakladığım bir cephanelik gibi.

Cami gözleri tüm silahların, tüfeklerin, bıçakların ve el bombalarının üzerinde gezinirken, "Tanrım," diye fısıldıyor. "Bir orduya yetecek kadar silahınız var."

"Hazırlıklı olmayı severim," diye açıkça belirtiyorum.

"Ne için?" diye soluk soluğa soruyor, gözleri üzerimde.

"Bir savaş için mi?" "Diğer şeylerin yanı sıra," diye kıkırdıyorum, tepkisini

Eğlenceli.

Tüm monitörlerle yüzleşmek için döner. "Lanet olsun, Max. Neden bu kadar çok var?"

Tüm duvar alanını dolduran masaya doğru yürüyorum ve ana bilgisayarımı açıyorum. Monitörler canlanıyor ve çeşitli bilgiler gösteriyor.

Bazıları dünyanın dört bir yanından canlı yayın yapıyor ve diğerleri diğer suikastçıların otomatik yüz tanımasını yapıyor. Rekabeti takip etmeyi seviyorum.

"Yüce Tanrım," diye fısıldıyor Cami. "Tüm bunların biraz göz korkutucu olduğunu itiraf etmeliyim. Dizüstü bilgisayarımı zar zor çalıştırabiliyorum."

Elini tutuyorum ve bavullarımızı içeri alabilmemiz için onu odadan çıkarıyorum.

Cami kıyafetlerinin bir kısmını Fransa'da bıraktı ama çoğunu yanında getirdi, bu yüzden tüm çantaları ana yatak odasına taşımak için birkaç sefer yapmam gerekiyor.

Büyük boy yatağa ve siyah nevresim takımına bakıyor, sonra da "Odaya biraz renk katmam gerekecek" diyor.

"Çok parlak bir şey olmasın lütfen."

Çantalarından birini açarken "Pembe ve mor düşünüyordum," diye takılıyor bana.

"Kıçını kıpkırmızı yaparım," diye tehdit ediyorum ebeveyn dolabına girerken. Onun kıyafetlerine yer açmak için kendi kıyafetlerimi sağ tarafa taşıyorum.

"Ben işe gidiyorum," diyorum, kıyafetlerini yatağın üzerinde gruplara ayırırken onu izliyorum.

"Tamam." Kapıya doğru yürüdüğümde, "Mutfakta yemek var mı?" diye sordu.

Başımı salladım. "Yarın alışverişe gideriz. İstersen akşam yemeği için dışarı çıkabiliriz."

Kaşı kalkıyor. "Bu bizim için bir ilk olacak."

"Ne yemek istediğinizi düşünün ve bana haber verin."

Yatak odasından çıkıyorum ve ofisime gidiyorum. Monitörlerin önüne oturup yüz tanıma yazılımımı Jedrik Rusnak'ı bulmaya odaklanacak şekilde programlıyorum.

St. Monarch'ın yanı sıra, ihtiyacım olan bilgiye sahip olan tek kişi o. Programın işini yapmasını beklerken, St. Monarch'ın veri tabanında yeni sözleşmeler olup olmadığını kontrol ediyorum.

İki vuruş emri verildiğini görünce hedefleri kontrol ediyorum ama isimleri hatırlamıyorum, yani önemli biri değil.

Yüz görüntülerinin yanıp söndüğü monitörü kontrol ediyorum ve sabırsızlanarak Rusnak'ın sahip olabileceği mülkleri aramak için kendi araştırmamı yapmaya başlıyorum.

Zaman akıp gidiyor ve Cami ofise göz atana kadar saatin ne kadar geç olduğunu fark etmiyorum. "Saat sekiz oldu. Hâlâ akşam yemeği için dışarı çıkıyor muyuz?"

"Siktir," diye mırıldandım, içimi çektim. "Üzgünüm, bebeğim. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım."

"Sorun yok."

Rusnak'ı aramaya devam edebilmesi için ana bilgisayarını açık bırakıyorum ve kapıya doğru yürüyorum. Cami'nin alnına bir öpücük kondurduktan sonra, "Duş almam için bana birkaç dakika ver," diyorum.

"Acele etme."

Bir şey hatırlayarak hızla masaya geri dönüyorum ve bir çekmeceyi açıyorum. Bir takip cihazı alarak Cami'nin yanına dönüyorum ve küçük siyah noktayı kulağının arkasına yerleştiriyorum. "Bu bir izleme cihazı," diye açıklıyorum. "Yakında sana daha kalıcı bir şey getireceğim."

Bana şüpheli bir bakış attı. "Kalıcı mı?"

"İmplant," diye açıklıyorum. "Eğer kaçırırsan, seni daha çabuk bulmama yardımcı olacak."

"Bir şartla," diyor. "Sen de bir tane almak zorundasın." Sonra arkamdaki bilgisayar sistemini işaret ediyor. "Ve tüm bunlarla seni nasıl bulacağımı bana göstermelisin."

Ağzımın kenarı kalkıyor ve elimi kaldırarak ensesinden tutuyorum. "Bir tane bulacağım ama eğer kaybolursam Nikolai'yi arayıp yardım istemelisin. Hiçbir koşulda benim için kendini tehlikeye atmayacaksın. Nikolai beni nasıl bulacağını bilir ve kaynakları da var."

Cami burnunu kaşıdı ama itiraz etmedi. "Nikolai'nin telefon numarasına ihtiyacım var." Birden gözleri büyüdü. "Tanrım, cep telefonumun nerede olduğunu hatırlayamıyorum."

Kaşlarımı çatarak, "En son ne zaman kullandınız?" diye sordum.

Başını iki yana sallıyor. "Onu bıraktım ve açıkçası unuttum. Tüm taziye mesajlarını görmek istemedim."

"Yarın eşyalarınızı kontrol edeceğiz. Eğer kaybettiyse, size yeni bir tane alırız."

Ana yatak odasına yürüyoruz ve ben kıyafetlerimi çıkarırken, Cami'nin taşındığına dair tüm işaretlere bakıyorum. Sol komodinin üzerinde el losyonu ve bir kutu mendil. Makyaj malzemeleri ve cilt bakım ürünleri tuvalet masasının üzerinde.

Memnuniyet göğsümü dolduruyor ve ebeveyn banyosuna girip benimkinin yanında onun diş fırçasını gördüğümde ağzımı bir gülümseme kaplıyor.

Cami'nin burada olduğunu ve tamamen bana ait olduğunu anladım. Her bir seksi santimi.

Sonsuza kadar.

Bölüm 34

Cami

Monarch's'ın görkemli kapılarından geçerken, gözlerim güzel peyzajlı bahçeyi ve kaleyi görmek için her yere dalıyor.

"Tanrım, Max," diye nefes alıyorum. "Sanki başka bir dünyaya ışınlanmış gibiyiz."

"Sadece benim yanımda kal. Öldürmeme politikası olsa da, buradaki bazı insanlar bizim düşmanımız." Cipi park ederken öyle diyor.

Kapımı açmasını bekliyorum, sonra dışarı çıkıyorum ve ön kapılara doğru yürürken onun yanında duruyorum. Korumalar tarafından aranıyoruz ve Max üzerinde taşıdığı iki silahı teslim ediyor.

İzleme cihazı implantları için buradayız. Üst kolumdaki doğum kontrolüne benzer bir şey olacağını sanıyorum.

Kalenin içinde, tavan eski savaşlarla boyanmış ve yerler mermer. Her yerde nöbetçiler var ve Max kolunu bana doladığında, kimseyle göz teması kurmamaya çalışarak onun yanına yaklaşıyorum.

Koridora döndüğümüzde ellili yaşlarının başında bir adam bize doğru geliyor. Tertemiz bir takım elbise giymiş, üzerinde dalga dalga yayılan bir otorite havası var.

"Müdür Koslov," diyor Max, Aziz Monarch'ın başındaki adamı selamlamak için elini uzatırken.

Müdür Koslov Max'e gülümser. "Bay Levin, bizi ziyaret etmeniz her zaman bir zevktir." Koyu kahverengi gözleri bana kayıyor. "Bayan DuBois, kaybınız için başsağlığı dilerim. Babanız iyi bir adamdı."

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, yüzümde yıllar içinde mükemmelleştirdiğim gülümseme.

Müdür Koslov bir kapıya doğru işaret ediyor. "Bu taraftan lütfen."

Odaya girdiğimizde revire benziyor. Doktor olduğu anlaşılan bir adam bizi başıyla selamlıyor.

"İzleme implantları mı?" diye Max'e sorar ve Max başını sallayınca doktor, "Cihazları nereye yerleştirmemi istersiniz?" diye sorar.

Max bir an düşündü, sonra elimi tuttu. "Sol kulağının arkasında."

Doktor en yakın yatağı işaret ediyor. "Lütfen oturun, Bayan DuBois."

Yatağa tırmanırken Max'e gergin bir bakış atıyorum. Doktor elimi tutuyor ve bir iğne yapmadan önce antiseptik bir mendille cildimi temizliyor.

İğneyi derimin altına iterken keskin bir acı hissediyorum ve birkaç saniye sonra işim bitiyor.

Müdür Koslov Max'in yanına gider. "Çipin konumuna erişebilmeniz gerekir. Hadi test edelim."

Max cep telefonunu çıkarır ve bir dakika sonra "Onu buldum" der.

Evet, var.

Sıra Max'e geldiğinde, "Takip cihazının konumunu telefonumda görebilecek miyim?" diye soruyorum.

"Evet," diye yanıtlıyor Müdür Koslov. "Aziz Monarch'ın programını cihazınıza indireceğiz ve size bir şifre vereceğiz. Max size uygulamayı nasıl kullanacağınızı gösterecek."

Mikroçipin benimkiyle aynı noktaya enjekte edilmesini izliyorum, sonra gülümsüyorum. "Eşleşen takip cihazlarımız var."

Müdür Koslov kıkırdıyor ama Max başını bana doğru sallayarak "Bunu ancak sen romantik bulabilirsin" diye mırıldanıyor.

"Ofisime gidelim." Müdür Koslov kapıyı işaret ettikten sonra, "Cep telefonunuz yanınızda mı Bayan DuBois?" diye sordu.

"Ahh... Yanlış yere koymuşum."

Max elimi tutuyor ve başparmağını tenimde gezdiriyor. "Takip cihazlarının yanı sıra, şifreli bir cep telefonu için de buradayız."

Kulağın hoş geliyor.

Müdür Koslov'u lüks bir ofise kadar takip ediyoruz, sonra büyük bir meşe masanın arkasındaki duvarda sıralanan silahlarla dolu dolapları görüyorum. Bir oturma alanını işaret ediyor ve biz otururken bir kasaya doğru yürüyüp onu açıyor.

İçeriye göremiyorum ama elinde bir tepsi cep telefonu ile çıkıyor. "Hangisini tercih edersiniz, Bayan DuBois?"

Cihazlara göz atıyorum ve katlanıp açılabilen bir Samsung seçiyorum. Üzerinde kitap okuyabileceğim. "Bu lütfen."

Başını sallıyor ve telefonu açmadan önce içine bir SIM kart yerleştirmeye devam ediyor. Cihazı programlamasını izliyorum, sonra yanıma oturuyor ve ekranı yüzümün önünde tutuyor. "Gülümseme."

Biyometrik kimlik doğrulama işlemini tamamladıktan sonra telefonu bana verdi.

"Eve döndüğümüzde size Aziz Monark'ın uygulamasını göstereceğim," diyor Max, sonra ayağa kalkıp Müdür Koslov'un elini sıkıyor. "Teşekkür ederim."

Ayağa kalktım ve gülümseyerek, "Sizinle tanışmak bir zevkti. İyi günler dilerim."

Müdür Koslov gülümsememe karşılık veriyor. "O zevk bana ait Bayan Dubois."

Ofisten çıkarken yeni cep telefonumu çantama tikiştiriyorum. Sonra yemek kokusu alıyorum. "Tesis içinde bir restoran var mı?"

"Evet." Max bana baktı. "Aç mısınız?"

Ona kuşkulu bir bakış attım. "Bu aptalca bir soru mu?"

Ağzının köşesi bir an için kalkıyor. "Benim hatam."

Beni yemek salonuna götürüyor ve benim için bir sandalye çekiyor. Oturduğumda, öğle yemeğinin tadını çıkaran diğer konuklara bakıyorum.

Bazı korkutucu görünümlü insanlar var ve dikkatimi hemen en belalı olduğunu düşündüğüm adamıma çeviriyorum.

Bir menü alıyorum ve yemek seçeneklerini inceliyorum. "Ben açık biftek ve hardallı sandviç ve kola alacağım."

Garson masamıza geldiğinde, Max benim siparişimi veriyor ve sadece kendisi için bir bardak su istiyor."

"Aç değil misin?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor. "Telefonunu alayım da senin için her şeyi ayarlayayım."

Cihazı hızla çantamdan çıkarıp ona uzatıyorum.

Max sandalyesini benimkine yaklaştırıyor, böylece ne yaptığını görebiliyorum. Aziz Monark'ın uygulamasına giriyor ve ben babamın bana mektupta verdiği numaraları girdikten sonra bana gösterge panelinin nasıl çalıştığını gösteriyor.

Neyse ki numaraları ezberlemiştim. Şifre değil de banka hesap numarası olduğunu sanmıştım.

Max telefonu bana geri verdi ve "Finans bölümünde babanın senin için açtığı hesabı göreceksin" dedi.

Bölüme giriyorum ve babamın hesaba yüklü bir meblağ aktardığını görünce içimi bir hüznün dalgası kaplıyor. Hiçbir şeyden yoksun kalmayacağımdan emin olmak istemişti.

Oh, baba. Yanımda olmanı tercih ederdim ama benimle ilgilendiğin için teşekkür ederim.

Finans bölümünden çıkıyorum ve 'Takip ve İzleme'ye tıklıyorum."

Bulunduğumuz yerde kırmızı bir nokta gösteren haritayı gördüğümde dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Sana göz kulak olabilmem hoşuma gidiyor," diye takılıyorum Max'e.

Kolunu arkamdaki sandalyeye dayıyor ve bana doğru eğiliyor. "Artık benden kaçış yok."

Bölüm 35

Maksimum

Cami sandviçinin tadını çıkarırken, gözlerim yemek salonuna giren Rusnak'a kilitleniyor.

Onu bulamamama şaşmamalı. St. Monarch'ta saklanıyormuş.

"Burada kal," diye emrediyorum Cami'ye. "Birkaç dakika içinde döneceğim."

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor.

"Biriyle konuşmak için," diye cevap veriyorum ayağa kalkarken.

Rusnak'a doğru yürürken bana doğru bakıyor, sonra yüzüne geniş bir gülümseme yayılıyor. "Maxim, bu ne sürpriz."

Bir masaya oturuyor ve açık sandalyelerden birini işaret ediyor. "Bana katılmak ister misiniz? Sanırım konuşacak çok şeyimiz var."

Gözleri Cami'ye kayınca homurdandım: "Kadınıma bakma lan!"

Dikkatini bana çevirirken kaşlarını kaldırıyor. "Senin kadının mı? Farkında değildim."

"Şimdi öylesin," diye mırıldandım. İşe koyuluyorum, "Seni kimin tuttuğunu söyle." diyorum.

Başını sallarken bir kıkırdama duyulur. "İşlerin böyle yürümediğini biliyorsun. Gizlilik ve her şey."

Öne doğru eğildim ve kollarımı masanın üzerine koyarak puştla gözlerimi kilitledim. "Seni dünyanın öbür ucuna kadar avlayacağım. Eğer bir daha huzur bulmak istersen, bana adını vereceksin."

Tekrar başını sallar. "Hayatımın sonuna kadar burada kalabilirim. Beni tehdit etmek işe yaramaz."

Yüce İsa.

Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve soruyorum, "Fiyatınız nedir?" Gülümsemesi genişliyor. "Bilgi pahalıdır, Maxim."

Yemin ederim, bu adam sahip olduğum azıcık sabrı da sınıyor. "Nasıl. Ne kadar? Ne kadar?"

"Kendimi cömert hissediyorum." Omuz silkiyor. "On milyon. Hemen şimdi."

Gözlerim Cami'ye kayıyor ve onun bizi izlediğini görüyorum.

Cep telefonumu çıkararak hesabıma giriyorum ve Ruznak'a on milyonluk bir transfer yetkisi veriyorum. Paraya erişim sağlayabilmesi için kendisine vermem gereken bir kod oluşturuldu.

"Sana kodu vermeden önce ismi istiyorum," diyorum. "Pazarlığa açık değil."

Bir peçeteyi yaklaşıyor ve cebinden bir kalem çıkararak karenin üzerine bir şeyler yazıyor. Elini peçetenin üzerinde tutarak bana bir kaşını kaldırıyor. "Üç deyince. Sen mi saymak istersin, ben mi sayayım?"

"Üç," diye mırıldandım. "İki...Bir." Telefonumun ekranını çeviriyorum, böylece ben ismi okurken o da rakamları görebiliyor.

Fabian Roux.

Sandalyeden kalkarken Rusnak'ın elindeki kalemi alıp eline saplıyorum ve ardından öyle sert bir yumruk atıyorum ki sandalyeden düşüyor.

"Bu, kadınının babasını öldürdüğün için," diye homurdanarak masanın etrafında dolanıyorum ve ayağa kalkamadan çenesine bir tekme atarak onu bayıltıyorum. "Lanet olası pislik."

"Max," diye tıslıyor Cami, gözleri panikle dolu.

Sanki bir saldırı bekliyormuş gibi etrafına bakıyor. Muhafızlar yemek salonuna giriyor ve ben kollarımı kaldırıyorum,

"Ben gidiyorum." diyerek.

Cami'ye yaklaşıyorum ve kolundan tutarak onu yemek salonunun dışına yönlendiriyorum.

"Daha iyi hissediyor musunuz, Bay Levin?" Müdür Koslov geçtiğimiz koridordan sesleniyor.

Ön kapıya doğru yürümeye devam etmeden önce, "Çok uzak bir ihtimal değil ama şimdilik bu kadar yeter," diye cevap veriyorum. Her ne kadar canımı sıkırsa da, onu avlamak ve öldürmek için harcayacağım enerjiye değmez ve diğer suikastçıların peşine düşmememiz için yazılı olmayan bir kural var.

profesyonel nezaket.

Silahlarımı almak için nöbetçinin yanında durdum ve SUV'a doğru giderken Cami fısıldadı, "Tanrım, Max. Onu neden dövdüğünü bilmiyorum ama çok ateşliydi."

Onu yolcu koltuğuna oturttum ve emniyet kemerini göğsüne bağladım. Kapıyı kapatarak aracın etrafında dolanıyorum ve öfkemi yatıştırmak için derin bir nefes alıyorum.

Direksiyonun arkasına geçtiğimde, gözlerini üzerimde

hissdebiliyorum. Motoru çalıştırdım ve çıkışa doğru sürerken

"Rusnak babanı öldürdü ve vur emrini veren adamın adı bende var."

Gözlerim Cami'ye kayıyor ve dudaklarının şokla ayrıldığını görüyorum. "Az önce dövdüğün adam babamı mı öldürdü?" Yüz hatları gerginleşirken içinden öfke akıyor. "Suikast emrini kim verdi?"

Ancak St. Monarch'ın arazisini geride bıraktığımızda cevap veriyorum, "Fabian Roux. Bu isim bir şey çağrıştırıyor mu?"

"Hayır." Çantasından telefonunu çıkarıyor ve Google'da ismi aratıyor. "Comprehensive Energies'in CEO'su. Fransa'nın en büyük enerji şirketi."

"Sonunda," diye mırıldandım. "Babanın peşine düşmesinin nedeni buydu. Babanın uygulamak istediği yeşil politika şirketi zarara uğratacaktı."

Cami başını sallar, sonra Fabian Roux'nun bir fotoğrafını bulur ve iğrenme yüz hatlarını sıkılaştırır. "Onun ölmesini istiyorum, Max."

"O herifin icabına bakacağım," diye söz veriyorum.

"Ne zaman?" diye soruyor, hâlâ adam hakkındaki bilgileri okuyor.

"Nikolai ile adada onlarla birlikte kalmanı ayarladıktan sonra."

Gözleri bana kayıyor ve evimizin garaj yoluna girdiğimde, "Hayır, seninle geliyorum" diyor.

Başımı salladığımda bana hatırlatıyor: "Her zaman birlikte olacağımızı söylemiştin. Sen nereye gidersen, ben de oraya giderim. Seninle daha güvende olacağım ve Vetrovları o kadar iyi tanımıyorum."

İsa.

Arabayı park ettikten sonra koltuğumda dönüp ona bakıyorum. "Bütün Fransa senin kim olduğunu biliyor ve bu tehlikeli olacak. Düğünde Abigail'le iyi anlaşmıştınız. En fazla yirmi dört saatliğine gitmiş olurum."

Cami sakinleştirici bir nefes aldıktan sonra başını sallıyor. "Üzgünüm, duygularım beni alt etti."

Konsola doğru eğildim ve elimi boynunun yanına koydum. Gözlerimi ona kilitleyerek, "Senin için en iyi olanı yapıyorum, bebeğim" diyorum.

Kollarını boynuma dolamadan önce tekrar başını sallıyor. Kulağıma yaklaşıp fısıldıyor: "Öleceğini bilmesini istiyorum. Babamın hissettiklerini hissetmesini istiyorum."

Başının yan tarafına bir öpücük konduruyorum ve söz veriyorum, "Bilecek. Söz veriyorum."

Birbirimizden uzaklaşıyoruz ve cipten iniyoruz. Ön kapıya doğru yürürken Cami "Ne zaman olacak?" diye soruyor.

"Rutininin ne olduğunu öğrenmek için birkaç güne ihtiyacım var," diye cevap veriyorum. Evin içine adım atarken, "Ve onu ortadan kaldırmak için kullanacağım yönteme karar vermek için." diye ekliyorum.

Cami elini tekrar fuayedeki masanın üzerine koyuyor ve ardından bir iç çekiyor. "Yorulдум."

Ona yaklaşıp elini tutuyorum ve onu oturma odasına çekiyorum. Onu kanepeye itiyorum ve televizyonun kumandasını uzatıyorum. "Atıştırmalık?"

Bana minnettar bir gülümseme veriyor. "Lütfen."

Neyse ki Aziz Monarch'a gitmeden önce biraz alışveriş yaptık, bu yüzden hepimiz benim için rahat yiyecek stokladık.

Kadın.

Bir kutu çikolata kaplı çubuk kraker ve bir soda alıp oturma odasına dönüyorum. Bunları ona uzatıyorum ve ağızına bir öpücük konduruyorum. "Ben ofisimde olacağım."

"Tamam." Tam uzaklaşırken, "Sen inanılmaz bir adamsın, Max. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, bebeğim."

Bölüm 36

Cami

Son üç gündür Max durmadan çalışıyor. Başta, işine engel olmamak için onu yalnız bıraktım ama bu uzun sürmedi.

Ofiste onun yanında oturuyorum ve Fabian Roux'nun sanki babamı öldürtmemiş gibi günlük rutinine devam ettiği güvenlik görüntülerini izliyorum.

Piç kurusu.

Başka bir insandan böylesine nefret edebileceğimi hiç bilmezdim.

Fabian zamanının çoğunu ofiste geçiriyor. Max bir şekilde şirketin güvenlik sistemini hackledi ve şimdi o pisliğin çalışmasını izliyorum.

Başka bir monitörde Max, Fabian'ın evinin planını ezberliyor. Mülkün planlarını nereden aldığını ancak Tanrı bilir.

Bitkin bir halde iç çeker, ardından başka bir monitörde "Onaylandı" yazısı yanıp sönmeye başlar.

Hemen doğrulur ve bir tuşa basar.

Jedrik Ruznak. İsviçre, Cenevre.

46.2044° N, 6.1432° E

HEDEF BULUNDU

Ruznak'ı trafik ışıklarında bir cipte otururken gösteren bir kamera kaydı var.

"Onu takip mi ediyorsun?" Ben soruyorum.

"Evet. Rakiplerime göz kulak olmayı seviyorum."

Gözlerim monitörle Max'in yüzü arasında gidip geliyor. "O eğitimli bir suikastçı, değil mi? Senin gibi mi?"

Başını sallar. "Bana hiç benzemiyor. Kendini beğenmiş ve risk almayı seviyor. Bu yüzden B seviyesinde bir suikastçı. İyi olduğunu sanıyor ama değil."

"Onu neden hâlâ öldürmedin?" Sırf merakımdan soruyorum.

"Biriyle anlaşma yapılmadığı sürece suikastçılar arasında söze dökülmemiş bir ateşkes vardır. O zaman tüm bahisler kapanır."

Ona sırtımdan önce "İlginç," diye mırıldandım. "En iyi suikastçının bana ait olduğunu bilmek hoşuma gidiyor."

"Tamamen seninim, bebeğim." Max sandalyesinde rahatlıyor ve gözlerini bana çeviriyor. "Yarın sabah erkenden ayrılıyorum."

Şaşırdım, ona bakakaldım. "O kadar çabuk mu?"

Başını sallıyor ve bir elini yüzüme götürerek yanağımı okşuyor. "Toparlanmalısın ki seni Nikolai'nin adasına götüreyim."

Max'ten ayrı kalacağım için mutlu değilim ama beni güvende tutmak istemesini anlıyorum.

"Tamam," diye cevap veriyorum ve kalkıp kapıya doğru yürüyorum.

Ben ona ulaşamadan Max, "Bir dakika içinde geliyorum. Soyun ve yatakta beni bekle."

Yüzüme bir gülümseme yayılıyor ve omzumun üzerinden ona bakarak kıcıma bir şaplak atıyorum. "Beni fazla bekletme, yoksa sensiz başlarım."

Tekrar monitörlere odaklanmadan önce ağzının köşesi kalkıyor.

Yatak odamıza gidiyorum ve içeri girerek yolculuk için bavullarımı hızla hazırlıyorum. Her şeyi aldığıma emin olduktan sonra kıyafetlerimi çıkarıp çamaşır sepetine atıyorum ve yatağa girip yüzüstü uzanıyorum.

Max'in koridordan geldiğini duyunca, ne yapacağını görmek için uyuyormuş gibi yapıyorum.

Muhtemelen giysilerini çıkarırken çıkardığı hışırtıyı dinliyorum, sonra üzerine tırmanırken yatak eğiliyor.

Eli popoma değdiğinde şakacı bir çığlık atıyorum. Parmağı klitorisimi okşuyor ve bunun onu tahrik edeceğini bildiğimden, "İçimde sana ihtiyacım var" diye inliyorum.

Max arkama yatmadan önce beni yan yatırıyor. Sırtımı göğsüyle aynı hizaya çekerken sertliğinin kıcıma baskı yaptığını hissediyorum.

Her zamanki gibi, acımasız bir hamleyle içime girmeden önce fazla uyarı almıyorum. Eli kalçamı kavırıyor ve diğer kolunu başımın altından geçirerek beni bir kısaçla kendisine kilitliyor.

"Evet," diye cesaretlendiriyorum onu. "Beni kabaca al, aşkım."

İçime sertçe çarpmadan önce beni dışarı çekiyor, sonra beni bir vahşi gibi becermeye devam ediyor.

Onun kaya gibi sert karnı kıcımdaki cehennemi tokatlıyor ve ben buna bayılıyorum.

İticileri daha sert ve daha hızlı geldikçe, karnımın üzerine itiliyorum, tüm ağırlığı beni sertçe itiyor.

Yatak.

Dudaklarımdan iniltiler dökülürken bacaklarımı olabildiğince açıyorum. "Evet. Evet. Evet," diye inliyorum kelimeleri tekrar tekrar.

Nefesleri düzensiz, vücudu benimkine karşı şiddetli bir fırtına gibi hareket ediyor. "Tanrım," diye homurdanıyor. "Sikimi bu kadar iyi almana bayılıyorum."

"Max," diye soluyorum, katıksız bir arzu ve ihtiyaç kaslarımı geriyor. "Daha sert. Sen yokken seni içimde hissetmek istiyorum."

Eli boynumun arkasına dolanıyor ve yatağın daha da derinlerine bastırılıyorum. Beni acımasızca kavrayarak, "Lütfen" diye çılgınca yalvarana kadar beni çiğ çiğ sikiyor. Lütfen. Lütfen. Lütfen."

"Gel," diye homurdanıyor duymak istediğim emri.

Diğer eli kığımın yanağıyla birleşiyor ve zevkten içim parçalanıyor. O kadar yoğun ki nefes alamıyorum ve sadece bir inilti çıkarabiliyorum.

Tanrım, bu adamın beni becerme şekli akıllara durgunluk veriyor.

Max sert bir homurtuyla kendini içime gömüyor, sonra orgazm olurken vücudu benimkinin üstüne çöküyor, siki içimde sarsılıyor.

"Tanrım," diye nefesimi tutmaya çalışıyorum.

Çekip üzerimden yuvarlanıyor, nefesi ayrılmış dudaklarında hızla dolaşıyor.

Ona yaklaşıp yanına sokuluyorum ve gözlerim onun çıplak vücudunda geziniyor, bu bir başyapıttan başka bir şey değil.

Elimi göğsüne koyuyorum ve "Seni özleyeceğim" diyorum.

Kolunu omuzlarıma doluyor ve başımın üstünü öpüyor, "Sen farkına bile varmadan dönmüş olacağım."

Tanrım, umarım Öyledir.

Nefesimizi tuttuktan sonra Max yataktan kalkıp banyoya doğru yürüyor. Duşun açıldığını duyuyorum, sonra "Gel bana katıl" diyor.

Gülümseyerek yataktan kalkıyorum ve banyoya gidip onunla birlikte duşa giriyorum. Vücut yıkayıcısını alıp elime biraz sıktıktan sonra, "Ben seni yıkarken kıpırdama" diyorum.

Avuçlarım teninde gezinirken ağzı nadir görülen sıcak bir gülümsemeyle kalkıyor. İşim bitmeden vücudunun her santimini ezberlemeye çalışıyorum.

Max beni yıkamak için zaman ayırıyor ve işi biter bitmez beni şefkatle öpüyor. Bana geri döneceği sözüyle dolu.

Kolları beni göğsüne doğru çekiyor ve uzun bir süre bana sarılıyor.

"Merak etme bebeğim. Ben böyle yaparım. Sana geri döneceğim. Söz veriyorum."

"İyi edersin," diye fısıldadım. "Seni de kaybedemem."

Beni geri itti ve gözlerimi kilitledi. "Ben yaptığım işte en iyisiyim. Her gittiğimde endişelenemezsin."

Elimi kaldırıp avucumu çenesine koyuyorum. "Her zaman endişeleneceğim, Max." Dudaklarım şefkatli bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Bana beni sevdiğini söylediğin zaman

Yaptığın her küçük şey için endişelenmekten bıktım. Yalnız bir kurt olmaya alışkın olduğunu biliyorum ama artık yalnız değilsin. Artık buradayım."

Duygu gözlerini dolduruyor ve sanki ben onun başlangıcı ve sonuymuşum gibi bana bakıyor. "Teşekkür ederim, Camille." Başını eğiyor, bana olan sevgisi yüzünden okunuyor. "Bana aşık olduğun için, bana ne olduğunu önemsendiğin için, hayatıma mutluluk getirdiğin için teşekkür ederim."

Parmak uçlarımda yükseliyorum ve ağzına yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Seni seviyorum, Max. Tüm kalbimle."

Bölüm 37

Maksimum

Gece yarısından hemen önce adaya indiğimizde Cami'nin elini sıkıca tutuyorum, onu geride bırakmak zorunda kalmadan önce ona dokunabildiğim her anın tadını çıkarmak istiyorum.

Duşta paylaştığımız o duygusal ana kadar, ondan sakladığım sırrı son zamanlarda hiç düşünmemiştim.

Unuttuğumdan değil ama birlikte yaşamaya alışmakla ve Maurice'in ölümünün arkasında kimin olduğunu keşfetmekle meşguldük.

Bu sırrı sonsuza dek saklayabileceğimi ve mezara götürebileceğimi düşündüm. Cami ile evlenmek zorunda olmadığımı, sadece bir çift olarak hayatımızın tadını çıkarabileceğimizi düşündüm.

Yanılmışım.

Duşta, güvenliğim için endişelenen birine sahip olduğumu anlamamı sağladığı o duygusal andan sonra, aramızda nihai bağlılığı istediğimi fark ettim. Benim soyadımı almasını istiyorum. Ondan çocuk sahibi olmak istiyorum.

Cami ile evlenmek istiyorum.

Bunun olması için de her şeyi itiraf etmeli ve beni affetmesini ummalıyım. Ya bu olacak ya da beni tekrar sevmeyi öğrenene kadar onu esir tutacağım.

Uçaktan iniyoruz ve bizi bekleyen Nikolai ve Abigail'e gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Ben işlerimi hallederken Cami'nin ziyaretine izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

Arkadaşım bana gülümsüyor. "Onu ağdırlamak bizim için bir zevk."

"Kalacak vaktim yok," diye bilgilendirdim onu. "Ne kadar çabuk gidersem, o kadar çabuk dönerim."

Başını salladı. "Git kardeşim. Cami'ye bir şey olmamasını sağlayacağım."

Yüzümü ona dönüyorum ve gözlerindeki endişeden nefret ediyorum. Yüzünü cesur bir gülümsemeye zorluyor. "Beni çok bekletme."

Ağızına bir öpücük kondurduktan sonra "Yapmayacağım" diyorum.

Ondan uzaklaşarak uçağı geri dönüyorum ve merdivenleri tırmanıyorum. Kapıda, kabinin içinde kaybolmadan önce sevdiğim kadına tekrar bakıyorum.

Pilota kalkış talimatını veriyorum ve koltuğumu bulup emniyet kemerini bağılıyorum. Cebimden telefonumu çıkarıyorum ve cihazı kapatmadan önce Cami için hızlıca bir mesaj yazıyorum.

Döndüğümde sana bir soru soracağım.

Fransa'ya vardıldıktan sonra doğrudan Cami'nin ailesinin evine gittim.

Philippe yalnız olduğum için mutlu değil. Adam mutfağı temizlerken nefesinin altında homurdanıyor.

"Yerleşmesi nasıl gidiyor? Daha iyi mi?" diye soruyor, bana doğru bakmadan.

"O mutlu Philippe," diye onu temin ediyorum.

"Güzel," diye mırıldanarak ellerini havluya sildi. "Onunla ilgilendiğin için teşekkür ederim. Seni gerçekten seviyor gibi görünüyor."

"Ve onu seviyorum." Su bardağını elime aldım ve bir yudum aldıktan sonra şöyle dedim. "Ben çıkıyorum. Daha sonra geri döneceğim."

Ben mutfaktan çıkarken sadece başını sallıyor. Her zamanki siyah takım elbisemi giydim ve evden çıkarken antrede bıraktığım spor çantamı aldım.

Roux'nun mülkü Cami'nin ailesinin evinden çok uzakta değil.

Şirketin güvenliğini kontrol ettikten sonra, şirket binasına giremeyeceğimi anladım. Güvenlik çok sıkı. Yani bana sadece iki seçenek kaldı. Ya onu seyahat ederken öldüreceğim, ki bu Cami'nin istediği gibi kişisel bir şey olmayacaktı, ya da onu evinde öldüreceğim.

Acele etmemek için ev seçeneğini tercih ediyorum. Neyse ki Roux yalnız yaşıyor. Görünüşe göre dördüncü boşanmasından sonra dersini almış.

SUV'u Roux'nun malikanesinden birkaç mil uzağa park ediyorum ve spor çantasını alarak araçtan iniyorum.

Saat on biri geçiyor ve köşedeki mülke kadar olan kısa mesafeyi yürürken sokak bomboş. Karanlığın örtüsü altında, çantayı duvarın üzerinden atıyorum ve kendimi yukarı kaldırarak hızla üzerinden atıyorum, çömelmiş bir pozisyonda yere iniyorum.

Heckler & Koch'umu çıkarıp bir susturucu takmadan önce çantanın fermuarını açıyorum. Bir KA-BAR ve bir kılıf çıkarıp çantanın fermuarını çekmeden önce kemerime takıyorum.

Ayağa kalkıp spor çantamı duvarın dibine bırakıyorum ve evin arka tarafına doğru sürünüyorum.

Sürgülü kapılar ardına kadar açık ve evin ışıkları yanıyor.

Güvenlikli bir sitede yaşamak insanların gardını düşürmesine neden oluyor. Cami'yle aynı bölgede yaşadığı için güvenlik görevlilerinin zamanlamasını ayarlayabiliyorum ve otuz dakika daha devriye gezmeyeceklerini biliyorum. Roux'nun hangi odada olacağından emin değilim ve kapıdan içeri süzülürken hızla duvara yaklaşıp bedenimi duvara yaslıyorum. Bir süre kıpırdamadan duruyorum ve herhangi bir Hareket.

Hiçbir şey duymadan oturma odasından geçip merdivenlerden yukarı çıkıyorum.

Roux aniden öksürerek bana nerede olduğuna dair bir işaret veriyor. Silahımı hazır tutarak, bulunduğu odaya yaklaşıyorum ve kapı aralığında belirlediğimde başını bile kaldırmıyor.

Salak herif.

İçeri giriyorum ve başını kaldırıp meşgul olduğu evrak işlerine bakıyor, sonra tekrar başını kaldırıyor. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve sandalyesinden kalkmaya çalıştı ama sadece kışının üzerine düşmeyi başardı.

"Bay Levin, bekleyin. Bekleyin!"

Silahımı indiriyorum ve adama başımı sallıyorum.

"Tamam, bekleyeceğim."

Sonunda ayağa kalkıyor ve bir yaprak gibi titreyerek odanın içinde çılgınca dolaşıyor. "Sana ödeme yapabilirim."

Başımı sallıyorum.

"Bu bir işti."

İçimi çektim ve odanın derinliklerine doğru bir adım attım.
"Neden burada olduğumu bilmene sevindim. Bu beni
açıklama zahmetinden kurtarıyor."

Maurice'i öldüren adama iyice baktım ve "Camille DuBois
adına buradayım" dedim.

Yüzü solgun, tüm kanı çekilmiş.

"Sana ödediğinin iki katını ödeyebilirim," diyerek hayatı
için pazarlık yapmaya çalışır.

"Ne yazık ki yapamazsınız. Nişanlıma bir iyilik yapıyorum."

"Tanrım," diye inliyor.

İşte bu yüzden yakın ve kişisel cinayetleri sevmiyorum.
Her zaman altlarına işiyorlar ve anlaşma yapmaya
çalışıyorlar. Bu benim tarzım değil. Uzaktan temiz bir atış
çok daha iyidir.

Ona biraz işkence etmeyi planlamıştım ama şimdi o piçle
yüz yüze geldim ve Cami'ye dönebilmek için bu işi bitirmek
istiyorum.

Tek bir sorunun cevaplanmasına ihtiyacım var,
"Camille'in çatı katına yapılan saldırıdan sen mi
sorumluydun?" diye soruyorum.

Titreyerek başını sallar. "Açıklayabilirim. Mantıklı insanlar
gibi konuşalım. Eminim ikimizin de yararına olacak bir
anlaşma yapabiliriz."

Kolumu kaldırıp susturucuyu Roux'ya doğrultuyorum.
"Maurice iyi bir adamdı ve onu öldürmeden önce ödevini
yapmalıydın. Böyle aptalca bir hata yapmaman gerektiğini
bilirdin."

"O-"

Tetiğİ çekip kurşunu boğazına gömüyorum. Bir an için,
kan akarken boynunu tutuşunu izliyorum.

delikten dökölüyor, sonra tam gözlerinin ortasına bir el daha ateş ediyorum.

Bir kez daha iç çektim. "Bütün bunlar önlenebilirdi ama o zaman Cami'ye sahip olamazdım." Cesede yaklaşıyorum ve mucizevi bir şekilde hayatta kalmadığından emin olmak için kafasının yan tarafına bir el daha ateş ediyorum.

İşim bittiğinde, evden girdiğim gibi çıkıyorum ve silahlarımı tekrar spor çantasına yerleştiriyorum. Kendimi de kaldırmadan önce çantayı duvarın üzerinden atıyorum.

SUV'ye döndüğümde motoru çalıştırdım ve Cami'nin evine geri döndüm.

Bu bölümün kapanmasıyla birlikte artık yapmam gereken tek bir şey kaldı, o da Cami ile hayatımı huzur içinde yaşayabilmek.

Bir suikastçının sahip olabileceği kadar huzur.

Bölüm 38

Cami

Uçağın inişini izlerken heyecandan neredeyse zıplıyorum ve durduğu anda yaklaşımaya başlıyorum.

Kapıların açılması ve basamakların yerleştirilmesi çok uzun sürüyor ve Max nihayet görüldüğünde ileri atılıyorum.

Merdivenlerin dibinde göğsüne gömüldüm ve can havliyle ona sarıldım. "Tanrım, seni çok özledim."

Beni bedenine doğru kaldırırken bir kıkırdama sesi çıkarıyor. "Sadece birkaç gün oldu bebeğim. Ama sıcak karşılamana bayıldım."

"Her şey yolunda gitti mi?" Nikolai arkamdan soruyor.

Vetrovlar mükemmel ev sahipliği yaptılar ve Abigail'i biraz daha yakından tanıdım. Benden çok da genç değil ve umarım ileride bir dostluk geliştirebiliriz.

Max arkadaşının elini sıkmak için benden uzaklaşırken, "Evet, kolay bir vuruştur" diye cevap verdi. Bakışlarını bana çevirdi. "Hedef ortadan kaldırıldı."

Bir duygu dalgası vuruyor ve Fabian Roux'nun bize yaptıklarının bedelini ödediğini bilmek - babamı öldürdüğü için - umutsuzca ihtiyaç duyduğum bir adalet duygusu da var.

Kapanış var.

Max beni hızla kollarına geri çekiyor ve bir saniye sonra hıçkırıklara boğuluyorum. Babam öldüğünden beri ilk kez kederden değil, yoğun bir rahatlama dolay ağlıyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum duygularımın kontrolünü yeniden kazanmak için mücadele ederken.

Max saçlarımı öpücüklerle boğuyor ve bana daha sıkı sarılıyor. "Bir şey değil, bebeğim."

Sakinleştiğimde Nikolai "Kalıyor musun?" diye sordu.

Max başını sallar. "Maalesef olmaz. İlgilenmem gereken önemli bir şey var."

Adamlar el sıkışırken ben de aceleyle gece çantamı bıraktığım yere gidip onu alıyorum. Ben Max'e doğru yürürken, o da valizi benden alıyor.

Nikolai'ye, "Cami'ye göz kulak olduğun için bir kez daha teşekkür ederim," diyor.

"Ne zaman istersen, kardeşim."

"Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim," diyorum gülümseyerek. "Abigail'e yakında mesaj atacağımı söyle."

"Olur," diye yanıtlıyor Nikolay. "Ne yazık ki dışçıyle randevusu vardı ve sizi uğurlamak için burada olamadı."

Max elimi tutuyor ve beni merdivenlerden yukarı çıkarıyor. Kabinde ben yerime oturuyorum, o ise pilota kalkış için haber vermeden önce valizlerimi bir bölmeye yerleştiriyor.

Max yanıma oturduğunda çenesini kavriyorum ve onu ölesiye öpüyorum. Adamım da ondan beklediğim tutkuyla öpücüğüme karşılık veriyor.

Geri çekilerek, "Bana ne sormak istiyordun?" diye sordum.

Öğrenmek için sabırsızlanıyorum. Sorunun ne olabileceğine dair bir fikrim var ama fazla umutlanmak istemiyorum. Beni tatile götürmek istiyor olabilir.

"Havalanana kadar bekle, sonra uçaktan inemezsin" diyor.

Kaşlarım çatıldı. "Şimdi beni endişelendirdin."

Tahminim buraya kadarmış.

Max parmaklarını benim kilelerle birleştiriyor ve uçak havalanırken bana bakıyor.

Bekliyorum.

Ve biraz daha beklerim.

Daha fazla dayanamadığımda, "Soruyu sor artık" diyorum.

Ciddi bir ifade yüz hatlarını sıkılaştırıyor ve kalbim çılgın bir hızla atmaya başlıyor.

Max derin bir nefes alıyor ve gözlerinde endişe belirdiğinde kalbime kaygı doluyor.

"Sırtınızdaki kurşun yarası..."

"Oh. Yüce Tanrım," diye rahatlamış bir kıkırdama çıkardım. "Kötü bir şey olacak sandım."

Kurşun yarası.

Max'e ne olduğunu hiç anlatmadım.

Hayatımın en karanlık dönemlerinden birini düşünürken kalp atışlarım yavaşlıyor.

Koltuğumda kayıyorum. "Ben on yedi yaşındayken oldu."

Max bir şey söylemek istiyor gibi görünüyor ama ben başımı sallıyorum. "Hepsini tek seferde söylemek zorundayım. Bu çok zor.

Bu yüzden ben konuşmamı bitirene kadar beni dinlerseniz çok iyi olur."

Başını sallıyor ve elimi daha sıkı kavlıyor.

"Yani..." Nasıl ifade edeceğimi düşünürken alt dudağımı dişlerimin arasına çekiyorum. "Depresyondaydım ve dürüst olmak gerekirse nedenini bile hatırlayamıyorum. Yavaş yavaş üzerime çöktü ve beni karanlık bir deliğe sürükledi."

Max'e bakmaya devam edemeyince bakışlarımı ortak ellerimize indiriyorum.

"Her neyse, Alain Barnard adında bir adamla ilişkiye girdim. Babam onu onaylamadı ama ben dinlemedim." Acı bir kahkaha attım. "Aşık olduğumu sanıyordum."

Derin bir nefes alıyorum ama faydası olmuyor. Yaptığım en aptalca şeyin pişmanlığı kalbime ağır geliyor.

"Beni evine götürdü ve oraya vardığımızda tavrı değişti. Meğer fidye için kaçırılmama izin vermişim." *Tanrım, o zamanlar ne kadar da safmışım.* "Alain ve babası, babama yirmi milyon avro ödemem gerektiğini söylemem gereken bir ses kaydı yapmak istediler. Babamdan parayı aldıktan sonra beni öldürmek zorunda kalacaklarını söylediklerine kulak misafiri oldum. Panikledim ve kavga etmeye başladım. Sürekli oradan çıkmam gerektiğini düşünüyordum."

Cesaretimi topluyorum ve gözlerimi Max'in gözlerine dikiyorum. Yüzünde şefkat vardı ve bu bana hikayemi bitirme gücü verdi.

"Alain'e saldırdığımda, onu gerçekten alt edebileceğimi düşünürken, kurşunlar uçuşmaya başladı. Biri bana isabet etti ve uyandığımda hastanedeydim." Omuz silktim ve garip bir şekilde

Kahkahalar. "Ve bu da şimdiye kadar yaptığım en aptalca şeyin hikayesi."

Max başını bana doğru sallıyor. Pişmanlık yüz hatlarını geriyor, sonra da "Seni ben vurdum Cami" diyor.

Sözleri tam olarak anlaşılmıyor. "Ne?"

"Hikâyenizde daha fazlası var. Barnard'ların Bratva'ya borcu vardı ve onları öldürmek için anlaşmıştım. Ben ateş ettiğimde, sen birden ortaya çıktın ve oğlum için olan kurşunu aldın. Tüm kariyerim boyunca yaptığım tek hataydı."

Çenem düşüyor ve Max'e bakarak bana söylediklerini anlamaya çalışıyorum.

"Hayatım boyunca hiç bu kadar hızlı koşmamıştım. Sana ulaştığımda bilincin yerinde değildi ve aklıma gelen tek şeyi yaptım. Seni en yakın hastaneye götürdüm ve orada bıraktım."

Vay canına. Çıldırtıcı. Kahretsin.

Ne diyeceğimi bilemez halde, sadece Max'e bakabiliyorum.

"Özür dilerim Cami. Son on yıldır bunun pişmanlığıyla yaşadım ve sana yaptıklarımın bedelini ödemek için bir fırsat doğduğunda bunu değerlendirdim. Bu yüzden seni korumayı kabul ettim."

Tekrar. Lanet olsun.

Ona göz kırpmaya devam ettiğimde, "Bir şey söyle." diye yalvarıyor. Max asla yalvarmaz.

Başımı sallıyorum ve bir kelime oluşturmaya çalışıyorum.
"Ahh..."

"Bebeğim?" Elini yanağıma doğru kaldırdı. "Konuş benimle." "Beni vurdun mu?"

"Evet."

"Oh." "Yani aslında hayatımı kurtaran şey senin bir hata yapman mı?" diyebilmem için bir dakika daha geçmesi gerekiyor.

Bana kaşlarını çattı. "Ne?"

"Parayı aldıktan sonra beni öldüreceklerdi. Elbette, polisin beni bulma ihtimali vardı, ama ihtimaller benim lehime değildi. Beni *yanlışlıkla* vurdunuz ve hastaneye götürdünüz."

"Tanrım, kadın," diye mırıldanıyor. "Bunu neden bu kadar iyi karşılıyorsun?"

"Onun yerine kendimi kaybetsem mi?

Yardıma olur mu?" "Hayır."

Sevdiğim adama bakıyorum ve içimde kızacak bir şey bulamıyorum. "Ne söylememi istiyorsun? Beni vurmak istemediğini biliyorum Max. Bunu telafi etmek için beni koruma işini kabul ettin. O gün benden aldığını *düşündüğün şeyden çok* daha fazlasını bana verdin."

Max benimle göz göze geldi. "Senden af dileme şansına sahip olacağımı hiç düşünmemiştim ama beni affedecek misin?" "Tanrım, bana sormak istediğin soru bu muydu? Kahretsin, yanlış mı anladım?" diye mırıldandım. "Elbette seni affediyorum Max."

"Teknik olarak sormak istediğim soru bu değildi," diyor. "Sana soruyu sorabilmek için bu sırrı aradan çıkarmam *gerekiyordu.*"

"Tanrım, bu kulağa kafa karıştırıcı geliyor." Dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. "Ne sormak istiyordun?"

Elimi ağızına götürüyor ve parmaklarıma bir öpücük konduruyor. "Evlen benimle."

Sanki aklını kaçırmış gibi adama göz kırpıyorum. "Ciddi misin?"

Bu bir emirdir." Elim onunkinden çekiyorum. "Tekrar dene."

Ağzının kenarı kalktı ve emniyet kemerini çözerek önümde diz çökme pozisyonuna geçti. "Cami, benimle evlenir misin?"

Eskiden ayrıntılı bir evlenme teklifi istediğimi düşünürdüm ama önümde diz çöken Max'e baktıkça başka türlüünü istemeyeceğimi anlıyorum.

Bir kahkaha attım. "Tamam."

Yüz hatlarını yoğun bir rahatlama kaplıyor ve yukarı fırlatarak elleriyle yüzümü çerçeveleyiyor ve beni yakıcı bir tutkuyla öpüyor.

Sonsöz

Maksimum

(Altı ay sonra...)

Ben yaşıyan en şanslı piçim.

Cami'nin Rio de Janeiro'da bir plajda kuma saplanmış sörf tahtalarının fotoğraflarını çekmesini izliyorum.

Buradayız çünkü bir silah tüccarını ortadan kaldırmak için bir kontratım var ve ben bölgeyi ve hedefi incelerken Cami de bu güzel ülkeyi keşfediyor.

Yüzünde mutlu bir gülümseme var ve kamerayı indirirken bana bakıyor. Son bir haftadır onda farklı bir şeyler var ama ne olduğunu anlayamıyorum.

Boynumdaki kravatı gevşetiyorum ve kumun üzerine oturup nişanlımın en sevdiği şeyi yapmasını izlemeden önce sahili tarıyorum.

Birden arkasını dönüyor ve fotoğrafımı çekerken yüzümü kapatmak için kolumu kaldırmayı başarıyorum.

"Oh, hadi ama," diye yakınıyor. "Sadece bir fotoğraf istiyorum."

"Hayır." Başımı sallıyorum ve etrafımızdaki doğayı işaret ediyorum. "Fotoğrafını çekebileceğin çok şey var."

"Sizden birini istiyorum, okyanustan çıkan bir kayayı değil."

Yaklaştı ve yanıma oturdu. "Hadi pazarlık yapalım."

"Tamam," diye kabul ediyorum. "Teklifiniz nedir?"

"Oral seks."

Bir kahkaha attım. "Hayır. Daha iyi bir şey istiyorum."

Bir an düşünüyor, sonra "Ne istediğini söyle." diyor.

Cevap verirken tereddüt etmiyorum, "Bir düğün ve bir bebek. Belirli bir sırası yok."

"Vay be." Bana kocaman gözlerle bakıyor. "Bu sana tam da benim istediğim gibi poz vereceğin bir düzine fotoğrafa mal olacak."

"Bir düğün ve bir bebek için on iki fotoğraf," diye kabul ediyorum. "Anlaştık."

Kumda sırt üstü uzanırken bir kahkaha patlatıyor. "Kulağa bir aşk filmi için uyduruk bir başlık gibi geliyor."

Ona doğru eğildim ve ağzına bir öpücük kondurdum. "Anlaşma anlaşmadır. Geri dönmek yok."

Kamerayı aramıza getiriyor ve bana doğrultuyor. "Gülümse, Max."

İçimi çektim ve ona istediğini verdim. Fotoğrafı çekmeyi bitirdiğinde, "Belirli bir sırası yok demiştin, değil mi?" dedi.

"Evet."

Ayağa kalktı ve lanet kamerayı tekrar bana doğrulttu, sonra "Hamileyim" derken bir fotoğraf çekti.

Kelimeleri anlaması bir an alıyor. "Hamile misin?"

"Evet." Kamerayı yere bırakıp kucağıma tırmanıyor ve kollarını boynuma doluyor. "Biz

yaklaşık altı ay içinde. Geçen hafta hamilelik testi yaptım ve pozitif çıktı."

Yoğun bir mutluluk dalgası göğsümün tam ortasına çarparken Cami'ye bakıyorum.

Gözleri yüzümde geziniyor. "Bir şey söyle."

Ağzımda yavaşça bir gülümseme beliriyor. "Ciddi misin sen?" Hızla başını sallıyor. "Evet."

"Cami..." Sesim kayboluyor.

Sadece bir kez ağladım, o da kız kardeşimin ölümünü izlemek zorunda kaldığım zamandı. Ama lanet olsun, gözlerim yaşarırken yanmaya başladı.

"Ah, Max," diye mırıldandı Cami. Beni sıkıca kucaklıyor ve boynuma öpücükler konduruyor.

"Kahretsin bebeğim," diyorum, hissettiğim yoğun mutluluktan sesim kısılıyor. "Bunun için teşekkür ederim... her şey için. Hayatımda olduğun ve beni sevmeyi seçtiğin için teşekkür ederim."

Cami geri çekiliyor ve parmaklarını çenemin üzerinde gezdiriyor. "Her zaman seni seçeceğim."

Tanrım, benden bir damla gözyaşı koparmak için elinden geleni yapıyor.

"Ve ben de her zaman seni seçeceğim."

Elimi ensesine götürerek onu kendime yaklaştırıyorum ve ağzım onunkini kavrarken, fotoğrafımı çektiğine seviniyorum. Her zaman hayatımın en mutlu günlerinden birini hatırlatacak.

Cami

(1 yıl sonra...)

Nikita'yı araba koltuğundan çıkarıp altı aylık oğlumu kucağıma alıyorum ve arabanın kapısını tekmeleyerek kapatıyorum.

Ben yolda yürürken telaşlı sesler çıkarıyor ve yumruğunu emmeye başlıyor.

Nikita'ya gülümseyerek, "Annenin sadece on dakikaya ihtiyacı var, sonra eve gidiyoruz, böylece biraz kestirebilirsin," diyorum.

Mükemmel biçilmiş çimenlerin arasından geçiyorum ve babamın mezarına ulaştığımda dikkatlice oturuyorum. Gözlerim babamın mezar taşına takılıyor ve sonra şöyle diyorum: "Bir süredir ziyaret etmediğim için özür dilerim. Hayatım biraz çılgınca geçti. Nikita'yla tanışmanı istiyorum. O senin torunun, baba." Dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. "Bu ismi Max seçti. Fethedilmemiş anlamına geldiğini söylüyor. Aynı zamanda Max'in göbek adı."

Nikita telaşlanmayı bırakır ve kocaman gözlerle gökyüzüne bakar.

"Geçen yıl çok çabuk geçti baba. Hamilelik aslında kolaydı ve sadece üç saat doğum sancısı çektim. Nikita saçlarıyla birlikte doğdu."

"Keşke onu görebilseydin baba. O çok güzel."

Duygularımın geçmesi için bir an nefes alıyorum ve sonra şöyle diyorum: "Max ve ben evlendik. Hâlâ burada olsaydın onaylamayacağını biliyorum ama o beni gerçekten mutlu ediyor. O inanılmaz bir eş ve baba."

Gözlerim tekrar babamın mezar taşına takılmadan önce diğer mezarlara göz gezdiriyorum.

"Bana verdiğın muhteşem hayat için çok teşekkür ederim. Senin izinden gideceğım ve torunun için olabileceğım en iyi ebeveyn olacağım. Senin bana zaman ayırdığın gibi ben de onu dinlemek için her zaman zaman ayıracağım." Sesim kayboluyor ve derin bir nefes alıyorum. "Ona senden ve benim için ne kadar harika bir baba olduğundan bahsedeceğim."

Başımı eğerek Nikita'nın alnına bir öpücük konduruyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Arkamda bir hareket duyuyorum ve omzumun üzerinden baktığımda Max'in bize doğru yürüdüğünü görüyorum. Kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum.

Aşırı korumacı kocam asla yöntemlerini değıştirmeyecek.

Muhtemelen daha önce sayısız kez yaptığı gibi izleme cihazımın sinyalini takip etti.

Yanına çömeldiğinde "Buna takip etmek denir," dedim. Biz.

"Hayır, buna karımın ve oğlumun güvende olduğundan emin olmak deniyor."

Öne doğru eğilip şakağıma bir öpücük konduruyor. "Nikita'yı ben alayım, sen de babanla yalnız vakit geçir."

Oğlumuzu Max'e teslim ediyorum ve arabamın arkasına park ettiğı yere doğru yürümesini izliyorum.

"Gördüğün gibi Nikita ve ben emin ellerdeyiz baba. Max'in senden daha kontrolcü ve koruyucu olduğunu bilmek seni mutlu edecektir."

Eğlenceli bir rüzgâr esiyor ve babamın yattığı yere birkaç yaprak düşüyor. Bir tanesine uzanıyorum ve parmaklarımın arasında döndürüyorum.

"Mutluyum baba," diye fısıldıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, delicesine mutluyum."

Ayağa kalkıp parmak uçlarıma bir öpücük konduruyorum ve babamın granit kazınmış adını okşuyorum. "Seni seviyorum baba. Tatlı rüyalar."

Son.

